

NÄR LIVET ÄR SOM BÄST

Ellen G. White

Kapitel 1

Att leva bättre

Behovet av undervisning om hälsans lagar har aldrig varit större än nu. Många överträder dessa lagar av okunnighet. De behöver undervisning. Men vi vet i regel bättre än vi handlar. Vi behöver lära oss att inse hur betydelsefullt det är att vi verkligen i praktiken tillämpar vad vi får veta. Vi frågar i allmänhet för litet efter vår hälsa. Hur mycket bättre är det inte att förebygga sjukdom än att veta hur vi skall göra när vi redan är sjuka.

Det är varje människas plikt, för sin egen skull och för samhällets, att lära sig förstå livets lagar och sedan samvetsgrant följa dem. Vi behöver lära känna den underbaraste av alla organismer, vår egen kropp. Det är först när vi förstår de olika organens funktioner och deras beroende av varandra som vi kan hålla oss friska. Vi bör också studera själens inverkan på kroppen och kroppens inverkan på själen och lagarna för vårt välbefinnande.

Sjukdom är en naturens ansträngning att frigöra kroppen från ett tillstånd som uppkommit på grund av att vi överträtt hälsans lagar. Vid sjukdom bör man söka efter orsaken. Ohälsosamma förhållanden bör ändras, felaktiga vanor rättas till. Sedan får vi stödja naturen i dess ansträngningar att driva ut föroreningar och återställa rätta förhållanden i kroppen.

Frisk luft, sol, vila, motion, lämplig kost, vatten, förtröstan på

Guds kraft: dessa är de verkliga botemedlen. Vi bör lära känna naturens läkande hjälpmedel och hur de skall användas. Det är livsviktiga både att vi förstår de principer som gäller vid behandling av sjukdom och att vi skaffar oss en praktisk utbildning som gör det möjligt för oss att använda denna kunskap.

Att använda naturliga läkemedel fordrar en viss omsorg och ansträngning som många inte är villiga att kosta på sig. Naturens läkande och återuppbyggande krafter verkar gradvis och den otålige tycker att det går för långsamt. När vi finner att vi måste överge skadliga njutningar måste vi visa karaktärsstyrka. Om naturen får tillfälle att verka ostört kommer den nämligen att läka de skador som uppstått. De som är uthålliga i lydnad för naturens lagar kommer att belönas med hälsa till kropp och själ.

Vi kan aldrig för ofta bli påmind om att hälsan aldrig kommer av en slump. Hälsa är ett resultat av lydnad för naturens lagar. Detta inser alla som tränar inom idrotten. De förbereder sig mycket noga. De underkastar sig noggrann utbildning, hård träning och sträng disciplin. Alla fysiska vanor blir noggrant reglerade. De vet att försummelse, omåttlighet eller vårdslöshet som försvagar eller hämmar något av kroppens organ i dess funktioner resulterar i nederlag.

Livet är ingen låtsad strid

För den kristne är hälsan så mycket viktigare som han vet att hans hälsa ger resultat även för evigheten. Det som försvagar hälsan

nedsätter inte bara kroppens krafter utan har en benägenhet att försvaga också de själsliga och moraliska krafterna. Om vi ger efter för någon ohälsosam vana blir det svårare att skilja mellan rätt och orätt och därmed svårare att motstå det onda. Detta ökar faran av ett misslyckande och ett nederlag.

”Fastän de som löpa på tävlingsbanan allasammans löpa, så vinner allenast en segerlönen.” 1 Kor. 9:24. I den tävlan som vi alla tar del kan alla vinna som är villiga att underkasta sig disciplin genom lydnad för rätta principer. Att följa dessa principer i alla livets detaljer betraktas alltför ofta såsom oväsentligt, alltför bagatellartat för att kräva vår uppmärksamhet. Men med tanke på allt som står på spel är ingenting av det vi tar med oväsentligt. Varje handling är en vikt i vågskålen som avgör vad det skall bli av vårt liv. Bibeln bjuder oss att löpa såsom den som vill vinna segerlönen.

Aposteln Paulus skriver: om den självförsakelse som de tävlande i de gamla grekiska idrottsspelen underkastade sig: ”Alla som vilja delta i en sådan tävlan pålägga sig återhållsamhet i alla stycken: dessa för att vinna en förgänglig segerkrans, men vi för att vinna en oförgänglig. Jag för min del löper alltså icke såsom gällde det ett ovisst mål; jag kämpar icke likasom en man som hugger i vädret. Fastmer tuktar jag min kropp och kuvar den, för att jag icke, när jag predikar för andra, själv skall komma till korta vid provet.” V. 25-27.

Underlaget till all bestående livsförnyelse är Guds lag. Det är vår uppgift att klara och tydliga visa hur viktigt det är att vi

respekterar denna lag. Dess principer är lika eviga och obevekliga som Gud själv.

En av de mest beklagliga följderna av människans ursprungliga fall var att hon förlorade sin förmåga till självbehärskning. Endast i den mån vi återvinner denna förmåga kan vi göra verkliga framsteg.

Kroppen är det enda medel, varigenom sinne och själ utvecklas till karaktär. Det är därför själens fiende anpassar sina frestelser så att de försvagar och undergräver de fysiska krafterna. Lyckas han därmed betyder det att vi dukar under för det onda, om inte vår fysiska naturs böjelser ställs under en högre makt.

Kroppen skall lyda, inte härska. De andliga krafterna skall dominera. Begären skall behärskas av viljan, och denna skall stå under Guds kontroll. Förnuftet skall helgas av gudomlig nåd att bli den bestämmande makten i våra liv.

Guds vilja måste för oss bli en samvetssak. Vi måste alla väckas till att inse vår plikt att öva självbehärskning, vara renhjärtade och fria från varje förnedrande begär och besudlande vana. Vi måste gripas av det faktum att alla våra själsförmögenheter och kroppskrafter är Guds gåvor, och att dessa skall bevaras i bästa möjliga kondition om vi skall kunna tjäna honom.

Enligt Gamla testamentets gudstjänstordning, som var Guds evangelium framställt i symboler, fick inga skadade offer framföras till Guds altare. Offret, som skulle förebilda Kristus, måste vara

felfritt. Bibeln hänvisar till detta som en illustration av hur hans barn skall vara, nämligen heliga och ostraffliga, ett levande, heligt och Gud välbehagligt offer. (Ef. 5:27; Rom 12: 1.)

Men utan gudomlig kraft kan vi inte åstadkomma någon verklig reform. Mänskliga barriärer, mot naturliga och uppodlade böjelser är som en sandbank mot en översvämmande störtflod. Först när Kristi liv blir en livgivande kraft i våra liv kan vi motstå de frestelser som ansätter oss.

Kristus kom till vår värld och ”levde. Guds lag, för att ge människan möjlighet att fullkomligt bemästra de naturliga böjelser som fördärvar själen. Kroppens och själens stora Läkare ger seger över de stridande begären. Han har försett oss med alla möjligheter att kunna äga en fullödig, god karaktär.

När man överlämnar sig åt Kristus, ställs själen under lagens herravälde. Men detta är den konungliga lagen, och den förkunnar frihet för den fångne. Genom att bli ett med Kristus blir människan fri. Att underordna sig Kristi vilja innebär den mänskliga naturens fullkomliga återställelse.

Lydnad ger frihet

Lydnad för Gud innebär frihet från syndens trældom, befrielse från’ slaveri under mänskliga passioner. Människan kan stå som segrare över sig själv, segrare över sina egna böjelser, segrare över .furstar och väldigheter och världshärskare, som råda här i mörkret”,

över .ondskans andemakter i himlarymderna”. Ef. 6: 12.

Det finns ingen plats där denna undervisning är mera nödvändig eller kommer att göra större nytta än i hemmet. Föräldrar arbetar med att lägga själva grunden till livets vanor och karaktär. Genom deras föredöme och undervisning avgörs familjens öde. Barnen kommer att bli vad deras föräldrar gör dem till.

Om föräldrar kunde förmås inse följderna av sina handlingar, och kunde se att de genom sitt exempel och sin undervisning för alltid’ stadfäster och ökar syndens makt eller rättfärdighetens makt, så skulle helt säkert en ändring komma till stånd. Många skulle vända ryggen åt traditionsbundna skadliga seder och bruk och underordna sig livets gudomliga principer.

Kapitel 2

Hemlivet

Samhället är sammansatt av familjer

och blir vad familjerna gör det till. Från hjärtat ”utgår livet” (Ords. 4: 23), och samhällets hjärta såväl som kyrkans och nationens är familjen. Samhällets välfärd, kyrkans framgång och nationens välfärd, beror på hemmens inflytande.

Hemlivets betydelse och tillfällen ser vi belysta i Jesu liv. Han som kom från himmelen för att bli vårt föredöme och vår lärare tillbringade trettio år som medlem i en familj i Nasaret. Bibelns redogörelse för dessa år är mycket kortfattad. Inga säregna underverk tilldrog sig allmän uppmärksamhet. Inga ivriga folkskaror följde honom eller lyssnade till hans ord. Ändå fullföljde han under alla dessa år sin gudomliga uppgift. Han levde som en av oss, deltog i hemlivet, underordnade sig dess disciplin, utförde dess plikter, bar dess bördor. Under ett anspråkslöst hems skyddande vård deltog han i allt det som är allas vår lott och ”växte till i ålder och vishet och nåd inför Gud och människor.” Luk. 2: 52.

Frälsarens ungdomsår är mer än ett föredöme för ungdomen. De ger lärdomar som borde vara en uppmuntran för alla föräldrar. De dagliga plikter som gäller familjen och grannskapet är det allra första verksamhetsområdet för den som vill verka för sina

medmänniskors välfärd. Det finns inget viktigare arbetsfält än det som överlämnats åt hemmets grundare och vårdare. Inga uppgifter som anförtrotts oss för med sig större och mera vittgående följder än föräldrars arbete.

Det är vår tids ungdom och barn som avgör samhällets, framtid, och vad dessa ungdomar och barn skall bli beror på hemmet. Till bristen på rätt fostran i hemmet kan spåras större delen av de sjukdomar, den misär och den brottslighet som drabbar världen. Om hemlivet var vad det skulle vara, om barnen som lämnar dess vård var beredda att möta livets plikter och faror, vilken förvandling skulle vi då inte få uppleva i vår värld!

Stora ansträngningar görs, man använder tid och pengar och arbetar nästan utan begränsning i företag och på anstalter för att återställa offren för dåliga vanor. Och även alla dessa ansträngningar är otillräckliga för att fylla de stora behoven. Men resultaten blir inte överväldigande. Hur många blir varaktigt hjälpta?

Massor av människor längtar efter att få börja ett bättre liv, men de saknar mod och beslutsamhet att bryta vanornas makt. De drar sig för den ansträngning, kamp och självförsakelse som fordras, och deras liv blir förfelat och ödelagt. På så sätt har även lysande begåvningar, män med höga ideal och som för övrigt är av naturen och genom sin utbildning lämpade att fylla förtroendeuppdrag och ansvarsfulla poster, blivit förnedrade och gått förlorade både för detta livet och för det tillkommande.

Hur bitter blir inte kampen att återvinna sitt människovärde för dem som verkligen bryter med sitt förflutna! Och många går under hela sitt liv med bruten hälsa, med vacklande viljekraft, med ett skadat intellekt och försvagade själskrafter som resultat av sin fördärvliga sådd. Hur mycket, mer skulle inte ha uträttats om man i tid tagit itu med det onda.

Detta arbete vilar till stor del på föräldrarna. Om man i sina ansträngningar att minska spritmissbruk och annat ont, som likt ett rötsår fräter på samhällskroppen, hade lagt större vikt vid att undervisa föräldrarna hur man kan bygga upp barnens vanor och karaktär, så skulle man ha gjort avsevärt mycket större nytta. Vanan är en fruktansvärd makt när den missbrukas, men det står i föräldrarnas makt att göra den till en livs- och samhällsbevarande kraft. De har förmånen att dirigera strömmen vid dess källa, och det är deras sak att leda den i rätt riktning.

Grunden till ett lyckligt liv

Föräldrarna kan hos sina barn lägga grunden till ett friskt och lyckligt liv. De har möjlighet att sända ut dem från sina hem med moralisk kraft att motstå frestelser och med mod och kraft framgångsrikt ta itu med livets problem. De kan sporra dem till att besluta sig för att utveckla kraft till att leva till Guds ära och till välsignelse för världen. De kan jämna vägen för dem även om deras liv blir ljus eller om svåra upplevelser kommer att möta dem.

Hemmets uppgift sträcker sig längre än dess egna medlemmar.

Det kristna hemmet skall genom tillämpning lära barnen riktiga livsprinciper. Ett sådant föredöme kommer att kraftigt främja det goda i världen. Mäktigare än någon predikan är ett verkligt hems inflytande på människors hjärtan och liv. De ungdomar som lämnar ett sådant hem, kommer att delge andra vad de själva har lärt. Ädlare livs principer kommer att vinna mark i andra familjer och ett förädlande inflytande blir verksamt i samhället.

Det finns många andra för vilka våra hem kan bli till välsignelse. Kristna människors umgängesliv och förströelser bör inte styras efter världens sätt att leva, utan av Kristi Ande och hans Ords undervisning.

”När du gör ett gästbud, på middagen eller på aftonen, så inbjud icke dina vänner eller dina bröder eller dina fränder, ej heller rika grannar, så att de bjuda dig igen och du därigenom får vedergällning. Nej, när du gör gästbud, så bjud fattiga, krymplingar, halta, blinda. Salig är du då; ty eftersom de icke förmå vedergälla dig, skall du få din vedergällning vid de rättfärdigas uppståndelse. Så lärde Jesus i Luk. 14: 12-14.

Sådana gäster kommer det inte att förorsaka dig något större besvär att ta emot. Du behöver inte bjuda dem på ett raffinerat eller dyrbart kalas. Du behöver inte göra några ansträngningar för att lysa. Värmen i ett vänligt välkommen, en plats vid din härd, en stol vid ditt bord i hemmet, och förmånen att få dela bönetimmens välsignelse, skulle för många av dessa vara en försmak av himmelen.

Våra sympatier bör överskrida det egna jagets gränser och familjeväggarnas inhägnad. Det ges värdefulla tillfällen för dem som är villiga att göra sina hem till en välsignelse för andra. Umgängeslivets inflytande är en underbar kraft. Vi kan använda den, om vi vill, såsom ett medel att hjälpa människorna omkring oss.

En utsträckt hand

Våra hem bör vara en tillflyktsort för den för frestelser utsatta ungdomen. Många av dem står vid skiljevägen. Varje inflytande, varje intryck blir av avgörande betydelse för de val som kommer att forma deras öde för både tid och evighet. Det onda lockar dem. Nöjeslokalerna görs ljusa och tilldragande. De välkomnar alla besökare. Överallt omkring oss finns hemlös ungdom, många andra med hem som inte ger någon hjälp eller några höga ideal. Därför dras de in i det som är ont. De går under alldeles utanför våra dörrar.

Denna ungdom behöver förståelse och en utsträckt, hjälpande hand. Vänliga ord, enkelt sagda, och en smula spontan uppmärksamhet skulle skingra de moln av frestelser som hopar sig över dem. Det finns kraft i ett ärligt uttryck av verklig sympati för att öppna hjärtedörrar hos människor som behöver få känna de Kristus-likas ordens vällukt och den okonstlade, milda beröringen av Kristi kärlek. Om vi ville visa intresse för ungdomen, inbjuda dem till våra hem och omge dem med en trevlig, välgörande atmosfär, skulle många med glädje vända sina steg in på den goda vägen.

Vår tid här nere är kort, vi går vår väg genom världen bara en gång. Låt oss därför under vägen göra det mesta möjliga av livet. Om vi är villiga att öppna våra hjärtan och våra hem för livets gudomliga principer, kommer vi att kunna förmedla strömmar av livgivande kraft. Från våra hem skall då flöda strömmar av läkedom som för med sig liv, glädje och fruktbarhet, där det nu råder ofruktbarhet och nöd.

Kapitel 3

Familjens moraliska principer

Hemmet bör för barnen vara den mest tilldragande platsen i världen och moderns närvaro dess starkaste dragningskraft. Barn är till sin natur känsliga och älskvärda. De blir lätt tillfredsställda, men också lätt ledsna. Genom ömhjärtad fostran och kärleksfulla ord och gärningar kan en mor binda sina barn vid sitt hjärta.

Små barn tycker om sällskap. De längtar efter sympati och ömhet. Det som roar dem tror de också att modern skall tycka om. Det är också naturligt för dem att gå till henne med sina små glädjeämnen och bekymmer. Mor bör ej såra deras känsliga hjärtan genom att visa sig likgiltig inför saker som är mycket viktiga för dem. De uppskattar hennes godkännande och sympati. En godkännande blick, ett uppmuntrande eller berömmande ord, verkar som solsken i deras hjärtan och fyller ofta hela dagen med glädje.

I stället för att sända iväg sina barn för att inte bli oroad av deras stim eller besvärad av deras små behov, bör modern ordna lek eller lätt arbete för att sätta deras livliga händer och sinnen i verksamhet.

Genom att sätta sig in i deras känslor och leda deras nöjen och verksamhet, kommer hon att vinna sina barns förtroende och hon kan då mer effektivt rätta till felaktiga vanor I eller förhindra utbrott

av själviskhet eller vrede. En varning eller tillrättavisning uttalad i rätt tid kommer att vara av stort värde. Genom tålig, vaksam kärlek kommer hon att kunna vända barnens sinnen i rätt riktning och hos dem uppodla vackra och tilldragande karaktärsdrag och tillfredsställelse med enkla förströelser. Modern bör ändå akta sig för att fostra sina barn till att vara helt beroende av henne, eller att bli självupptagna. Låt dem aldrig tro sig vara i händelsernas centrum och att allting måste kretsa omkring dem. En del föräldrar använder mycket tid och uppmärksamhet åt att förströ sina barn, men barn bör fostras till att roa sig själva, och att använda sin uppfinningsförmåga och sina talanger. På så sätt lär de sig att vara nöjda med enkla förströelser. Man bör lära dem att modigt bära sina små misräkningar och prövningar. I stället för att göra så mycket av varje liten smärta, varje litet sår, bör man avleda deras tankar och lära dem att inte bry sig om små förtret och obehag. Man bör i stället söka finna metoder varigenom man kan lära barnen att bli omtänksamma mot andra.

Men man bör givetvis inte försumma barnen. När modern blir uttröttad av bekymmer och omsorger, kan hon ibland tycka sig inte ha tid att undervisa sina små och ge dem kärlek och förståelse. Men man bör komma ihåg att om barnen inte hos föräldrarna och i hemmet finner det som tillfredsställer deras behov av sympati och sällskap, kommer de att söka sig till andra källor, där både deras själ och deras karaktär kan ta skada.

Av brist på tid och omtanke nekar många mödrar sina barn något oskyldigt nöje, medan deras flitiga fingrar och trötta ögon är

ivrigt upptagna med arbete som endast avser att ge prydnad och i bästa fall endast kommer att uppmuntra fåfänga och överdåd i barnens unga hjärtan. När barnen växer upp, kommer detta att bära frukt i högmod och moralisk oduglighet. Modern sörjer då över sina barns karaktärsfel, men inser inte att hon skördar frukterna av vad hon själv har sått.

En del mödrar behandlar inte sina barn lika vid alla tillfällen. Ibland får de sin vilja fram till egen skada. Vid andra tillfällen nekar de dem något oskyldigt nöje som skulle glädja deras barnsliga hjärtan. Detta är inte att följa Kristi föredöme. Han älskade barnen. Han förstod deras känslor och sympatiserade med dem i deras förströelser och prövningar.

Den äkta mannen och fadern är familjens överhuvud. Hustrun ser upp till honom och väntar att få kärlek och förståelse av honom samt hjälp med att fostra barnen och detta är riktigt. Barnen är hans såväl som hennes, och deras välfärd ligger lika mycket i hans intresse. Barnen ser upp till sin far för att få stöd och ledning. Han bör därför ha en rätt syn på livet och på de inflytanden och det umgänge som skall tillåtas påverka familjen. Framför allt bör han själv behärskas av Guds kärlek och fruktan och låta sig ledas av Bibelns undervisning, för att han skall kunna leda sina barn på rätta vägar.

Hemmets lagstiftare

Fadern är den som föreskriver familjens lagar. Liksom

Abraham bör han göra Guds lag till hemmets rättesnöre. Gud sade om Abraham: .Därtill har jag urvalt honom, för att han skall bjuda sina barn och sitt hus efter sig att hålla Herrens väg och öva rättfärdighet och rätt.” 1 Mos. 18: 19. Han skulle då inte göra sig skyldig till försummelse när det gäller att förhindra det onda, eller till att svagt, oförståndigt och slapphänt favorisera någon framför en annan. Inte heller skulle han pruta av på sin övertygelse och låta den ge vika för en missriktad kärleks krav. Abraham skulle inte bara ge en rätt undervisning utan också upprätthålla rättvisa och rättfärdiga lagars auktoritet. Gud har gett oss föreskrifter till vår ledning. Barn bör inte lämnas vind för våg och tillhas lämna de trygga vägar som Bibeln anger och komma in på farliga vägar som står öppna på alla sidor. Vänligt men bestämt, med ståndaktighet och under bön bör man säga nej till deras skadliga önskemål och motarbeta deras dåliga böjelser.

Fadern bör också i sin familj upprätthålla kraven på de starka, manliga dygderna: handlingskraft, uppriktighet, ärlighet, tålmod, mod, flit och praktisk duglighet. Vad han då fordrar av sina barn bör han själv praktisera och därmed ge ett levande exempel på dessa dygder genom sitt eget manliga uppträdande.

Men en far bör inte göra sina barn missmodiga. Förening kärlek med myndighet, vänlighet och sympati med fasta tyglar. Ge era barn en del av er fritid, bli riktigt bekant med dem, umgås med dem i deras arbete och deras lekar och vinn deras förtroende. Odlas deras vänskap, särskilt era söners vänskap. På så sätt kommer en far att utöva ett mäktigt inflytande för det goda.

Fadern bör göra sin del för att bygga upp ett lyckligt hem. Vilka hans svårigheter och affärsbekymmer än må vara, bör han inte tillåta dem att kasta en dyster skugga över familjen. Han bör komma hem med ett glatt ansikte och gemytliga ord.

Tid för andakt med familjen

Fadern är i viss mening familjens präst, som varje morgon och afton lägger böneoffret på familjens altare. Men hustrun och barnen bör ta del i bönen. Innan han på morgonen lämnar hemmet för att gå till sitt dagliga arbete, bör fadern samla sina barn omkring sig och böja sina knän inför Gud och överlämna dem i den himmelske Faderns vård. När dagens omsorger är till ända, låter han familjen förena sig i tacksam bön och lovsång och därmed erkänna Guds beskydd och omvårdnad under dagen.

Föräldrar, försumma inte att samla er familj omkring bönens altare, även om ni har aldrig så mycket att göra. Bed om heliga änglars beskydd över ert hem. Kom ihåg att era kära är utsatta för frestelser. Dagligen utsätts både gamla och unga för irritation. De som vill leva sitt liv i tålmod, kärlek och glädje måste bedja. Endast genom att ständigt ta emot Guds hjälp kan de vinna seger över sig själva.

Hemmet bör vara en plats där glädje, vänlighet och kärlek Ur råda, och där dessa dygder finns, där kommer också lycka och frid att råda. Svårigheter kan tränga sig in, men sådant hör oss

människor till. Ut därför tålmod, tacksamhet och kärlek bevara solsken i hjärtat, även om dagen är aldrig så mörk. Guds änglar stannar kvar i sådana hem.

Förtroende mellan man och hustru

Man och hustru bör lära sig att förstå vad som ger den andra parten glädje, och aldrig försumma de små artigheter och vänliga handlingar som gör livet ljus och glädjefyllt. Fullkomligt förtroende skulle råda mellan man och hustru. De bör rådgöra med varandra om sina plikter och samarbeta för sina barns bästa. Aldrig bör de i barnens närvaro kritisera varandras planer eller ifrågasätta varandras omdöme. Hustrun bör se till att hon inte försvårar mannens arbete för barnens bästa. Mannen å sin sida bör understödja hustrun i hennes arbete och ge henne goda råd och kärleksfull uppmuntran.

Ingen kylig och reserverad atmosfär skulle tillåtas uppstå mellan föräldrar och barn. Föräldrarna bör lära känna sina barn, söka förstå deras intressen och böjelser, sätta sig in i deras känslor och få dem att tala om vad de kan ha på sitt hjärta.

Föräldrar, låt era barn få känna att ni älskar dem och att ni kommer att göra allt som står i er makt för att göra dem lyckliga. Om ni gör det, kommer era nödvändiga förmaningar och förbud att ha långt större inverkan på deras unga sinnen. Fostra era barn med ömhet och förståelse. Om ni vill att änglarna skall utföra sitt gudagivna uppdrag för era barn, samarbeta då med dem genom att utföra den del som ankommer på er.

Beredda att lämna hemmet

När barnen har fostrats under ett riktigt hems kloka och kärleksfulla ledning, kommer de inte att känna behov av att ge sig ut på jakt efter nöjen och sällskap. Det onda tjusar dem inte. Den anda som råder i hemmet kommer att forma deras karaktär, så att deras vanor och livsprinciper blir ett starkt försvar mot frestelser, när de senare lämnar hemmets trygga miljö och tar sin plats i världen.

Barnen har liksom föräldrarna viktiga uppgifter i hemmet. De bör undervisas om att de är en del av hemmets bolag. De Ur sin mat och sina kläder och blir älskade och skötta. De bör därför återgälda alla dessa välsignelser med att bära sin del av hemmets bördor samt göra allt de kan för att höja familjens lycka och glädje.

Kapitel 4

Barnens utbildning börjar i hemmet

Våra barn kan sägas stå vid ett vägskäl. På alla sidor lockar världen till egenlytta och självisk njutning, och kallar dem bort från den väg som utstakats för Herrens återlösta barn. Om deras liv kommer att bli till välsignelse eller till förbannelse beror på den väg de väljer. Fyllda som de är av energi och ivriga att pröva sina förmågor, måste de finna ett utlopp för sin överflödande livskraft. De kommer att bli aktiva till gott eller ont.

Bibeln söker inte dämpa verksamhetslusten. Den leder den rätt. Gud bjuder inte ungdomen att avstå från att söka nå höga mål. De karaktärsdrag som gör oss verkligt framgångsrika och aktade bland människor, det outsläckliga begäret efter något högre och bättre, den okuvliga viljan, de ihärdiga ansträngningarna och den outtröttliga uthålligheten skall ju inte undertryckas. De skall i stället genom Guds nåd ledas så att sådana mål uppnås som är så mycket högre än enbart själviska och världsliga intressen som himmelen är högre än jorden.

Föräldrarnas första plikt

På oss som föräldrar och kristna vilar ansvaret att leda våra barn i rätt riktning. De måste med förstånd, omtanke och ömhet ledas in på det Kristus-likatjänandets väg. Vi står som föräldrar i

heligt förbund med Gud att fostra våra barn för hans tjänst, Det är vår första plikt att omge dem med sådana förhållanden som leder dem till att välja ett liv i tjänande kärlek och att ge dem den härför nödvändiga utbildningen.

”Så älskade Gud. . . att han utgav sin enfödde Son”, för att vi inte skulle förgås utan ärva evigt liv. Kristus älskade oss och ”utgav sig själv för oss”. (Joh. 3: 16, Ef. 5: 2.) Om vi älskar, kommer vi att ge, ”Icke för att låta tjäna sig, utan för att tjäna”, är vad vi måste lära oss och lära våra barn. Matt. 20: 28.

Ungdomen bör tänka på att de inte är sina egna. De tillhör Kristus. De är köpta med hans blod, hans kärlek gör anspråk på dem, De lever, genom att han bevarar dem genom sin makt. Deras tid, deras krafter, deras förmågor, alltsamman tillhör honom för att utvecklas, utbildas och användas för honom.

Den mänskliga familjen, som skapats till Guds avbild, är näst efter änglarna de ädlaste av alla väsen i hans skapelseverk. Gud vill att vi skall bli allt som han har gjort möjligt för oss att bli och att prestera vårt allra bästa med de krafter han har gett oss.

Livet är hemlighetsfullt och heligt. Det är en uppenbarelse av Gud själv, han som är livets källa. Livets tillfällen är dyrbara och skall tillvaratas med omsorg, Går de förlorade, är de förlorade för alltid,

Gud ställer evigheten inför oss med dess allvarliga verkligheter

och ger oss en inblick i odödliga och oförgängliga värden. Han framställer för oss ovärderliga, förädlade sanningar, för att vi skall kunna gå fram på trygga, tillförlitliga vägar i vår strävan efter ett mål som är värdigt all vår förmåga.

Gud betraktar det lilla frö som han själv har skapat och ser däri den blivande vackra blomman, busken eller det högresta, lummiga trädet. På samma sätt ser han möjligheterna i varje människa. Vi är här för ett bestämt ändamål. Gud har gett oss sin plan för våra liv, och han vill att vi skall nå den allra högsta utveckling.

Han vill att vi ständigt skall växa till i gudsfruktan, glädje och användbarhet. Alla har vi förmågor som vi måste lära oss att se och värdera såsom gudomliga gåvor, och att använda dem rätt. Han vill att ungdomen skall odla och utveckla alla sina inneboende krafter och sätta alla sina själsförmögenheter i verksamhet. Han vill se dem njuta av allt som är nyttigt och värdefullt i livet, att vara goda och göra gott, och därmed samla en himmelsk skatt för det eviga livet.

Ungdom bör ivrigt eftertrakta att överträffa varandra i allt som är osjälviskt, högt och ädelt. Ut dem betrakta Kristus som mönsterbilden efter vilken de själva skall formas. Den ädla anda som han uppenbarade i sitt liv skall också de hysa, nämligen en strävan att göra världen bättre därför att de har levt i den. Till denna livsuppgift är de kallade.

En mångsidig utbildning

En mångsidig utbildning är nödvändig, en utbildning som kommer att kräva av föräldrar och lärare sådan omtanke och ansträngning som enbart en undervisning i vetenskapliga ämnen inte kräver. Här gäller det något mer än intellektets odling. En utbildning är inte fullständig såvida inte kroppen, själen och hjärtat blir i lika grad bildade. Karaktären måste komma under lämplig fostran för att kunna nå sin fullaste och högsta utveckling. Alla själens och kroppens förmögenheter skall utvecklas och utbildas rätt.

Verklig bildning omfattar hela människan. En sådan bildning lär oss att rätt använda oss själva. Den gör det möjligt för oss att på bästa sätt använda både hjärna, ben och muskler, ja, hela kroppen, själen och hjärtat. Själsförmögenheterna är de högre krafter som skall styra hela kroppen. De naturliga begären skall ställas under samvetets och de andliga känslornas kontroll. Kristus intar platsen som mänsklighetens huvud, och hans avsikt är att leda oss in på renhetens höga och heliga vägar i hans tjänst. Genom hans nåds för underliga inflytande kommer vi att förändras i gemenskap med honom.

Jesus erhöll sin utbildning i hemmet. Hans mor var hans första lärare. Från hennes läppar och från profeternas skrifter lärde han känna det som hör himmelriket till. Han levde sitt liv i ett vanligt hem och där bar han villigt och glatt sin del av familjens bördor. Han som förut befallde Över de himmelska härskarorna, var en villig tjänare, en kärleksfull och lydig son. Han lärde sig ett yrke och

arbetade med sina egna händer i snickeriverkstaden. Trött som en vanlig arbetare gick han till fots på den lilla stadens gator till och från sitt anspråkslösa arbete.

Den tidens människor värderade allting efter dess yttre glans. Allt eftersom religionen hade avtagit i kraft, hade den ökat i pomp och ståt. Den tidens lärare försökte vinna folkets respekt genom yttre ståt och prål. Inför allt detta framstod Kristi liv i bjärt kontrast. Hans liv visade hur värdelöst allt detta var som man ansåg vara det viktigaste i livet. Skolorna som på den tiden förstörde det som var ringa och förringade det som var stort, uppsökte han inte. Han hämtade sin utbildning ur de källor som himmelen förordnat, genom nyttigt arbete, genom studium av Guds Ord, från naturen och livets erfarenheter. Dessa är Guds läroböcker, fyllda med undervisning för alla som har villiga händer, seende ögon och ett förstående sinnelag.

”Barnet växte upp och blev allt starkare och uppfylldes av vishet; och Guds nåd var över honom.” Förberedd på detta sätt kunde han ta upp sitt livsverk, och i varje kontakt med sina medmänniskor utöva ett inflytande till välsignelse.

Barnets första skola

Hemmet är barnets första skola, och det är här grunden skall läggas för ett tjänande liv. Om ett sådant liv skall det inte bara teoretiseras. Dess principer skall i stället forma hela livets fostran.

Mycket tidigt skall barnet undervisas om hjälpsamhetens dygd.

Så snart krafter och förståndsformer är tillräckligt utvecklade, bör man ge barnet bestämda uppgifter i hemmet. Det bör uppmuntras till att söka hjälpa far och mor, uppmuntras till självförsakelse och självkontroll, till att sätta andras lycka och bekvämlighet före sin egen, att ta vara på tillfällen att glädja och hjälpa sina bröder, systrar och lekkamrater och att visa vänlighet mot gamla och sjuka, och andra som har det svårt. Ju mera helt det sanna tjänandets anda råder i hemmet, dess mera helt kommer denna anda att utvecklas i barnens liv. De kommer att lära sig att finna glädje i att tjäna och försaka för andras bästa.

Hemmets undervisning skall sedan uppföljas genom skolans arbete. Hela människans utveckling, fysiskt, själsligt och andligt, samt fostran till att tjäna och försaka, bör ständigt hållas i sikte.

När det gäller att forma karaktären och leda de ungas liv in på det osjälviska tjänandets banor, är vardagens erfarenhet att tjäna för Kristi skull i små saker mera verksamt än någon annan metod. Att uppmuntra och leda dem rätt är föräldrars och lärares uppgift. Tjänandets anda är himmelens anda, och i varje ansträngning att utveckla och uppmuntra den kommer änglarna att medverka.

En sådan utbildning måste vara grundad på Guds Ord. Endast här finner vi dess principer i sin fullhet. Bibeln bör läggas till grund för både studier och undervisning. Den väsentligaste kunskapen är kunskapen om Gud och om Kristus som han har sânt.

Lär känna dig själv

Varje barn och varje ung man och kvinna bör äga kunskap om sig själv. De bör känna till den kropp som Gud har gett dem och de lagar som ligger till grund för att bevara den vid hälsa. De bör också få en yrkesutbildning som gör dem till män och kvinnor med praktiska förmågor. Till detta bör läggas undervisning och praktisk erfarenhet i olika slags missionsverksamhet.

Låt också ungdomen avancera så fort och så långt som de förmår att tillägna sig kunskap. Låt deras studier vara så omfattande som deras krafter tillåter. Och allt eftersom de lär, låt dem också delge andra sina kunskaper. På så sätt erhåller deras själsförmögenheter disciplin och kraft. Det är kunskapernas användning som avgör utbildningens värde. Att använda lång tid för studier utan att göra några ansträngningar att delge vad man lärt visar sig ofta vara ett hinder snarare än en hjälp till verklig utveckling. Både i hemmet och i skolan bör det vara elevens uppgift att lära sig studera och att förmedla den erhållna kunskapen. Vilken bana han än väljer kommer han att vara både elev och lärare så länge livet varar. På detta sätt kan han göra ständiga framsteg, om han sätter sin förtröstan till Gud. Ty för de människor som tror på honom och håller sig till honom som är oändlig i visdom, kan Gud uppenbara gångna tidsåldrars hemligheter och lösa de mest svårartade problem.

Umgängets inflytande

Bibeln lägger stor vikt vid umgängets inflytande, även när det gäller vuxna. Hur mycket större är då inte dess makt över barn och ungdom. De kamrater de umgås med, I det beteendemönster de utvecklar, och de vanor de lägger sig till med kommer att avgöra frågan om deras användbarhet här i tiden och även deras eviga väl.

Det är ett sorgligt faktum, som borde få föräldrars hjärtan att bäva, att det i många skolor och högre läroanstalter till vilka ungdomen sänds för intellektuell bildning och fostran, råder ett inflytande som snedvrider karaktären, avleder sinnena från livets verkliga ändamål och förnedrar det sedliga livet. Genom kontakt med dåliga kamrater, de nöjeslystna och de sedligt fördärvade, förlorar ett stort antal ungdomar den okonstlade och rena livsstil, den tro på Gud och den självupppoffrande anda som kristna föräldrar högaktat och slagit vakt om genom omsorgsfull undervisning och allvarlig bön.

Många av dem som börjar sin skolgång för att utbilda sig för något slag av osjälviskt tjänande, blir fördjupade i världsliga ämnen. De väcks till iver att vinna utmärkelser i sina Studier och få ära och upphöjd ställning i världen. Syftet med deras inträde i skolan förloras ur sikte och de ägnar sig i stället åt själviska och världsliga strävanden. Ofta lägger de sig också till med vanor som fördärvar livet både för denna värld och för den tillkommande.

I regel är människor med vidsynta åsikter, osjälviska uppsåt

och ädla strävanden, personer hos vilka dessa karaktärsdrag utvecklats under inflytande av de människor de umgåtts med under tidiga år.

I alla Guds föreskrifter för sitt folk Israel underströks betydelsen av att skydda barnen från dåligt sällskap. Alla åtgärder för det religiösa och sociala livets väl vidtogs för att bevara barnen från dåligt sällskap och från deras tidigare år göra dem förtrogna med Guds lags principer och föreskrifter. Den praktiska undervisning som gavs vid nationens födelse måste ha gjort ett djupt intryck på allas hjärtan. Innan den sista fruktansvärda straffdomen kom över Egypten i och med alla förstföddas död, befalldes Gud sitt folk att samla alla sina barn i sina egna hem. Dörrposterna i varje hus beströks med blod, och innanför detta teckens säkra skydd skulle alla stanna kvar. På samma sätt bör föräldrar i vår tid som älskar och fruktar Gud, bevara sina barn inom ramen av Guds förbund, under skydd av de helgande verkningar som möjliggjorts genom Kristi försoningsblod.

Alla som söker följa det gudomliga utbildningsmönstret, kommer att åtnjuta hans uppehållande nåd, hans ständiga närvaro och bevarande kraft. Till oss alla säger han: ”Se, jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfärad; så var nu icke förskräckt eller försagd... Jag skall icke lämna dig eller övergiva dig.” Jos. 1: 9, 5.

Kapitel 5

Vad skall barnet läsa?

Den som leder de onda makterna arbetar ständigt på att sätta Guds Ord i skuggan och i stället framhäva människors ideer. Han försöker få oss att inte lyssna till Guds röst som säger: .Här är vägen, vandren på den.. Jes. 30: 21. Med förvända uppfostringsmetoder kommer han att göra sitt yttersta för att dölja ljuset från himmelen.

Filosofiska spekulationer och vetenskaplig forskning där Gud inte tas med i beräkningen gör tusentals ungdomar till tvivlare. I dagens skolor ger man en grundlig undervisning i och förklarar i detalj de slutsatser som lärda män har kommit till som ett resultat av sina vetenskapliga undersökningar, medan man samtidigt ger ett bestämt intryck av att om dessa lärda män har rätt, så har Bibeln fel. Tvivlet tilltalar människans sinne. Ungdomen ser däri ett oberoende som fångar deras fantasi, och de blir bedragna. Satan triumferar. Han ger näring åt varje frö av tvivel som sås i unga hjärtan. Han får det att växa och bära frukt och snart får man uppbära en riklig skörd av fritänkeri.

Det är på grund av människohjärtats böjelse för det onda som det är i högsta grad farligt att så tvivlets frö i unga sinnen. Vadhelst som försvagar tron på Gud berövar själen kraft att motstå frestelse. Det avlägsnar det enda verkliga skyddet mot synd. Vi behöver

skolor där ungdomen får lära sig att sann storhet består i att ära Gud genom att uppenbara hans karaktär i det dagliga livet. Genom hans Ord och hans verk behöver vi bli undervisade av Gud, så att våra liv kan förverkliga hans avsikter.

Ljusets verkliga källa

För att bli bildade människor tror många att det är nödvändigt att studera otroende författares skrifter därför att dessa verk innehåller många lysande tankar. Men vem var egentligen upphovet till dessa lysande tankar? Det var Gud och endast han. Han är all kunskaps källa. Varför skulle vi då behöva vada genom massor av villfarelser i fritänkares arbeten för några få intellektuella sanningars skull, när all sanning står till vårt förfogande?

Hur kommer det sig att de som står i strid mot Guds regering kan tillägna sig den insikt som de ibland lägger i dagen? Djävulen själv fick sin utbildning av Gud och han äger kunskap om både gott och ont. Han blandar det dyrbara med det värdelösa, och detta ger honom makt att bedra. Men skall vi då ta emot Satan som en ljusets ängel, därför att han har iklätt sig det himmelska ljusets klädnad? Frestaren har sina redskap, upplärda i hans metoder och inspirerade av hans anda och utbildade att utföra hans verk. Skall vi samarbeta med dem? Skall vi ta emot hans redskaps vetenskapliga arbeten såsom nödvändiga för att erhålla verklig bildning?

Om den tid och de krafter som används för att söka förstå fritänkares idéer i stället användes för att studera, Guds Ords

dyrbara skatter, skulle tusentals människor som nu sitter i mörker glädja sig i den härlighet som tillhör livets ljus.

När jag ser biblioteken fyllda med digra volymer med historiskt och teologiskt vetande tänker jag: varför ge ut pengar för det som inte är bröd? Det sjätte kapitlet i Johannes evangelium har mer att säga oss än vad som kan finnas i sådana verk. Kristus säger: ”Jag är livets bröd. Den som kommer till mig, han skall aldrig hungra, och den som tror på mig, han skall aldrig någonsin törsta. . . Jag är det levande brödet som har kommit ned från himmelen. Om någon äter av det brödet, så skall han leva till evig tid. . . Den som tror, han har evigt liv. . . De ord som jag har talat till eder äro ande och äro liv.” Joh. 6: 35, 51, 47, 63.

Gud och historien

Det finns historiska studier som man inte skall fördöma. Den heliga historien var ett av ämnena i Israels profetskolor. I berättelsen om Guds handlingssätt med nationerna spårades Jehovas ingripanden. På samma sätt skall vi i dag betrakta Guds handlingssätt med jordens nationer. Vi bör i historien se profetiornas uppfyllelse, vi bör studera hur Guds försyn verkar i de stora reformrörelserna, och förstå händelsernas utveckling, i det nationerna ordnar sig för den slutliga uppgörelsen i den stora striden.

Ett sådant studium kommer att ge en vidsynt och omfattande blick på livet. Det hjälper oss att förstå något av mänskliga

förbindelser och människors beroende av varandra, hur förunderligt vi är sammanlänkade med varandra i ett stort brödraskap av samhällen och nationer, och i hur stor utsträckning en nations förtryck och förnedring innebär förlust för alla.

Men då man i allmänhet läser historia rör det sig om människans bedrifter, hennes segrar i krig, hennes framgångar att vinna makt och storhet. Guds ingripanden i mänsklighetens angelägenheter förloras ur sikte. Få är de som tar i betraktande hur Guds syften framträder i nationernas uppkomst och fall.

Många av dagens populära tidskrifter är fyllda med sensationella berättelser som gör ungdomen förtrogen med ondskan och leder dem in på fördärvets väg. De sporras till att göra det som är ont genom dessa berättelser. I sin fantasi utför de på nytt de framställda gärningarna, till dess begäret väcks inom dem att se vilka brott de kan begå och undgå bestraffning.

För barnens och ungdomens livliga sinnen är de scener, som utmålas i uppbyggda framställningar av framtiden, levande verkligheter. När revolutioner förutsägs, och alla slags förhållanden beskrivs, sådana som nedbryter lagens och självbehärskningens barriär, fångas många av andan i dessa framställningar. De drivs till att begå om möjligt ännu värre brott än de som dessa sensationella berättelser beskriver. Genom sådan och liknande påverkan håller samhället på att bli sedligt fördärvat. Laglöshetens utsäde sås vitt och brett. Ingen behöver förundra sig över att följden blir en skörd av brott.

Under slöjan

Romaner med sina sinnliga, spännande berättelser är knappast i mindre grad till skada för läsaren. Författaren menar sig kanske vilja ge en moralisk lärdom, eller i sin bok inväva religiöst tänkesätt, men ofta tjänar dessa endast till att dölja innehållets fördärv och lumpenhet.

Världen har översvämmats av böcker fyllda med förledande villfarelser. Ungdomen godtar som sanning det som Bibeln fördömer som lögn, och sedan älskar de och håller fast vid villfarelser som innebär själens fördärv.

Det finns skönlitterära verk som skrivits för att framhäva ärlighet och redbarhet, eller för att undanröja något svårt missförhållande. En del av dessa böcker har gjort nytta, men de har också gjort en hel del skada. De innehåller påståenden och bjärt färgade ordbilder som uppeggar fantasin och ger upphov till en rad tankar som är fyllda med faror, särskilt för de unga. De utmålade händelserna genomlever de om och om igen i sina tankar. Sådan läsning gör sinnet odugligt för det som är nyttigt. Den ödelägger intresset för Bibeln. Det som hör himmelen till finner ringa plats i deras tankar. Tankarna uppehåller sig vid de nedsmutsande scener som beskrivits, passionerna blir väckta och resultatet blir synd.

Böcker fyllda med osanningar

Inom ramen för barnens och ungdomens undervisning ges numera stort utrymme åt sagor, legender och uppdiktade berättelser. Böcker med sådant innehåll används i skolorna och de finns också i många hem. Hur kan egentligen kristna föräldrar tillåta sina barn att använda läroböcker som är så fyllda med lögner? När barnen ber att få veta betydelsen av berättelser som strider mot föräldrarnas undervisning, blir svaret att dessa berättelser inte är sanna. Men detta omintetgör inte böckernas nedbrytande inflytande. De föreställningar som dessa böcker framställer vilseleder barnen. De ger dem en falsk syn på livet och fostrar ett begär efter det överkliga.

Den nu för tiden vitt utbredda användningen av sådana böcker är ett av Satans listiga knep. Han söker avleda våra sinnen från den stora uppgiften att forma karaktären. Hans avsikt är att våra barn och ungdomar skall ryckas med av de ödeläggande villfarelser varmed han uppfyller världen. Därför söker han avleda deras sinnen från Guds Ord, och sålunda hindra dem från att få kunskap om de sanningar som skulle vara deras skydd.

Man skall aldrig sätta böcker som innehåller en förvrängning av sanningen i händerna på barn och ungdom. Låt inte våra barn, då de just håller på att erhålla sin utbildning, få lov att ta emot idéer och begrepp som kommer att visa sig vara upphov till synd. Om de som kommit till mogen ålder ingenting hade att skaffa med sådana böcker, skulle de själva vara på den säkra sidan och deras föredöme

och inflytande skulle då göra det långt mindre besvärligt att skydda ungdomen från frestelser.

Vi har rikligt med böcker med verklighetsinnehåll, med det som är gudomligt. De som törstar efter kunskap behöver inte gå till förorenade källor. Herren säger:

”Bøj ditt öra härtill och hör de vises ord, och lägg mina lärdomar på hjärtat. Ty det bliver dig ljuvligt, om du bevarar dem i ditt innersta; må de alla ligga redo på dina läppar. För att du skall sätta din förtröstan till Herren, undervisar jag idag just dig. Ja, redan förut har jag ju skrivit regler för dig och meddelat dig råd och insikt, för att lära dig tillförlitliga sanningsord, så att du rätt kan svara den som har sänt dig åstad.” Ords. 22: 17-21.

Kunskapens renaste flöden

Kristus har framställt sanningens principer i sitt evangelium. Genom hans undervisning får vi dricka ur de rena strömmar som flödar från Guds tron. Kristus kunde ha meddelat människorna kunskap som överträffat alla tidigare uppenbarelser och ställt alla andra upptäckter i skuggan. Han kunde ha avslöjat den ena hemligheten efter den andra och omkring dessa uppenbarelser ha samlat efterföljande släktens forskningar intill tidens slut. Men han ville inte för ett ögonblick avstå från att undervisa om frälsningens kunskap. Hans tid, hans förmågor, och hans nit värderade han och använde endast såsom medel till att utverka frälsning för människor. Han hade kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat,

och lät sig inte avledas från sitt syfte.

Kristus förmedlade endast den kunskap som kunde bli till nytta. I sin undervisning begränsade han sig till folkets behov och till deras praktiska livsvillkor. Den vetgirighet som ledde dem att komma till honom med nyfikna frågor tillfredsställde han inte. Alla sådana frågor gav honom i stället anledning att till de närvarande rikta allvarliga och livsviktiga förmaningar. Till dem som var så ivriga att plocka frukten från kunskapens träd erbjöd han frukten från livets träd.

Vår Frälsare uppmuntrade ingen att besöka den tidens rabbinskolor, ty deras sinnen skulle då fördärvas av de ständigt upprepade orden: „Det sägs”, eller ”Det har sagts”. Varför skulle då vi godta människors svävande uttalanden såsom upphöjd visdom, när en större och tillförlitligare visdom står till vårt förfogande?

Vad jag har sett av det som hör evigheten till och vad jag sett av mänsklig svaghet har gjort ett djupt intryck på mitt sinne och starkt påverkat mitt livsverk. Jag ser ingenting för vilket människan skulle prisas och äras. Jag ser ingen orsak varför man skulle lita på och upphöja världsvisa och så kallade stora mäns åsikter. Hur skulle de som saknar gudomlig upplysning kunna ha riktiga åsikter om Guds planer och tillvägagångssätt? Antingen förnekar de honom helt och hållet och ignorerar hans existens eller också begränsar de hans makt genom sina egna begränsade uppfattningar.

Låt oss välja att bli undervisade av honom som skapade

himlarna och jorden och frambragte stjärnorna i ordnade hopa på himlavalvet och gav åt solen och månen deras uppgifter!

Intellektets högsta utveckling

Det är på sin plats att ungdomen känner sig tvungen att nå den högsta möjliga utveckling av sina intellektuella krafter. Vi vill inte begränsa den utveckling för vilken Gud inte satt några gränser. Men alla våra förvärvade kunskaper kommer att vara till ingen nytta, om de inte används till Guds ära och människors bästa.

Det är inte bra att överbelasta hjärnan med studier som kräver ihållande, intensiv ansträngning men inte kommer till praktisk användning i livet. Sådana studier kommer att vara en förlust. De minskar nämligen lusten och böjelsen för sådana studier som skulle bereda oss för det som är nyttigt och göra det möjligt för oss att bära ansvar. En praktisk utbildning är värd långt mer än hur mycket teori som helst. Det är inte nog att äga kunskap. Vi måste också kunna använda kunskapen rätt.

Den tid, de pengar och studier som många kostar på sig för att erhålla en jämförelsevis onyttig utbildning borde användas för att erhålla en utbildning som gör dem till praktiska män och kvinnor, passande att bära livets ansvarsfulla plikter. En sådan utbildning skulle visa sig vara av högsta värde.

Vad vi behöver är kunskaper som stärker själen såväl som intellektet, och som gör oss till bättre män och kvinnor. Själens

bildning är långt mera betydelsefull än enbart bok lärdom. Det är nyttigt och även nödvändigt att äga kunskaper om den värld i vilken vi lever, men om vi lämnar evigheten ur räkningen, kommer vi att fatalt och grundligt misslyckas.

Den studerande bör använda alla sina förmågor för att inhämta kunskap, men om han inte äger kunskap om Gud och inte lyder naturens lagar för kropp och själ, kommer han att duka under. Genom dåliga vanor kommer han att förlora sin förmåga att rätt värdera sig själv och öva självkontroll. Han kan inte resonera sig fram till rätta beslut i frågor som allvarligt angår honom själv. Han blir vårdslös och obetänksam i fråga om vården av kropp och själ. På grund av sin försummelse att odla rätta vanor, ödelägger han sitt liv för både denna världen och den tillkommande.

Om ungdomarna förstod sin egen svaghet, skulle de i Gud finna sin styrka. Om de lade an på att bli undervisade av Kristus, skulle de bli kloka i hans klokhet och deras liv skulle bära frukt till världens välsignelse. Men om de ägnar sig åt enbart världsliga och teoretiska studier och därmed skiljer sig från Gud, kommer de att förlora allt som berikar livet.

Kapitel 6

Hälsan börjar i hemmet

Kunskapen om att människan skall vara ett tempel, en boning som uppenbarar Guds härlighet, skulle utgöra den starkaste sporre till att vårda och utveckla våra fysiska krafter. Övermåttan underbart har Skaparen skapat människokroppen, och nu råder han oss att göra den till föremål för vårt studium, så att vi förstår dess behov och gör vår del för att bevara den från skada och besmittelse.

För att njuta av god hälsa måste vi ha bra blod, ty blodet är själva livsströmmen. Det reparerar nedbrutna vävnader och ger kroppen näring. När blodet tillförs lämpliga födoämnen och renas och får livskraft genom kontakt med frisk luft, för det med sig liv och kraft till varje del av kroppen. Ju bättre blodcirkulationen är, dess bättre kommer denna uppgift att fullföljas.

Vid varje hjärtats pulsslag finner blodet sin väg, snabbt och lätt, till alla kroppens delar. Dess cirkulation bör inte förhindras genom åtsittande kläder eller band, ej heller genom otillräcklig klädsel av armar och ben. Allt som hindrar blodcirkulationen tvingar blodet tillbaka till de inre organen och åstadkommer därmed blodstockning. Huvudvärk, hosta, hjärtklappning eller matsmältningsbesvär blir ofta följden.

För att få bra blod måste vi andas ordentligt. Fulla, djupa

andetag av frisk luft som fyller lungorna med syre, renar blodet. Syret ger det dess ljusa färg och sänder det såsom en livgivande ström till varje del av kroppen. Riktig andning lugnar nerverna, stimulerar aptiten och gör matsmältningen mera fullständig samt framkallar god, vederkvickande sömn.

Goda andningsvanor

Goda andningsvanor Vi bör ge lungorna största möjliga frihet. Deras förmåga att fylla sin uppgift utvecklas genom obehindrad verksamhet. Den minskar om de blir hopträngda och sammanpressade. Härav kommer de skadliga följderna av den allmänna ovanan, särskilt i stillasittande arbete, att sitta framåtlutad. I denna ställning är det omöjligt att ta djupa andetag.

Lungorna är ständigt i färd med att avlägsna orenhet och behöver ständigt förses med frisk luft. Dålig luft ger inte den nödvändiga syremängden och när blodet passerat hjärnan och andra organ blir dessa inte uppfriskade. Därav följer nödvändigheten av grundlig ventilation. Att leva i instängda, dåligt ventilerade bostadsrum med dess "döda", förskämda luft, försvagar hela kroppen. Den blir ovanligt känslig för kyla så att till och med en lindrig avkylning förorsakar sjukdom. Det är den ständiga vistelsen inomhus som gör många kvinnor bleka och svaga. De inandas samma luft om och om igen till dess den är bemängd med giftiga ämnen som utsöndrats från lungorna och huden och dessa orenheter återförs sedan till blodet.

Vid uppförandet av byggnader vare sig för offentligt bruk eller bostäder bör man noga sörja för god ventilation och rikligt med sol. Försummelse i fråga om tillräcklig ventilation är ansvarig för mycket av vår dåsighet och slöhet.

Noggrann renlighet är nödvändig för både kroppslig och själslig hälsa. Orenhet utsöndras ständigt från kroppen genom utdunstning från huden. Dess miljontals porer blir hastigt igentäppta om de inte hålls rena genom att vi badar ofta. Orenheterna som skulle utsöndras genom huden blir i annat fall en ytterligare börda för övriga utsöndringsorgan.

De flesta människor skulle vinna på att ta ett kallt eller ljumt bad varje dag, morgon eller kväll. I stället för att öka mottagligheten för förkylning, kommer ett rätt taget bad att förebygga förkylning, ty det förbättrar cirkulationen. Blodet dras till kroppsytan och en lättare och mera regelbunden tillströmning av blod erhålls. Själ och kropp blir vederkvickta. Musklerna blir mera elastiska och tankarna blir klarare. Badet lugnar dessutom nerverna. Badning underlättar även tarmens, magens och leverns verksamhet i det den ger dem alla hälsa och livskraft och därmed främjar matsmältningen.

Det är även betydelsefullt att kläderna hålls rena. Underkläderna absorberar de avfallsprodukter som utsöndras genom porerna. Om man inte byter och tvättar dem ofta, återuppsuger kroppen dessa orenheter.

Varje slag av orenhet och brist på hygien kommer att

åstadkomma sjukdom. Dödsbringande bakterier frodas i mörka, försummade hörn, i ruttnande avfall och i fukt, mögel och unkenhet. Grönsaksavfall eller högar av fallna löv bör inte tillåtas ligga kvar nära huset för att ruttna och förpesta luften. Ingenting orent eller på väg att ruttna bör tolereras inom hemmets väggar.

Noggrann hygien, rikligt med solljus och noggrann omsorg om hygien i hemlivets varje detalj är av högsta betydelse, om våra familjemedlemmar skall gå fria från sjukdom och vara friska och glada.

Kapitel 7

Familjens kosthåll

Våra kroppar är uppbyggda av den mat vi äter. Det försiggår en ständig nedbrytning av kroppens vävnader, vilket innebär en förslitning av vävnaderna och denna skall repareras genom vår kost. Varje organ behöver sin del av näringen, hjärnan behöver få sin del, benen, musklerna och nerverna kräver sin. Matens omvandling och transport med blodet för att uppbygga kroppens olika delar är en underbar process. Denna process fortgår ständigt och förser varje nerv, muskel och vävnad med liv och kraft.

De födoämnen bör väljas som på bästa sätt förser kroppen med de nödvändiga beståndsdelarna för dess uppbyggnad. När vi väljer, är emellertid aptiten inte någon tillförlitlig norm. Genom felaktiga matvanor har aptiten blivit förvänd. Ofta kräver aptiten mat som skadar hälsan och förorsakar svaghet i stället för kraft. Vi kan inte utan fara låta oss ledas av allmänna sedvänjor. De sjukdomar och lidanden som överallt är förhärskande beror i stor utsträckning på bristerna och felaktigheterna i den allmänt godtagna kosten.

För att få klarhet i vad som utgör den bästa kosten, måste vi gå tillbaka till Guds ursprungliga plan för människans kost. Han Som skapade människan och som förstår hennes behov, anvisade Adam hans kost. Han sade: ”Se, I jag giver eder alla fröbärande örter på hela jorden och alla träd med fröbärande trädfrukt; detta skolen I

hava till föda.” 1 Mos. 1: 29. När Adam sedan lämnade Edens lustgård för att utvinna sitt levebröd genom att bruka jorden som kommit under syndens förbannelse, blev det också bestämt att ”markens örter skola vara din föda”. 1 Mos. 3: 18.

Livgivande föda

Sädesslagen, frukt, nötter och grönsaker utgör den kost som Skaparen har utvalt för oss. Dessa födoämnen är de mest hälsosamma och närande när de bereds så enkelt och naturligt som möjligt. De ger krafter, uthållighet och intellektuell styrka som inte erhålls även mera komplicerad och stimulerande kost.

All hälsosam mat är emellertid inte lika lämplig att fylla våra behov under alla förhållanden. Vi bör välja vår mat med omtanke. Vår kost bör lämpa sig efter årstiden, efter klimatet och för vår yrkesutövning. En del födoämnen som passar att använda under en årstid eller ett klimat är inte passande för ett annat. Så finns det också olika födoämnen som är bäst passande för personer i olika yrken. En kost som med fördel kan användas av personer med ansträngande fysiskt arbete är ofta olämplig för personer medstillasittande uppgifter eller intensivt tankearbete. Gud har gett oss en tillräcklig variation av hälsosamma födoämnen, och vi bör bland dessa välja dem som erfarenhet och sunt omdöme visar vara bäst lämpade för vårt eget behov.

Naturens rika förråd av frukt, nötter och sädesslag räcker till, och år efter år blir alla länders produkter mer allmänt distribuerade

till alla, tack vare förbättrade transport/nöjligheter. Som en följd härav har många födoämnen som endast för några U år sedan ansågs som dyra lyxvaror, nu kommit inom räckhåll för alla såsom mat för dagligt bruk. Detta gäller särskilt färsk, torkad och konserverad frukt.

Nötter och födoämnen tillverkade av nötter har i stor utsträckning kommit att ersätta kött. Nötter kan kombineras med sädesslagen, frukt och en del rotfrukter för att bereda hälsosam och närande kost. Man bör emellertid akta sig för att använda nötter i alltför stor utsträckning. De som märker att användningen av nötter medför obehag bör vara försiktiga. Man bör också komma ihåg att en del nötter inte är så hälsosamma som andra. Mandel är att föredra framför jordnötter, men jordnötter använda i begränsade mängder tillsammans med säd är Mde närande och smältbara.

När oliver är rätt tillagade, utgör de liksom nötter en ersättning för smör och kött. Oljan som man äter i oliven är långt mer att föredra än animalisk olja eller fett. Den tjänar som ett laxativ, dess användning är till nytta för tuberkulospatienter, och verkar läkande på en inflammerad och irriterad mage.

Nya kostvanor

De som vant sig vid en kraftig och starkt kryddad kost har inte längre kvar sin naturliga smak och kan därför inte heller njuta av enkel mat. Det kommer att ta tid för smaken att bli naturlig och för magen att repa sig efter det missbruk den utsatts för. Men de som

uthålligt fortsätter med, att använda sig av hälsosam kost kommer efter en tid att finna den vara smaklig. Dess utsökt fina, läckra smak kommer att uppskattas, och den kommer att ätas med större njutning än den man får från ohälsosamma läckerheter. När magen så är i ett friskt tillstånd, varken feberaktig eller överbelastad, kan den med lätthet utföra sitt arbete.

För att bibehålla god hälsa behöver vi god och närande mat i tillräcklig mängd. Om man ordnar sitt kosthåll med förstånd, kan man i nästan varje land på jorden erhålla den mest hälsosamma kosten. Alla de olika födoämnen tillagade av ris, vete, majs och havre finns överallt, såsom också är fallet med bönor, ärter och linser. Dessa tillsammans med inhemska eller importerade frukter, samt de olika grönsaker som växer och odlas lokalt, ger möjlighet att välja en kost som ger fullgod näring utan att man behöver använda kött.

Överallt där man i stor utsträckning kan odla frukt, bör ett rikligt förråd läggas upp för vinrem genom konservering, torkning eller nedfrysning. Vinbär, krusbär, smultron och jordgubbar, hallon och björnbär kan med fördel odlas på många håll där de tidigare fått liten användning och deras odling försummats.

Det är särskilt angeläget att frukt avsedd för konservering är i gott skick. Använd litet socker och koka frukten endast så länge att man vet att den står sig. När man konserverar den på detta sätt, utgör den en utmärkt ersättning för färsk frukt.

Där man kan få torkad frukt såsom russin, plommon, äpplen, päron, persikor och aprikoser någorlunda billigt skall man finna det möjligt att i långt större utsträckning än vanligt använda dem ; den dagliga kosten och med bästa resultat för hälsa och krafter.

Förständig tillagning av kosten

Man bör inte till någon måltid ha ett stort antal rätter, ty detta uppmuntrar till att man äter för mycket vilket förorsakar matsmältningsbesvär.

Det är inte bra att äta frukt och grönsaker vid samma måltid. Om matsmältningen är dålig, kommer det ofta att förorsaka gasbildning och oförmåga att utföra tankearbete. Det är bättre att äta frukten vid en måltid och grönsakerna vid en annan.

Kosten bör vara omväxlande. Samma rätter beredda på samma sätt bör inte ställas fram på bordet måltid efter måltid och dag efter dag. Maten kommer att smaka bättre och våra kroppar får bättre näring när måltiderna är omväxlande.

Det är orätt att äta enbart för att tillfredsställa aptiten, men man bör inte heller vara likgiltig i fråga om kostens kvalitet och sättet för dess tillagning. Om man inte kan äta med smak, kommer kroppen inte att kunna tillgodogöra sig näringen. Kosten bör väljas med omsorg och beredas med förstånd och skicklighet.

Att baka bröd av finmalet vetemjöl är inte det bästa. Att

använda sådant mjöl är varken hälsosamt eller ekonomiskt. Fint, vitt bröd saknar flera av de näringsämnen som erhålls i bröd som bakats av fullkornssäd. Vitt bröd är ofta orsak till förstoppning och andra sjukdomstillstånd.

Rostat bröd är ett av de mest lättsmälta och smakliga födoämnen som finns.

Man använder i vanliga fall alldeles för mycket socker i maten. Kakor och tårter, söta puddingar, bakelser, fruktgele och sylt av olika slag utgör orsaker till dålig matsmältning. Särskilt skadliga är såser och puddingar i vilka mjölk, ägg och socker utgör de viktigaste ingredienserna. Att använda mjölk och socker tillsammans i riklig mängd bör undvikas.

Otillräcklig och dåligt lagad mat fördärvar blodet genom att försvaga de organ som tillverkar blod. Det rubbar kroppens funktioner och åstadkommer sjukdom, samt åtföljs av irriterade nerver och dåligt lynne. Offren för dålig matlagning kan räknas i tusental och tiotusental. Over många gravar kunde skrivas: ”Dog till följd av dålig matlagning”, ”dog till följd av misshandlad mage”.

Kokkonsten, ingen obetydlig vetenskap

Det är en helig plikt för dem som står för matlagningen att lära sig tillreda hälsosam mat. Det fordras eftertanke och omsorg att baka gott bröd. Det är faktiskt mer religion i en god limpa än många tror. Det finns få verkligt goda kockar. Unga flickor tycker det är

tråkigt att laga mat och utföra andra slags hushållsgöromål, och följden blir att många flickor som gifter sig och måste ta vård om sin familj, bar ringa förståelse för en hustrus och mors plikter och uppgifter.

Matlagning är ingen obetydlig vetenskap, och är dessutom en av de mest betydelsefulla i det praktiska livet. Det är en vetenskap som alla kvinnor bör lära sig. Att laga mat som retar aptiten och samtidigt är enkel och närande är en konst som man kan lära sig. Våra kockar bör veta hur man lagar enkel mat på ett enkelt och hälsosamt sätt så att den blir smakligare såväl som mera hälsosam just därför att den är enkel och naturlig.

Varje kvinna som har hand om en familj men ändå inte förstår sig på konsten att laga hälsosam mat bör besluta sig för att lära sig detta som är så nödvändigt för familjens välfärd. Här och var finns matlagningsskolor eller också Mils matlagningsskolor som ger tillfälle till utbildning. Om inte sådan hjälp finns inom räckhåll, bör hon söka få undervisning av någon god kock och sedan med uthållighet sträva efter att så fullkomna sina färdigheter att hon blir en kokkonstens mästarinna.

Att äta på regelbundna tider är av livsviktig betydelse. Varje måltid bör komma på bestämd tid. på dessa tider bör var och en äta så mycket som kroppen behöver, och sedan inte äta något förrän nästa må1. Många äter när kroppen ingen mat behöver, på oregelbundna tider och mellan målen, bara därför att de inte har tillräcklig viljekraft att motstå sina böjelser. Det finns de som när de

är på resa, ständigt skall tugga på något ätbart om sådant finns inom räckhåll. Detta är mycket skadligt. Om de som är på resa åt regelbundet och sådan kost som är enkel och närande, skulle de besväras mindre av trötthet och inte lida så mycket av illamående.

När man inte skall äta

En annan fördärlig vana är att äta strax innan man går till sängs. Man har kanske intagit de regelbundna målen, men eftersom man känner sig hungrig, äter man igen. Genom att ge efter för aptiten kommer det att bli en vana som ofta blir så fast rotad att man anser det omöjligt att sova utan att först äta. Som en följd av att äta sent på kvällen kommer matsmältningsarbetet att fortsätta under de timmar man sover, men fastän magen arbetar ständigt, blir ändå inte dess arbete utfört ordentligt. Sömnen blir ofta orolig med obehagliga drömmar och på morgonen vaknar man utan att känna sig utvilad och med dålig aptit för frukosten. När vi lägger oss på kvällen, skall magen ha fullgjort sin uppgift, så att den, såväl som kroppens övriga organ, får vila. För personer med stillasittande arbete är sen kvällsmat särskilt skadlig. För dem blir den åstadkomna störningen av kroppens funktioner ofta början till sjukdom som slutar med döden.

I många fall förorsakas den matthet som gör att man känner begär efter mat, av att matsmältningsorganen har blivit alltför tungt belastade under dagens lopp. Sedan matsmältningsorganen tagit hand om en måltid behöver de vila. Det bör vara minst fem eller sex timmar mellan varje måltid, och de flesta som gör ett försök,

kommer att finna att två mål om dagen är bättre än tre.

Man bör inte äta mycket het eller mycket kall mat. Riklig användning av heta drycker verkar förslappande. Ju mer vätska som intas med måltiden, dess svårare blir det för magen att smälta maten. Vätskan måste insugas, innan matsmältningen kan börja.

Ät inte mycket salt mat, undvik att använda gurkor och annan kost inlagd i ättika samt starkt kryddad mat. Ät rikligt med frukt, ty härigenom kommer den irritation av slemhinnorna som framkallar så stark törst vid måltiderna att till stor del försvinna.

Man bör äta långsamt och tugga maten väl. Detta är nödvändigt för att saliven skall blandas ordentligt med maten och dess matsmältande verkan komma till sin rätt. Ännu ett allvarligt fel är att äta på olämpliga tider såsom efter kraftig eller överansträngande motion, när man är helt förbi eller överhettad. Omedelbart efter en måltid ställs stora krav på kroppens nervkraft. Om då kropp och själ blir hårt sysselsatta just före eller efter måltiden, blir matsmältningen förhindrad. När man är upprörd, ängslig eller har bråttom är det bättre att vänta med maten till dess man fått vila och ro.

Magen står i nära förbindelse med hjärnan, och när magen är dårlig, påkallas hjärnans nervkraft för att komma de försvagade matsmältningsorganen till hjälp. När sådana krav på hjärnan kommer för ofta, blir det blodstockning i hjärnan. När man ständigt anstränger hjärnan, och dessutom försummar kroppslig motion, bör

man äta mycket sparsamt även av enkel mat. När man sätter sig till bords, bör man koppla ifrån alla omsorger och bekymmer, såväl som all känsla av brådska. Sedan kan man äta långsamt, med glatt lynne och med hjärtat fyllt av tacksamhet till Gud för alla hans välsignelser.

Överflödlig kost

Många tycks tro att om bara deras kost är enkel och hälsosam, får de utan återhållsamhet ge vika för sin aptit och äta till överdrift, ja, ibland till frosseri. Detta är fel. Matsmältningsorganen bör inte betungas med så mycket eller så svårsmält mat att det blir betungande för kroppen att tillgodogöra sig den.

Ibland känns det genast om man har ätit för mycket. Vid andra tillfällen känner man inga smärtor, men matsmältningsorganen förlorar sin livskraft och grundvalen till kroppslig hälsa undermineras.

Den intagna, överflödiga maten blir en börda för kroppen och åstadkommer sjukliga, feberaktiga tillstånd. Den lägger en tung börda på matsmältningsorganen, och när dessa organ har utfört sin uppgift, får man en känsla av matthet och slöhet. En del personer som alltid äter för mycket betecknar denna matthetskänsla som hunger, men den är i stället förorsakad av överansträngda matsmältningsorgan. Ibland händer det att hjärnan liksom domnar, med påföljd att man känner olust för såväl intellektuellt som fysiskt arbete.

Dessa obehagliga symtom framträder. när matsmältningsorganen utfört sitt arbete genom en onödigt stor förbrukning av de vitala krafterna och därför är fullständigt utmattade. Magen säger: "Låt mig vila." Men många tyder sin matthetskänsla såsom ett krav på mer mat. I stället för att låta magen vila, tvingar man den till ytterligare arbete. Följden blir att matsmältningsorganen ofta blir utslitna när de ännu mycket väl borde kunna fylla sin I uppgift.

Om man hängett sig åt felaktiga kostvanor, bör man utan dröjsmål rätta till dem. Det är inte lätt att föreskriva regler som fyller allas behov, men tar man sikte på rätta principer i fråga om kosten, kan man göra stora förändringar, och den som lagar maten behöver då inte ständigt arbeta för att fresta aptiten.

Återhållsamhet i mat och dryck belönas med intellektuell och sedlig styrka. Den blir också en hjälp att behärska passionerna. Att äta för mycket är särskilt skadligt för dem som har ett trögt temperament. Sådana personer bör äta sparsamt och motionera ordentligt. Det finns personer med utmärkt, naturlig begåvning som inte till hälften åstadkommer vad de kunde göra, om de övade självbehärskning och självförsakelse när det gäller deras aptit.

Många författare och talare brister i detta stycke. Sedan de ätit en kraftig måltid, hänger de sig åt stillasittande arbete: läsning, studier eller skrivning, och tillåter sig ingen tid för motion. Som en följd härav förhindras tankarna och orden från att flöda fritt. De kan inte skriva eller tala med den kraft och intensitet som är nödvändig

för att nå hjärtan, och så blir deras ansträngningar lama och fruktlösa.

De män och kvinnor som innehar höga och ansvarsfulla poster, och framför allt de som står som ansvariga vårdare av folkets andliga intressen, bör vara personer med finkänslig, snabb och livlig fattningsförmåga. De behöver mer än andra öva återhållsamhet i mat och dryck. Fet, kraftig och lyxbetonad kost bör inte få någon plats på deras bord.

Män på ansvarsfulla poster måste varje dag fatta beslut med följder av stor betydelse. De måste ofta kunna tänka snabbt, och detta kan endast de göra med framgång som övar sträng återhållsamhet i mat och dryck. Tankeförmågan skärps, där man rätt vårdar sina fysiska och intellektuella krafter. Om ansträngningen inte är alldeles för stor, får själen ny kraft med varje ny ansträngning. Men deras arbete, som har viktiga planer att överväga och betydelsefulla beslut att fatta, blir ofta lidande på grund av följderna av en olämplig kost. Om matsmältningen är i olag, följer därmed ett oredigt och osäkert själstillstånd. Följden blir ofta irritation, hårdhet eller orättvisa. Många planer som kunde ha blivit till välsignelse för världen har lagts åt sidan medan många orättvisa, förtryckande och till och med grymma beslut har genomförts som en följd av sjukliga förhållanden, förorsakade av felaktiga matvanor.

Här är ett förslag till alla som har stillasittande eller huvudsakligen intellektuellt arbete. At endast två eller tre slags enkel mat vid varje måltid, och ät inte mer än vad som fordras för att

stilla hungern. Ta ordentlig motion varje dag.

Använd förstånd och öva självbehärskning

Personer med tungt kroppsarbete och som är friska är inte tvungna att vara lika försiktiga i fråga om kostens kvantitet och kvalitet. Men även de skulle få bättre hälsa om de praktiserade självbehärskning i mat och dryck.

Några skulle vilja att man kunde föreskriva bestämda regler för deras kost. De äter för mycket och ångrar det sedan, och därefter fortsätter de att tänka på vad de skall äta och dricka. Så bör man inte göra. En människa kan inte fastställa en bestämd regel för en annan. Vi bör använda vårt förstånd och öva självbehärskning och handla efter sunda principer.

Vår kropp är Kristi köpta egendom, och vi har inte frihet att göra med den som vi vill. Alla som förstår hälsans lagar bör inse sin plikt att lyda dessa lagar som Gud har bestämt för deras liv. Lydnad för hälsans lagar skall ses som en personlig plikt. Vi själva måste lida följderna av att vi överträder dem. Vi måste personligen stå till svars inför Gud för våra vanor och handlingar. Därför gäller inte frågan för oss: ”Vad är allmän praxis?” utan i stället: ”Hur skall jag som ansvarig människa behandla den kropp som Gud har gett mig?”

Kapitel 8

Vi väljer den bästa kosten

Den kost som människan fick sig an visad i begynnelsen innefattade inte kött. Inte förrän efter floden, när all växtlighet på jorden hade blivit förstörd, fick människan tillåtelse att äta kött.

När Herren utvalde människans kost i Edens lustgård, visade han dem den bästa maten, och när han utvalde kosten för Israels barn gjorde han på samma sätt. Han förde israeliterna ut ur Egypten och började fostra dem till att bli hans egendomsfolk. Genom dem ville han sedan välsigna och undervisa hela världen. Han försåg dem med den för detta ändamål bästa maten, inte kött utan manna, ”ängla bröd”. Endast på grund av deras missnöje och längtan efter Egyptens köttgrytor försåg han dem med kött, och detta endast för en kort tid, men denna medförde sjukdom och död för tusenden. Trots detta blev begränsningen till en icke-animalisk kost aldrig riktigt godtagen. Den forsatte att vara en orsak till missnöje, öppet eller i hemlighet, och blev därför inte heller bestående.

När israeliterna bosatte sig i Kanaan tilläts de att använda kött, dock med vissa begränsningar för att minska dess skadliga följder. Förtäring av svinkött blev förbjudet, så också av andra djur, fåglar och fiskar vilkas kött förklarades vara orent. Vid förtäring av sådant kött som var tillåtet var det emellertid strängt förbjudet att äta fett och blodet.

Endast friska djur kunde användas till mat. Inget djur som var ihjälrivet eller hade självdött eller från vilket blod inte hade fått avrinna fick användas.

Genom att avvika från de gudomliga föreskrifterna för sin kost gick israeliterna miste om många välsignelser. De ville ha kött, men fick också bära följderna. De uppnådde inte Guds ideal i fråga om karaktären, inte heller uppfyllde de Guds syfte med sin kallelse. Herren ”gav . . . dem, vad de begärde, men sände tärande sjukdom över dem”. De satte större värde på det materiella än det andliga, och den heliga, främsta rangställning som han hade ämnat åt dem, uppnådde de inte.

De som äter kött äter egentligen säd och grönsaker i andra hand, ty djuren får från dessa näringsämnen vad de behöver för sin tillväxt. Det liv som finns i sädesslagen och växterna upptas av den som förtär dem. Vi får det sedan genom att äta djurens kött. Hur mycket bättre är det inte att få det direkt genom att äta den mat som Gud har berett åt oss.

Sjukdom hos våra husdjur

Kött har aldrig varit den bästa maten, men nu är det i dubbel utsträckning förkastligt, eftersom sjukdomar hos djuren har ökat så hastigt. De som använder kött vet egentligen mycket litet vad de äter. Om de kunde se djuren levande och känna till kvaliteten på det kött de äter, skulle de ofta med vämjelse skjuta det ifrån sig. „Folk

äter ofta kött som är bemängt med tuberkulos och kancervirus. Tuberkulos, kancer och andra dödliga sjukdomar överförs därmed till människan.

Svinets kött är fullt av parasiter. Angående svinet har Gud sagt: ”Det skall gälla för eder såsom orent. Av dessa djurs kött skolen I icke äta, ej heller skolen I komma vid deras döda kroppar.” 5 Mos. 14: 8. Denna befallning gavs därför att svinets kött är olämpligt som mat. Svinet är ett avskrädesätande renhållningsdjur och detta är den enda uppgift det var ämnat att fylla. Aldrig under några omständigheter var dess kött ämnat till mat för människor. Det är omöjligt för kött av någon levande varelse att vara hälsosamt som mat, när smuts är dess naturliga element, och när det förtär allt vad avskyvärt är.

Också en del metoder för djurens gödning framkallar sjukdom. Eftersom de är avstängda från ljus och frisk luft och tvungna att inandas smutsiga ladugårdars instängda atmosfär, kanhända även gödda på föda som är på väg att ruttna, blir snart hela djurets kropp smittat med skadliga avfallsprodukter.

Djur transporteras ofta långa vägar och underkastas mycket lidande, innan de når slakteriet. De hämtas från de gröna ängarna och forslas sedan över milslånga, heta och dammiga vägar eller blir instängda i smutsiga gods vagnar, feberheta och uttröttade och får ofta under många timmar vara utan både foder och vatten. På detta sätt förs de arma djuren till sin död för att människan skall kunna kalasa på deras döda kroppar.

Fisk blir på många håll så smittad av de orenligheter som de nödgas leva på, att de blir en orsak till sjukdom. Sund kost av allt det goda naturen bjuder ger hälsa och kraft. Detta är särskilt fallet, när fisk kommer i beröring med de stora städernas avlopp. Fisk som lever på avloppens innehåll kan sedan ge sig av till avlägsna vattendrag och fångas där vattnet är rent och friskt. När de sedan används till mat, kan de, utan att man anar faran, medföra sjukdom och död.

Köttdietens följder

Följderna även regelbunden kött diet torde inte omedelbart komma i dagen, men detta är inget bevis för att den inte är skadlig. Det är inte många människor man kan få att tro, att det är köttet de äter som har fördärvat deras blod och åstadkommit deras lidanden. Många dör i sjukdomar som helt och hållet förorsakats av köttätande, medan detta helt undgår deras egna och andras misstankar.

De skadliga moraliska följderna av att regelbundet äta kött är inte mindre påtagliga än de fysiska skadorna. Kött är skadligt för hälsan och allt som påverkar kroppen har en motsvarande inverkan på sinnelaget och själen. Tänk bara på den grymhet mot djuren som köttätandet är förbundet med, och dess inverkan på dem som behandlar dem illa och på dem som bevittnar det. Hur förstör inte detta de ömhets känslor som man alltid borde hysa för Guds skapade varelser.

Det är en missuppfattning att tro att muskelstyrka beror på att man äter kött. Kroppens behov kan bättre tillfredsställas, och bättre och starkare hälsa åtnjutas utan att man använder kött. Sädesslagen tillsammans med frukt, nötter och grönsaker innehåller alla nödvändiga näringsämnen för att bilda bra blod. Behovet av dessa näringsämnen kan inte fyllas så väl och så fullständigt genom en kött diet. Om kött hade varit av betydelse för hälsa och krafter skulle kött ha innefattats i människans ursprungliga kost.

När man slutar att använda kött, uppträder ofta en känsla av svaghet, en brist på kraft. Många tror att detta är ett bevis för att kött är nödvändigt, men det är endast på grund av att denna mat stimulerar, gör blodet feberaktigt och uppjagar nerverna som de saknar köttet. En del människor kommer att finna det lika svårt att sluta upp med att äta kött som det är för en alkoholist att sluta med sitt brännvin, men de kommer att må bättre när de vant sig vid den nya kosten.

Variation i kosten

När man överger köttet bör det ersättas med en kombination av sädesslag, nötter, grönsaker och frukt som blir både närande och aptitlig. Detta är särskilt nödvändigt för dem som är klena eller har tungt kroppsarbete. I en del fattiga länder kan kött vara den billigaste maten. Under sådana förhållanden kommer övergången att ske med större svårighet, men den kan ske. Vi bör emellertid ta med i beräkningen människors olika inställning och en livslång vanas

makt, och bör vara försiktiga att inte överdrivet påyrka även riktiga principer. Ingen bör enträget uppmanas att göra förändringen plötsligt. Kött måste ersättas av hälsosam kost som också är billig. Här har den som lagar maten stort ansvar. Med omsorg och skicklighet kan rätter tillagas som kommer att vara både närande och aptitretande och som i största utsträckning kommer att ersätta köttet.

Under alla förhållanden måste samvetet upplysas, viljan engageras och god och hälsosam mat anrättas, om övergången från köttkost skall kunna ske smärtfritt. Begäret efter kött kommer då snart att försvinna.

Är det inte på tiden att alla tog sikte på att undvara kött? Hur kan de som har för avsikt att bli rena, förädlade och heliga, så att de kan åtnjuta heliga änglars gemenskap, fortsätta att som mat använda någonting som inverkar skadligt på både kropp och själ? Hur kan de ta livet av Guds skapade väsen bara för att kunna förtära köttet som en njutning eller en lyx? Hellre bör man då återvända till den hälsosamma och njutbara kost som gavs människan i begynnelsen och ge barnen ett gott föredöme samt undervisa dem om att öva barmhärtighet mot de varelser som Gud har skapat och ställt under vårt beskydd.

Kapitel 9

En välbalanserad kost

Inte alla som bekänner sig tro på en kostreform är verkliga reformatorer. För många personer innebär reformen endast att man förkastar vissa ohälsosamma födoämnen. De har inget klart begrepp om hälsans principer, och deras bord som ännu dignar av skadliga läckerheter, är långt ifrån föredömliga i fråga om kristen återhållsamhet och moderation.

Andra åter går i sin iver att vara goda föredömen till motsatta ytterligheter. En del har inte möjlighet att erhålla de mest önskvärda födoämnen och i stället för att använda sådant som bäst skulle ersätta det som saknas, nöjer de sig med en näringsfattig kost. Deras mat ger dem inte de näringsämnen som behövs för att tillverka gott blod. Deras hälsa blir lidande, deras arbetsförmåga blir nedsatt och deras föredöme motverkar snarare än främjar en verklig kostreform.

Andra åter tror att eftersom hälsan fordrar en enkel kost, behöver man inte lägga någon större vikt vid val och tillagning av maten. En del begränsar sig till en mycket bristfällig kost och får inte tillräcklig omväxning för att fylla kroppens behov och får lida till följd därav.

De som endast delvis förstår hälsoreformens principer är ofta de strängaste, inte endast när det gäller att själva följa sina åsikter

utan även när det gäller att förmå sina familjer och sina grannar att göra det. Följden av deras felaktiga metoder, såsom den visar sig i deras egen dåliga hälsa och deras ansträngningar att tvinga sina åsikter på andra blir att många får en felaktig uppfattning om kostreformen och kommer att förkasta den helt och hållet.

De som förstår hälsans lagar och låter sig ledas av goda principer kommer att undvika ytterligheter, både när det gäller att tillfredsställa aptiten och att vara restriktiva. De väljer sin kost, inte för att bara tillfredsställa sin aptit utan för att ge kroppen uppbyggande näring. De söker att bevara alla sina krafter och förmågor i bästa kondition för att på bästa sätt kunna tjäna både Gud och människor. Deras aptit står under förnuftets och samvetets kontroll och de blir belönade med hälsa till kropp och själ. Fastän de inte överdrivet yrkar på att andra skall anta deras åsikter, blir deras föredöme ett vittnesbörd som främjar rätta principer. Sådana människor utövar ett vittgående inflytande för det goda.

Det ligger verkligt sunt förnuft i kostreformen. Ämnet borde studeras på bredden såväl som på djupet och ingen bör kritisera andra, därför att deras sätt att leva inte i allt överensstämmer med hans eget. Det är omöjligt att fast ställa en regel för alla att rätta sina vanor efter, och ingen bör tro sig vara ett rättesnöre för alla. Alla kan inte äta samma mat. Kost som är smaklig och hälsosam för en person kan vara osmaklig och till och med skadlig för en annan. En del människor kan inte dricka mjölk. En del människor kan inte smälta ärter och bönor, medan andra finner dem hälsosamma. Somliga finner att rätter tillagade av grovmalen säd är god kost,

medan andra inte kan smälta den.

En kostreform bör ske så småningom och tillta i omfattning. I det sjukdomar hos djuren ökar, kommer det att bli alltmer riskabelt att använda mjölk och ägg. Ansträngningar bör göras att ersätta dem med annat som är hälsosamt och billigt. I alla länder bör man så småningom lära sig att så långt som möjligt laga mat utan att använda mjölk och ägg, men ändå framställa en kost som är hälsosam och smaklig.

Att äta endast två mål om dagen finner man i allmänhet vara till nytta för hälsan, men under vissa omständigheter kan många fordra ett tredje mål. Detta mål bör emellertid, om man alls intar det, vara mycket lätt och bestå av den mest lättsmälta föda. Tunnbröd, hårt bröd eller skorpor tillsammans med frukt eller örtte är rätter som bäst passar för aftonmålet.

Koppla av under måltiden

Somliga människor är alltid rädda för att deras mat, hur enkel och hälsosam den än må vara, skall skada dem. Tillåt mig säga till sådana: Tro inte att er mat kommer att skada er. Tänk inte alls på den. Följ ert eget bästa omdöme i fråga om maten, och när ni har bett Herren välsigna den för att ge styrka åt er kropp, tro då att han hör era böner och ni kan känna er lugna.

Eftersom sunda principer fordrar att vi avstår från det som irriterar magens slemhinnor och är skadligt för hälsan, skall vi även

minnas att en näringsfattig kost ger dåligt blod. Detta är orsaken till de sjukdomar som är svårast att bota. Kroppen blir undernärdd, och dålig matsmältning och allmän svaghet blir följd.

Gud blir inte ärad när man försummar eller misshandlar kroppen och därmed gör den olämplig för Guds tjänst. Det är en av husmoderns första plikter att vårda kroppen genom att förse den med mat som är smaklig och stärkande. Det är långt bättre att reda sig med mindre dyrbara kläder och möbler än att snåla med maten.

En del husmödrar drar in på familjens kosthåll för att kunna ställa till ett dyrbart kalas för besökare. När man trakterar gäster bör det ske i all enkelhet. Se till att familjens behov kommer i första rummet.

Oförståndig ekonomi och konstlade vanor blir ofta ett hinder för gästfriheten där den behövs och kunde bli till välsignelse. Den sedvanliga kosten på våra bord borde vara sådan att en oväntad gäst kunde känna sig välkommen utan att betunga husmor med extra förberedelser.

Alla borde lära sig vad man skall äta och hur man lagar till det. Vi behöver lära oss hur man tillagar enkel, hälsosam mat. Ofta kräver vårt arbete att vi vistas på platser där vi inte kan erhålla hälsosam mat. Om vi då har någon förståelse för matlagning, kan vi använda den till god nytta.

Ägna omsorg och omtanke åt er kost. Sätt er in i orsak och

verkan. Uppodla självbehärskning. Se till att aptiten behärskas av förnuftet. Misshandla aldrig magen genom att äta för mycket, men neka er inte heller den hälsosamma och smakliga föda som hälsan fordrar.

Kapitel 10

Stimulanser och narkotika

Under rubriken stimulanser och narkotika kommer ett stort antal produkter som, när de används som mat eller dryck, irriterar magen, förgiftar blodet och retar nerverna. Att använda dem är avgjort av ondo. Man vill känna stimulansernas påverkan, därför att resultaten för tillfället är behagliga. Men det kommer alltid en reaktion. Användandet av onaturlig stimulans går alltid mot överdrift och det blir ett verksamt medel att befrämja fysisk degeneration och förfall.

Ju mindre stimulerande vår mat är, dess bättre är den, särskilt i vår brådskande tid. Starka kryddor är till sin natur skadliga. Senap, peppar och andra kryddor, ättiksgurkor och liknande inläggningar irriterar magens slemhinna och gör blodet feberaktigt och orent. Alkoholists inflammerade mage framställs ofta för att illustrera verkningarna av alkoholhaltiga drycker. En likartad inflammation uppstår genom att använda retande, starka kryddor. Så småningom smakar det inte med vanlig okryddad kost. Kroppen känner ett behov, ett krav efter någonting som stimulerar mer.

Te och kaffe

Te verkar som stimulans och åstadkommer i viss mån ett slags berusning. Kaffers och många andra populära dryckers verkningar

är likartade. De har först en uppiggande inverkan. De åstadkommer en retning av magens nerver, dessa överför retningen till hjärnan och denna i sin tur sporras till att driva på hjärtverksamheten och ge kortlivad energi till hela kroppen. Man glömmer tröttheten och krafterna tycks ha ökat. Tankeverksamheten stimuleras och fantasin blir livligare.

På grund av dessa verkningar antar många att deras te och kaffe gör nytta. Men det är en missuppfattning. Te och kaffe ger inte kroppen någon näring. Deras effekt uppstår innan vare sig matsmältning eller ämnesomsättning har kunnat ske, och det som tycks vara styrka är endast retning av nerverna. När dess verkan har försvunnit, avtar den onaturliga kraften, och följden blir en motsvarande grad av matthet och kraftlöshet.

Fortsatt användning av dessa retningsmedel för nerverna åtföljs av huvudvärk och sömnlöshet, hjärtklappning, matsmältningsbesvär, skakningar och många andra besvär. Trötta nerver behöver vila och ro i stället för stimulans och överansträngning. Kroppen behöver tid för att återhämta sina uttömda krafter. När dess krafter hetsas genom användning av stimulanser, blir kanske mer utfört för tillfället, men när kroppen blir utmattad genom dessas ständiga bruk, blir det efter hand allt svårare att höja krafterna till den önskade nivån. Begäret efter stimulanser kommer att bli svårare att behärska, till dess viljan blir nedbruten och det till synes inte finns någon kraft att motstå de onaturliga begären. Allt starkare och starkare stimulanser fordras till dess kroppen i sitt utmattade tillstånd inte längre kan reagera.

Tobak - ett sakta verkande gift

Tobaken är ett sakta verkande, försåtligt, men mycket elakartat gift. I vilken form den än används, har den stark inverkan på kroppen, och den är så mycket farligare emedan verkningarna är långsamma och i början knappast märkbara. Den retar först och förlamar sedan nerverna. Den försvagar och fördunklar hjärnan. Ofta påverkar den nerverna kraftigare än starka drycker. Den är lömskare och dess verkningar är svårare att utplåna från kroppen. Dess användning uppväcker ett begär efter starka drycker och lägger i många fall grunden till dryckenskap.

Att använda tobak är obekvämt, dyrt, orent och verkar besudlande på rökaren och motbjudande för andra. Man möter dess hängivna slavar överallt. Sällan kan man tränga sig fram genom en skara människor utan att någon rökare blåser ut sin giftiga andedräkt i ens ansikte. Det är obehagligt och ohälsosamt att stanna i ett rum där luften är uppfylld av rusdrycksångor och tobaksrök live om människor envisas med att själva använda dessa gifter, vilken rätt har de att förorena den luft som andra människor måste inandas?

Varför röker ungdomen?

Bland barn och ungdom gör bruket av tobak omätlig skada. Föräldrarnas ohälsosamma vanor inverkar på dagens barn och ungdom. Intellectuell oförmåga, kroppslig svaghet, förstörda nerver och onaturliga begär, överförs som ett arv från föräldrarna till barnen. När sedan barnen fortsätter med samma skadliga vanor ökas

och fixeras för alltid de fördärliga följderna. Detta är i inte ringa grad orsaken till den fysiska, intellektuella och moraliska urartning som väcker både oro och bekymmer.

Många börjar använda tobak när de är mycket unga. Den vana som bildas, när kroppen och sinnet är särskilt mottagliga för giftets inverkan, underminerar de fysiska krafterna, verkar hämmande på kroppens utveckling, förslöar själskrafterna och åstadkommer sedligt fördärv.

Men vad kan göras för att undervisa barn och ungdom om en vanas skadliga följder, när föräldrar, lärare och andliga ledare går före med dåligt exempel? Småbarn som knappast lämnat babystadiet kan man få se röka sina cigaretter. Om man talar med dem om saken säger de: "Min far röker." Många nykterhetsivrare är slavar under tobaken. Vad kan väl en sådan människa göra för att stoppa dryckenskapens framfart?

Jag vädjar till dem som bekänner sig tro och lyda Guds Ord: Kan ni som kristna människor hänge er åt en vana som förlamar ert intellekt och berövar er kraften att rätt värdera de eviga verkligheterna? Kan ni dagligen samtycka till att beröva Gud den tjänst som han har rätt till att få, och att beröva era medmänniskor både den tjänst som ni kunde ge och kraften av ert eget föredöme?

Har ni tänkt på ert ansvar såsom Guds förvaltare av medlen i era händer? Hur mycket av Herrens pengar använder ni för tobak? Beräkna vad ni har använt på det sättet under er livstid. Hur ställer

sig de summor som gått upp i rök på grund av detta förorenande begär i jämförelse med vad ni har gett för att hjälpa de behövande och sprida evangelium i världen?

Kapitel 11

De alkoholhaltiga dryckerna

Veten I då icke. . . att I icke ären edra egna? I ären ju köpta, och betalningen är given. Så förhärligen då Gud i eder kropp.” 1 Kor. 6: 19,20.

”En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och ovis är envar som raglar därav.

. . . Var är ve, var är jämmer? Var äro tråtor, var är klagan? Var äro sår utan sak? Var äro ögon höljda i dunkel? Jo, där man länge sitter kvar vid vinet, där man samlas för att pröva kryddade drycker. Så se då icke på vinet, att det är så rött, att det giver sådan glans i bågaren, och att det så lätt rinner ned. På sistone stinger det ju såsom ormen, och likt basilisken sprutar det gift.” Ords. 20: 1; 23: 29-32.

Aldrig har väl någon tecknat en mer levande bild av dryckenskapens offers förnedring och slaveri.

Vem kan föreställa sig det elände, den ångest, den förtvivlan som drabbar en alkoholskadads hem? Tänk på barnen som berövats hemmets bekvämlighet, utbildning och fostran och får leva i fruktan för honom som borde vara deras stolthet och beskyddare, utkastade i världen, brännmärkta med skam och ofta med den ärftliga förbannelsen även dold alkoholhunger.

Orsaken till många olyckor

Tänk också på de fruktansvärda olyckor som varje dag äger rum som en följd av starka drycker. En tjänsteman på ett järnvägståg försummar att iaktta en signal eller misstolkar en befallning. Tåget rusar vidare, en kollision är oundviklig och många liv går förlorade. Eller kanske ett faryg går på grund och passagerare och besättning finner sin grav i djupet. När saken undersöks finner man att någon på en viktig post har druckit sprit. I vilken utsträckning kan man alls använda sprit och med trygghet bli anförtrodd människors liv? Endast om en man är helnykter kan man lita på honom.

Man kan lika väl bli berusad av vin, öl och äppelvin som av starkare drycker. Använder man dessa drycker väcker de ett begär för det som är starkare, och sålunda grundas vanan att dricka sprit. Måttlighetsdrickandet är skolan där människor blir utbildade till alkoholister. Ändå är dessa mildare stimulansers verkningar så försåtliga att offret blir drinkare innan han ens misstänker det.

Somliga som aldrig anses vara riktigt druckna är ändå alltid i viss mån under spritens påverkan. De är febriga, vankelmodiga och obalanserade. De tror sig vara på den säkra sidan och går därför längre och längre på den inslagna vägen, till dess varje skyddsbarriär brutits ned och varje princip slagits sönder. De starkaste föresatser undermineras och de allvarligaste betänkligheter är inte tillräckliga för att hålla det förnedrande begäret under förnuftets kontroll.

Vinet vid bröllopet i Kana

Bibeln godkänner ingenstans bruket av berusande vin. Det vin som Kristus framställde av vatten vid bröllopet i Kana var druvans rena saft.

Det var Kristus som i Gamla testamentet varnade Israel och sade: ”En bespottare är vinet, en larmare är rusdrycken, och ovis är envar som raglar därav.” Ords. 20: 1. Han framställde själv ingen sådan dryck. Djävulen frestar människor att tillfredsställa sina egna begär, så att deras förstånd blir omtöcknat och deras andliga fattningsförmågor blir avtrubbade, men Kristus lär oss att behärska våra lägre drifter. Han ställer aldrig fram för människor sådant som skulle bli en frestelse. Hela hans liv var ett föredöme i självförnekelse. Det var för att bryta begärens makt som han under fyrtio dagars fasta i öknen för vår skull utstod de hårdaste prov som en människa kan uthärda. Det var Kristus som föreskrev att Johannes döparen inte skulle dricka vare sig vin eller starka drycker. Det var han som också föreskrev en liknande avhållsamhet för Manoas hustru. Kristus handlade inte i strid med sin egen undervisning. Det ojästa vin som han framställde för bröllopgästerna var en hälsosam och vederkvickande dryck. Detta slags vin användes också av vår Frälsare och hans lärjungar i den första nattvarden och det är detta vin som alltid bör användas i nattvardsgudstjänsten såsom en förebild på Frälsarens blod. Nattvardsgudstjänsten är ämnad att verka upplivande och vederkvickande på själen. Ingenting får stå i förbindelse med den

som kan tjäna det onda.

Begäret efter starka drycker väcks ofta i hemmet. Genom användning av feta, ohälsosamma rätter försvagas matsmältningsorganen, och ett begär skapas efter föda som är ännu mer stimulerande. På så sätt fostras aptiten att ständigt kräva något ännu starkare. Begäret efter det som stimulerar inställer sig allt oftare och blir allt svårare att motstå. Kroppen blir mer eller mindre bemängd med gifter, och ju mer den försvagas dess starkare blir begäret efter dessa ting. Ett steg i orätt riktning bereder vägen för ett annat. Många människor som inte skulle göra sig skyldiga till att duka fram vin eller andra alkoholhaltiga drycker på sina bord belastar dem med mat som skapar en sådan törst efter starka drycker att det blir nästan omöjligt att motstå frestelsen. Oriktiga mat- och dryckesvanor fördärvar hälsan och bereder vägen för dryckenskap.

Fostra aptiten

Här finns arbete för mödrar att hjälpa sina barn att uppodla goda vanor och en ren smak. Fostra aptiten och lär barnen att avsky stimulanser. Fostra era barn så att de får moralisk kraft till att motstå det onda som omger dem. Lär dem att de inte skall låta sig styras av andra människor, och att inte ge vika för starka påtryckningar, utan i stället påverka andra till det som är gott.

Stora ansträngningar görs för att stoppa alkoholbruket, men mycket av det som görs syftar inte mot rätt mål. De som verkar för nykterhetsreform bör vara vakna för de onda följderna av att

använda ohälsosam mat, starka kryddor, te och kaffe.

All narkotika och alla onaturliga stimulanser som försvagar och nedsätter fysiken har en tendens att försämra de intellektuella och moraliska krafterna. Omåttlighet ligger till grund för världens moraliska förfall. Genom att ge efter för en förvänd aptit förlorar människan sin kraft att motstå frestelser.

När det gäller te, kaffe, tobak och starka drycker finns det endast en säker kurs att följa nämligen att inte röra, inte smaka, inte hantera. Te, kaffe och liknande drycker verkar i samma riktning som spritdrycker och tobak, och i somliga fall är vanan lika svår att bryta som för en alkoholist att lämna sina spritdrycker. De som försöker avstå från dessa stimulanser kommer till en tid att känna en viss saknad och kommer att känna obehag utan dem, men genom uthållighet kommer de att övervinna begäret och inte längre känna saknaden. Kroppen kan kräva litet tid att hämta sig från den misshandel den fått utstå, men ge den bara ett tillfälle och den kommer åter att hämta sig och utföra sitt arbete väl.

Kapitel 12

Alkoholen och det moderna livet

Ve dig, du som bygger ditt hus med orättfärdighet och dina salar med orätt, . . . du som säger: 'Jag vill bygga mig ett stort hus med rymliga salar och så gör åt dig vida fönster och belägger huset med cederträ och målar det rött med dyrbar färg! Kallar du det att vara konung, att du ävlas med att bygga cederhus? . . . Dina ögon och ditt hjärta stå allenast efter vinning och efter att utgjuta den oskyldiges blod att öva förtryck och våld.' Jer. 22: 13-17.

Detta kan tillämpas på dem som tillverkar och säljer rusdrycker. Deras affärsverksamhet innebär stöld. Ty för de pengar de tar emot ger de inte lika värde tillbaka. Varje krona de lägger till sina vinster har fört med sig en förbannelse till förbrukaren.

Gud har med frikostig hand gett människor sina välsignelser. Om hans gåvor används med förstånd, liur litet skulle världen då veta av fattigdom och nöd! Det är människors ondska som förvandlar hans välsignelser till förbannelser. Det är på grund av girighet och vinstbegär och en förvänd aptit som jordens säd och frukter, som getts oss till näring, blir förvandlade till gift som medför elände och fördärv.

Varje år konsumeras miljontals och åter miljontals liter berusande drycker. Miljarder och åter miljarder kronor går åt för att

köpa elände, fattigdom, sjukdom, förnedring, brottslighet och död. För förtjänstens skull säljer man åt sina offer det som fördärvar och ödelägger kropp och själ. Så åsamkar man alkoholists familj fattigdom och elände.

Men än mera fruktansvärt är att förbannelsen träffar själva hjärtat i hemmet. Det blir alltmera vanligt att kvinnor faller offer för spritbegäret. I många hem är barn, till och med de yngsta, i sin oskuld och hjälplöshet, dagligen utsatta för faror på grund av spritförtärande mödrars försummelse, vanvård och förnedring. Vilka andra framtidsutsikter ger väl dem detta, än en förnedring till och med djupare än deras föräldrars?

Ofta förbjuds försäljning av rusdrycker till den som är drucken eller som är känd för att vara alkoholist. Men verksamheten att göra ungdomen alkoholiserad fortsätter oavbrutet. Själva rusdryckshanteringens tillvaro är beroende av att man hos ungdomen skapar begär efter alkohol. Ungdomen blir ledd vidare steg för steg till dess spritvanan är grundlagd och en törst har skapats som till varje pris kräver att bli tillfredsställd. Det vore mycket mindre skadligt att ge sprit åt den obotliga alkoholisten, vars undergång i de flesta fall redan är avgjord, än att tillåta blomman av vår ungdom att lockas i fördärvet.

Anstalter har upprättats där alkoholens offer kan få hjälp med att övervinna sitt begär. Detta är en ädel verksamhet, men så länge försäljningen av rusdrycker godkänns av myndigheterna, kommer de onyktra att få ringa nytta härav. Smaken för sprit, även om den är

under. tryckt, är inte helt omintetgjord, och när frestelsen ansätter dem, såsom den gör på många håll, faller de alltför ofta lätt offer för sitt begär.

Oerhörda finansiella förluster

Rättigheter beviljas med åberopande av att de tillför medel till statskassan, men vad betyder väl denna inkomst, när den jämförs med de enorma utgifter som förorsakas av brottslingar och de utfattiga som utgör sprithanteringens frukter. En man begår under spritens inflytande ett brott och ställs inför rätta, och de som legaliserat spriten är tvungna att ta itu med resultatet av sina egna gärningar. De legaliserade försäljningen av drycker som gjort mannen till brottsling, och nu måste de sända mannen till fängelse, medan hans hustru och barn ofta blir lämnade utblottade för att bli en börda för samhället.

Om man endast tog den finansiella sidan av frågan i betraktande, skulle man inte tolerera en sådan verksamhet! Vilka inkomster kan väl kompensera förlusten även människas förstånd, utplåningen eller vanställandet av Guds avbild hos människan, barnens undergång, i det de blir dömda till fattigdom och förnedring och till att i sig föreviga de onda tendenser som behärskar deras alkoholiserade föräldrar?

En man som fått vanan att använda rusdrycker är i en förtvivlad ställning. Hans hjärna är sjuk och hans viljekraft är försvagad. Så långt som det gäller hans egen kraft, är hans begär omöjligt att

behärska. Man kan inte tala förnuft med honom eller övertala honom att förneka sig själv. När den som har beslutat sig för att sluta dricka sprit blir indragen på en krog, tar han till glaset igen och med första smaken av sprit dör varje beslut och varje tillstymmelse till viljekraft. Blott en droppe av den sinnesförvirrande drycken, och varje tanke på dess följder är som bortblåst. Den förkrossade hustrun är glömd.

Det finns ingen människa vars intressen inte äventyras av sprithantering. Det finns ingen människa som för att skydda sig själv inte personligen borde föresätta sig att göra den om intet.

Framför alla andra ställen där man sköter enbart världsliga affärer skulle lagstiftande församlingar och domstolar vara fria från onykterhetens förbannelse. Landshövdingar, riksdagsmän, domare, de som stiftar och tillämpar landets lagar, de som bär ansvaret för sina medmänniskors liv, goda rykte och egendom bör vara helnyktra. Endast då kan deras intellekt vara klart nog att skilja mellan rätt och orätt. Endast då kan de äga fasta principer och vishet att skipa rättvisa och visa barmhärtighet.

Kapitel 13

Alkoholism kan botas

Bland alkoholens offer finns män i alla samhällsklasser och alla yrken. Män i hög ställning, med utomordentlig begåvning och stora förmågor har gett vika för begäret att tillfredsställa sin aptit, till dess de är oförmögna att motstå frestelsen. Somliga av dem som en gång ägde en förmögenhet är nu utan hem, utan vänner, i lidande, elände, sjukdom och förnedring. De har förlorat sin självbehärskning. Om ingen räcker dem en hjälpande hand kommer de att sjunka lägre och lägre. I dessa fall är omåttligheten inte endast en sedlig synd utan även en fysisk sjukdom.

För att kunna hjälpa dem som är hemfallna åt alkoholism måste vi ofta, såsom Kristus så ofta gjorde, i första hand rikta vår uppmärksamhet på deras fysiska tillstånd. De behöver hälsosam, icke stimulerande kost, rena kläder, och tillfälle att få ett ordentligt bad. De behöver bli omgivna av ett hjälpsamt, lyftande kristet inflytandes atmosfär. I varje stad bör finnas en plats där alkoholens slavar kan erhålla hjälp att bryta de kedjor som binder dem. Spriten anses av många som deras enda tröst i nöden, men så långt behöver det aldrig gå om bekännande kristna, i stället för att handla som prästen och leviten i liknelsen, ville följa den goda samaritens föredöme.

När alkoholisten kommer så långt att han vaknar upp till att

inse sin förnedring, gör då allt i din makt för att visa honom att du är hans vän. Tala inga fördömande ord. Låt ingen handling eller ens en blick ge uttryck åt förebråelse eller motvilja. Det troliga är att den stackars människan förbannar sig själv. Hjälp honom att resa sig. Säg något som kan uppmuntra honom till tro. Försök att stärka varje gott drag i hans karaktär. Lär honom att se uppåt. Visa honom att det är möjligt för honom att leva så, att han vinner sina medmänniskors respekt. Hjälp honom att se värdet av de förmågor Gud bar gett honom, men som han försummat att använda.

Det finns hopp i Kristus

Fastän viljan har blivit fördärvad och försvagad, finns det hopp för honom i Kristus. Kristus kommer i hans hjärta att väcka högre känslor och heligare begär. Uppmuntra honom att ta fasta på det hopp som föreläggs honom i evangelium. Öppna Bibeln för den frestade, kämpande människan, och läs Guds löften för henne Om och om igen. Dessa löften kommer för henne att vara till läkedom liksom löven på livets träd. Fortsätt med tålmod dina ansträngningar till dess den darrande handen med tacksam glädje omfattar hoppet om räddning genom Kristus.

Du måste fortsätta att kämpa med dem som du försöker hjälpa, annars kommer segern aldrig att bli din. De kommer ständigt att bli frestade till det onda. Om och om igen kommer de att nästan bli övervunna av sitt begär efter starka drycker, om och om igen kanske de faller, men ge fördenskull inte upp dina ansträngningar.

De har ju fattat sitt beslut att göra en ansträngning att leva för Kristus, men deras viljekraft är försvagad och de måste noggrant skyddas av dem som ”vakar över människor såsom de som måste stå till svars för sina gärningar. De har förlorat sin manlighet och denna måste de återvinna. Många måste kämpa mot starka ärftliga tendenser till det onda. Onaturliga begär och sinnliga ingivelser gavs dem i arv från födelsen. Mot dessa måste de noga vara på vakt. Inom och utom dem kämpar det goda och det onda om herraväldet. De som aldrig genomgått sådana erfarenheter kan inte förstå begärens nästan överväldigande kraft eller våldsamheten i kampen mellan vanan att tillfredsställa sitt begär och beslutet att vara nyktra i allting. Om och om igen måste kampen utkämpas.

Många av dem som dragits till Kristus kommer inte att äga moraliskt mod att fortsätta kampen mot begären och passionerna. Men vi får inte därför fälla modet.

Kom ihåg att du inte är ensam i ditt arbete. Tjänande änglar förenar sin tjänst med varje helhjärtat Guds barn, och Kristus är den som upprättar den fallna. Den stora Läkaren själv står vid sina trogna medarbetares sida och säger till den botfärdige: ”Min son, dina synder förlåtas dig.” Mark. 2: 5.

Många av samhällets olycksbarn kommer att gripa tag i det hopp som föreläggs dem i evangeliet och ingå i Guds rike, medan andra som blivit välsignade med stora möjligheter och stort ljus, som de inte tog vara på, kommer att lämnas utanför i mörkret.

Nödvändigheten av egna ansträngningar

De som fallit offer för fördärvliga vanor måste väckas till att inse nödvändigheten av att själva göra en ansträngning. En medmänniska kan göra de mest ivriga försök att lyfta dem, Guds nåd och förlåtelse kan bli dem fritt erbjudna, Kristus kan vädja till dem och hans änglar betjäna dem, men alltsamman kommer att vara förgäves om inte de själva blir väckta till att kämpa kampen för sig själva.

Davids sista ord till Salomo, som då var en ung man men snart skulle bära Israels krona, lydde: ”Var dä frimodig och visa dig såsom en man.” 1 Kon. 2: 2. Till varje människa, som eftersträvar en oförgänglig krona, ljuder dessa inspirationens ord: ”Så var dä frimodig och visa dig såsom en man.”

De njutningslystna måste ledas till att inse och känna att en fullständig moralisk förnyelse är nödvändig om de vill vara män. Gud manar dem till att vakna upp för att i Kristi kraft återvinna den gudagivna manlighet som de har offrat på den sinnliga njutningslystnadens altare.

När en människa känner frestelsens fruktansvärda makt, åtråns dragning som leder henne till att tillfredsställa sina begär, dä utropar många i sin förtvivlan: ”Jag kan inte motstå det onda.” Säg henne att hon kan, hon måste stå emot. Hon kanske har övervunnits om och om igen, men det behöver inte alltid vara så. Hennes moraliska kraft är svag, behärskad av vanorna av ett liv i synd. Hennes löften och

föresatser är som rep av sand. Insikten om hennes brutna löften försvagar hennes tro på sin egen uppriktighet, och får henne att tro att Gud inte kan ta emot henne eller hjälpa henne. Men hon behöver inte förtvivla.

Viljans verkliga makt

De som sätter sin tillit till Kristus behöver inte vara slavar under någon nedärvd eller uppodlad vana eller tendens. I stället för att vara slav under sina begär uppmanas de att öva kontroll över varje begär. Gud har inte lämnat oss att bekämpa det onda i vår egen begränsade kraft. Vilka våra nedärvda eller uppodlade tendenser till det onda än må vara, kan vi övervinna dem genom din kraft som Kristus står redo att ge oss.

Den som frestas behöver inse viljans verkliga makt. Viljan är den styrande makten i människans natur, kraften att välja och besluta. Allt beror på viljans rätta bruk. Goda och rena önskningar är på sin plats, men om vi inte går längre, blir de till ingen nytta. Många går under, medan de hoppas och vill övervinna sina onda böjelser. De uppger inte sin vilja för Gud. De väljer inte att tjäna honom.

Gud har gett oss rätten att välja. Den skall vi använda oss av. Vi kan inte förändra våra hjärtan. Vi kan inte behärska våra tankar, våra ingivelser och känslor. Vi kan inte göra oss själva rena, passande att tjäna Gud, men vi kan välja att tjäna Gud, vi kan ge honom vår vilja. Då kommer han att verka i oss både att vilja och att

göra det som är Gud behagligt. Fä så sätt kommer hela vår varelse att ställas under Kristi kontroll.

Genom att rätt använda vår vilja kan livet bli fullständigt förvandlat. Genom att uppge vår vilja åt Kristus, allierar vi oss med Guds kraft. Vi får kraft ovanifrån för att hålla stånd mot frestelsen. Ett rent och ädelt liv, ett segrande liv över aptiten och begären är möjligt för oss om vi är villiga att förena vår svaga, vacklande, mänskliga vilja med Guds allsmåktiga, orubbliga vilja.

De som kämpar mot en förvänd aptit, bör undervisas om principerna för ett hälsosamt levnadssätt. Man bör visa dem att överträdelse av hälsans lagar, som skapar sjukliga förhållanden och onaturliga begär, lägger grunden till spritbegäret. Endast genom att leva i överensstämmelse med hälsans principer kan de hoppas på att bli frigjorda från begäret efter onaturliga stimulanser. Medan de litar på Guds kraft att bryta begärens band, skall de själva samarbeta med Gud genom att lyda hans lagar, såväl moraliska som fysiska. De som kämpar för att övervinna sitt spritbegär bör dessutom beredas lämplig sysselsättning.

De som arbetar för de fallna kommer att bli missräknade på många som ger löfte om att kunna bli räddade. Många kommer att göra endast en ytlig förändring i sina vanor och sitt levnadssätt. De handlar endast känslomässigt på stundens ingivelse, men tycks till en tid verkligen ha ändrat sitt liv. Men deras hjärtan har inte förändrats. De drivs av samma egenkärlek, de har samma törst efter nedbrytande nöjen och samma begär efter att tillfredsställa sin

njutningslystnad. De förstår inte vad det vill säga att forma en karaktär, och man kan inte förmå dem att följa sunda principer. De har försvagat sina intellektuella och andliga krafter genom att tillfredsställa sin aptit och sina passioner. De är vacklande och ombytliga. Deras känsloliv påverkar dem till sinnlighet. Dessa människor är ofta en fara för andra. Eftersom man betraktar dem som förändrade män och kvinnor, ställer man dem på ansvarsfulla poster, där deras inflytande kan fördärva de lättrogna.

Faran för fall

Även de som uppriktigt söker börja ett nytt liv står inte utanför faran att falla. De behöver behandlas med stor klokhet såväl som ömhet. Tendensen att smickra och upphöja dem som har räddats från djupaste förfall visar sig ibland bli deras fördärv. Seden att inbjuda dem att offentligt berätta om sina erfarenheter i sitt liv i synd är farlig för både talaren och åhöraren. Att fästa tankarna vid onda och fördärvliga episoder skadar intellekt och själ, och den framträdande ställning man ger de räddade är dem till skada. Många får för sig att deras syndiga liv har gett dem en viss berömmelse. Man uppmuntrar hos dem begäret efter att bli kända av allmänheten och en anda av självtillräcklighet som kommer att visa sig ödesdiger för deras andliga liv. Endast när de inser att de inte kan lita på sig själva, utan är helt beroende av Kristi barmhärtighet, kan de stå fasta.

Alla som visar sig vara verkligen omvända bör uppmuntras till att arbeta för andra. Avvisa aldrig en människa som lämnar Satans

tjänst och vill tjäna Kristus. När någon ger bevis för att Guds Ande påverkar honom, ge honom då all uppmuntran att tjäna Gud. ”Mot somliga. . . som äro tvivlande, mån I vara barmhärtiga.” Jud. 22. De som är kloka kommer att lägga märke till människor som behöver hjälp, sådana som uppriktigt ångrat sig och gjort sinnesändring, men som utan uppmuntran knappast skulle våga hoppas på framtiden. Herren kommer att lägga sina tjänare på hjärtat att välkomna dessa bävande, ångerköpta människor till sin kärleksfyllda gemenskap. Oavsett vilka deras skötesynder har varit eller hur djupt de har fallit, tar Kristus emot dem, när de i förkrosselse kommer till honom. Ge dem något att göra för honom. Om de vill hjälpa till att lyfta andra upp ur fördärvets grop, från vilken de själva har blivit räddade, ge dem då tillfälle till det. För dem in i gemenskap med erfarna kristna, så att de kan växa till i andlig styrka. Fyll deras hjärtan och händer med arbete för sin Herre.

Genom tro på Kristus

När ljuset tränger in i deras hjärtan som varit mest hemfallna åt synden, kommer de att framgångsrikt kunna arbeta för just sådana som de själva en gång varit. De har lärt sig inse sin egen svaghet, de förstår den egna naturens fördärv. De känner till syndens och de onda vanornas makt. De förstår att de utan Kristi hjälp inte kan övervinna.

Sådana människor kan hjälpa andra. Den som varit frestad och prövad och som nästan uppgett allt hopp men som blivit frälst genom att höra ett kärlekens budskap, han kan förstå själavinnandets

vetenskap. Den vars hjärta är fyllt med Kristi kärlek, därför att han själv har blivit uppsökt av Frälsaren och återförts till fadershuset, han förstår hur man skall söka de förlorade. Han kan hänvisa de fallna till Guds Lamm. Han har ju gett sig oförbehållsamt åt Gud och blivit benådad i Kristus. Handen som han räckte ut i sin svaghet för att få hjälp har gripits. Genom sådana människors verksamhet kommer många förlorade söner att återföras till Fadern.

Botemedel för synd

För varje människa som kämpar för att resa sig från ett liv i synd till ett liv i renhet förblir den segrande kraften i det enda ”namn bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta”. Apg. 4: 12. ”Om någon törstar”, efter hopp och tillförsikt och efter räddning från syndiga böjelser, säger Kristus, ”så komme han till mig och dricke.” Joh. 7: 37. Det enda lastens botemedel som finns är Kristi nåd och kraft.

Beslut som fattats i egen kraft är värdelösa. Alla löften i världen kommer inte att bryta onda vanors makt. Aldrig någonsin kommer människor att bli återhållsamma i allt, förrän deras hjärtan har blivit förnyade genom Guds nåd. Vi kan inte bevara oss själva från synd ett enda ögonblick, Vi är varje minut beroende av Gud.

Verklig livsförvandling börjar med själens rening. Vårt arbete för fallna människor kommer att ha verklig framgång endast i den mån Kristi nåd omdanar karaktären och hjärtat kommer i levande gemenskap med Gud.

Kristus levde i fullkomlig lydnad för Guds lag, och däri var han ett föredöme för varje människa. Vi skall leva såsom han levde här i världen, genom hans kraft och under hans ledning.

När vi verkar för dem som kommit på avvägar, gäller det att allvarligt förehålla dem Guds lags krav och behovet av att vara honom trogna. Försumma aldrig att visa att det är en avgjord skillnad på den som tjänar Gud och den som inte tjänar honom. Gud är kärlek, men han kan inte ursäkta medveten ringaktning för sina befallningar. Hans regerings föreskrifter är av sådan art att människan inte kan undgå följderna av olydnad. Endast den som ärar honom kan han ära. Människans vandel här i världen avgör hennes eviga öde. Såsom hon har sått, kommer hon också att få skörda. Orsak kommer att följas av verkan.

Ingenting mindre än fullkomlig lydnad kan fylla den gudomliga livsnormens fordringar. Han har inte gett några obestämda förhållningsregler. Han har inte föreskrivit något som inte är nödvändigt för att föra människan i harmoni med sig själv.

Frälsaren påtog sig mänsklighetens svagheter och levde ett syndfritt liv för att vi inte skulle behöva frukta att vi på grund av vår mänskliga naturs svagheter inte skulle kunna vinna seger. Kristus kom för att göra oss ”delaktiga av gudomlig natur”, hans liv säger oss att en människa som är förenad med Gud inte fortsätter att leva i synd.

Frälsaren vann seger för att visa oss hur vi kan vinna seger. Kristus mötte alla Satans frestelser med Guds Ord. Genom att förlita sig på Guds löften fick han kraft att lyda Guds bud, och frestaren kunde inte övervinna honom. På varje frestelse svarade han: "Det står skrivet." På samma sätt" har Gud gett oss sitt Ord till att motstå det onda. " . . . dyrbara och mycket stora löften för att I skolen, i kraft av dem, bliva delaktiga av gudomlig natur och undkomma den förgängelse som i följd av den onda begärelsen råder i världen." 2 Petr. 1: 4.

Bjud den som frestas att inte se på omständigheterna, och sin egen svaghet eller på frestelsens kraft, utan på kraften i Guds Ord. All dess kraft tillhör oss. "Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta", säger psalmisten, "för att jag icke skall synda mot dig. . . Efter dina läppars ord. . . tager jag mig till vara." Ps. 119: 11; 17: 4.

Intala människorna mod. Lyft dem upp till Gud i bön. Många av dem som dukat under för frestelser är förödmjukade genom sina misslyckanden och känner det lönlöst att nalkas Gud. Men denna tanke är en ingivelse från fienden. När de har syndat och känner sig inte kunna bedja, säg dem att då är det tid att bedja. Visst kan de känna sig skamsna och djupt förödmjukade, men när de bekänner sina synder, är han" trofast och rättfärdig så att han förlåter dem deras synder, och renar dem från all orättfärdighet.

Ingenting kan förefalla mera hjälplöst, men i verkligheten mera oövervinneligt, än en människa som känner sig vara intet och helt litar på Frälsarens förtjänst. Genom bön och bibelstudium och tro på

Kristi förblivande närvaro kan den svagaste människa leva i gemenskap med en levande Kristus, och han kommer att hålla fast med en hand som aldrig kommer att släppa sitt tag.

Kapitel 14

Vägen till hälsa

Gud verkar genom natur: krafter dag efter dag, timme efter timme, minut efter minut för att hålla oss levande, och för att uppbygga och vidmakthålla våra kroppar. När någon del av kroppen blir skadad, sätts genast en läkningsprocess igång. Naturens krafter börjar verka för att återställa och hela. Men dessa verksamma krafter är Guds kraft. All livgivande kraft utgår från honom. När man blir återställd från sjukdom, är det Gud som återställt hälsan.

Sjukdom, lidande och död är ett verk av en fientlig makt. Satan är fördärvaren, men Gud är den som helar.

De ord som talades till Israel är lika sanna i dag, när det gäller dem som blir återställda till hälsa till kropp och själ: ”... jag är Herren, din läkare.” 2 Mos. 15: 26.

Vad Gud vill göra för varje människa finner vi uttryckt i apostelns ord: ”Min älskade, jag önskar att det i allt må stå väl till med dig, och att du må vara vid god hälsa, såsom det ock står väl till med din själ.” 3 Joh. 2.

Han är den ”. . . som förlåter dig alla dina missgärningar och helar alla dina brister, han . . . förlossar ditt liv från graven och kröner dig med nåd och barmhärtighet.” Ps. 103: 3, 4.

När Kristus botade de sjuka, varnade han många av dessa lidande människor och sade: ”. . . synda icke härefter, på det att icke något värre må vederfaras dig.” Joh. 5: 14. Alltså lärde han att de ibland själva kunde vara orsaken till sina sjukdomar genom att överträda Guds lagar, och att hälsan kunde bevaras endast genom lydnad.

Lydnad, livets väg

Det skall göras klart för alla att Guds budords väg är livets väg. Gud har fastställt naturens lagar, men hans lagar är inte godtyckliga krav. Varje ”du skall icke”, vare sig det gäller fysisk eller moralisk lag, innebär ett löfte. Om vi lyder dem kommer välsignelse att följa oss. Gud tvingar oss aldrig att göra det rätta, men han söker frälsa oss från det som är skadligt och leda oss till det som är gott.

Betrakta de lagar som Gud lärde Israel. Han gav dem noggrann undervisning ifråga om deras levnadsvanor. Han lärde dem lagarna både för deras lekamliga och andliga välfärd. Och om de följde dessa försäkrade han dem att Herren skulle avvända all sjukdom från dem. (5 Mos. 7: 15.)

”Akten på alla de ord som jag i dag gör till vittnen mot eder. . . Ty det är icke ett tomt ord, som ej angår eder, utan det gäller edert liv.” ”Ty de äro liv för envar som finner dem, och en läkedom för hela hans kropp.” 5 Mos. 32: 46, 47, Ords. 5: 22.

Gud vill att vi skall uppnå den fullkomlighet som har möjliggjorts för oss genom gåvan, Kristus. Han vädjar till oss att välja den rätta sidan, att förena oss med de himmelska krafterna och omfatta de principer som i oss kommer att återställa Guds avbild. I sitt skrivna ora och i naturens stora bok har han uppenbarat livets grundprinciper. Vår uppgift är att lära känna dessa principer och genom lydnad för dem samarbeta med honom för såväl kroppens som själens återställelse till hälsa.

Människorna behöver lära sig att lydnadens välsignelser i sin fullhet kan komma dem till del endast om de tar emot Kristi nåd. Det är hans nåd som ger människan kraft till att lyda Guds lagar. Det är denna nåd som gör det möjligt för henne att bryta de onda vanornas makt. Detta är den enda kraft som kan göra henne fast och bevara henne stadigt på den rätta vägen.

Kärlekens livgivande kraft

När Guds evangelium tas emot i dess renhet och kraft, är det ett botemedel mot de sjukdomar som har sitt ursprung i synden. Rättfärdighetens sol går upp "... med läkedom under sina vingar". Mal. 4: 2. Allt vad denna värld kan skänka kan dock inte hela ett förkrossat hjärta eller skänka sinnesfrid, ta bort oro eller bannlysa sjukdom. Berömmelse, geni, begåvning - allt står maktlöst när det gäller att glädja ett sorgtyngt hjärta eller att återställa ett förslösat liv. Guds liv i själen är människans enda hopp.

Den kärlek som Kristus ingjuter i hela människans varelse är en

livgivande kraft. Alla vitala delar - hjärnan, hjärtat, nerverna - berör den med läkedom. Den väcker våra ädlaste krafter till verksamhet. Den befriar sinnet från skuld och sorg, från ängslan och bekymmer som krossar livets krafter. Den medför klarhet och lugn. Den ingjuter glädje i själen som ingenting jordiskt kan förstöra - glädje i den helige Ande - hälsobringande livgivande glädje.

Vår Frälsares ord: ”Kommen till mig, . . . och jag skall giva eder ro” (Matt. 11: 28), är ett recept till läkedom för fysiska, mentala och andliga sjukdomar. Fastän människorna själva är orsak till att de drabbas av lidande genom sina egna missgärningar, hyser han medlidande med dem. Hos honom kan de få hjälp. Han kommer att göra stora ting för dem som förlitar sig på honom.

Fastän synden under generationer har stärkt sitt grepp om människosläktet och fastän Satan genom lögn och bedrägeri har kastat sin vantolknings mörka skugga över Guds ord och fått människor att betvivla hans godhet, har Faderns barmhärtighet och kärlek ändå aldrig slutat att flöda till jorden i rika strömmar. Om människan bara ville öppna hjärtats fönster mot himmelen i tacksamhet för de gudomliga gåvorna, skulle strömmar av läkande kraft utgjas över henne.

Kapitel 15

Enkla botemedel

Sjukdom kommer aldrig utan orsak. Vägen är beredd och man inbjuder sjukdomen genom att ringakta hälsans lagar. Många människor lider på grund av sina föräldrars överträdelser. Fastän de ju inte är ansvariga för vad föräldrarna har gjort, är det likväl deras plikt att förvissa sig om vad som är och vad som inte är överträdelse av hälsans lagar. De bör undvika sina föräldrars dåliga vanor, och genom ett korrekt levnadssätt ge sig själva ett bättre utgångsläge.

De flesta lider emellertid på grund av sitt eget felaktiga handlingssätt. De ignorerar hälsans lagar genom sina vanor i fråga om att äta och dricka, klä sig och arbeta. Deras överträdelse av naturens lagar ger oundvikliga följder, och när sjukdom drabbar dem, tillskriver många sitt lidande inte den verkliga orsaken utan anklagar Gud för sina lidanden. Men Gud är inte ansvarig för lidande som är en följd av att man ringaktat naturens lagar.

Gud har gett oss ett visst mitt av livskraft. Han har även gett oss organ som kan underhålla livets funktioner, och det är hans avsikt att dessa organ skall samverka harmoniskt. Om vi omsorgsfullt bevarar vår livskraft, och håller kroppens fina mekanism i ordning, blir följden god hälsa. Men om vi tömmer vår livskraft för snabbt, kommer nervsystemet att från sina kraftreserver låna kraft för stundens behov, så att när ett organ skadas, påverkas

alla. Kroppen till en hel del misshandel utan synbart motstånd, men sedan vaknar den och gör beslutsamma ansträngningar för att avlägsna följderna av den dåliga behandling den fått utstå. Dess ansträngningar att rätta till sådana förhållanden visar sig ofta i feber och olika andra sjukdomsyttningar. När hälsan missbrukas till den grad att sjukdom blir följd, kan den sjuke ofta göra för sig själv vad ingen annan kan göra för honom. Det första han har att göra är att förvissa sig om sjukdomens verkliga natur, och sedan med förstånd ta itu med att avlägsna orsaken. Om kroppens harmoniska verksamhet har kommit ur balans genom överansträngning, genom att äta för mycket eller andra felaktigheter i livsföringen, försök då inte att rätta till svårigheterna genom att betunga dem ytterligare med giftiga mediciner.

Inga patentmediciner

En vana som håller på att lägga grunden till ett stort antal sjukdomar, ja, till och med allvarligare saker, är den ohämmade användningen av giftiga droger. Många människor gör sig inte besvär med att ta reda på orsaken till sin sjukdom. Deras främsta bekymmer gäller att bli av med värken och obehaget. Därför tillgriper de patentmediciner vars verkliga egenskaper de har föga kännedom om, eller också vänder de sig till en läkare för att få någon medicin som motverkar följderna av den dåliga behandling de gett sin kropp, men utan minsta tanke att ändra sina ohälsosamma levnadsvanor. Om man inte genast blir bättre, försöker man en annan medicin och sedan ännu en annan. På så sätt fortsätter den onda cirkeln.

Sjukdom är en naturens ansträngning att befria kroppen från följderna av överträdelsen av hälsans lagar. Vid sjukdomsfall bör därför orsaken till sjukdomen bli klarlagd. Ohälsosamma förhållanden bör förändras och felaktiga vanor korrigeras. Sedan skall man hjälpa naturen i dess ansträngningar att avlägsna orenheter och återställa kroppen till dess rätta tillstånd. Omåttlighet i mat och dryck är ofta en orsak till sjukdom, och vad kroppen mest behöver är att bli kvitt den oskäligt tunga börda som den blivit pålagd. Vid många sjukdomsfall är det ofta det allra bästa botemedlet att fasta över en eller två måltider, så att de överansträngda matsmältningsorganen kan tillfälle att vila. En fruktdiet under några få dagar har ofta gett den som har tankearbete stor lindring. Många gånger har en kort tids fullständig fasta, efterföljd av enkel, måttfull kost, lett till att hälsan kommit tillbaka genom naturens egna återställande ansträngningar. Återhållsamhet i fråga om mat och dryck under en månad eller två skulle övertyga många sjuka människor om att självförnekelsens väg är vägen till hälsa.

En del människor ådrar sig sjukdom genom överansträngning. För dem är vila, frihet från bekymmer och en sparsam kost nödvändiga för att återställa hälsan. För dem som blivit trötta av tankearbete, och nervösa på grund av ständigt arbete inomhus, kommer ett besök på landet, där de kan leva ett enkelt och bekymmersfritt liv i nära kontakt med naturen, att vara den bästa hjälpen. Vandringar i skog och mark, där man kan plocka blommor och lyssna till fåglarnas sång, kommer att göra långt mer än något annat medel för att återställa hälsan.

Förständig användning av vatten

I hälsa och sjukdom är rent vatten en av himmelens mest utsökta välsignelser. Dess rätta användning befordrar hälsa. Det är drycken som Gud bestämt för att släcka törsten hos både människor och djur. Vattendrickning i riklig mängd hjälper till att ge kroppen vad den behöver och att hjälpa naturen att motstå sjukdom. Användande av vatten för utvärtes behandling är ett av de lättaste och mest tillfredsställande sätten att reglera blodcirkulationen. Ett kallt eller kylslaget bad är ett utmärkt stärkande medel. Varma bad öppnar kroppens porer och medverkar härigenom till att avlägsna orenheter. Både varma och neutrala bad lugnar nerverna och befrämjar blodcirkulationen.

Men många har aldrig lärt sig av erfarenhet att värdera de goda följderna av att på lämpligt sätt använda vatten och de är rädda för det. Vattenbehandlingar värderas inte så högt som de horde, och att tillämpa dem skickligt kräver arbete som många är ovilliga att utföra. Ingen hör emellertid anse sig ursäktad på grund av okunnighet eller likgiltighet för denna sak. Det finns många sätt på vilka vatten kan användas för att lindra värk och hämma sjukdom. Alla borde lära sig hur man använder vatten för att ge enkla behandlingar i hemmet. Varje mor bör veta hur hon skall ta vård om sin familj både i hälsa och sjukdom.

Värdet av motion

Verksamhet är nödvändig för vår kropp. Varje kroppens organ har sin särskilda uppgift. Alla våra kroppsorgans normala verksamhet ger styrka och spänst, medan brist på användning har en tendens att orsaka avtyning och död. Sätt en arm i band endast för några få veckor och lös den sedan” och ni kommer att finna den vara svagare än den andra som’ ni använt måttligt under samma tid. Overksamhet har samma inverkan på alla kroppens muskler.

Overksamhet är en avgörande orsak till sjukdom. Motion påskyndar blodets cirkulation, medan blodet vid overksamhet inre cirkulerar fritt, och de förändringar i blodströmmen, som är så viktiga för liv och hälsa hämmas. Huden blir då också overksam. Orenheterna avlägsnas inte såsom fallet skulle vara om blodcirkulationen hade påskyndats genom kraftig motion, om huden behållits i ett friskt tillstånd och lungorna blivit rikligen fyllda med ren, frisk luft. Detta overksamma kroppstillstånd lägger en dubbel börda på utsöndringsorganen, och sjukdom blir följden.

Invalider bör inte uppmuntras till verksamhet. Om överansträngning i något avseende har förekommit, kommer fullständig vila under en tid att avvärja allvarlig sjukdom, men när det gäller obotliga invalider är det sällan nödvändigt att upphöra med all verksamhet.

De som haft ett sammanbrott till följd av överansträngande tankearbete bör vila från tröttande tankeverksamhet, men de bör inte

förledas att tro att det är farligt för dem att i viss utsträckning använda sina mentala krafter. Många är böjda att anse sin ställning värre än den verkligen är. En sådan inställning motverkar tillfrisknandet och bör inte uppmuntras.

Lärare, studenter och andra med tankearbete lider ofta av sjukdom som en följd av svår intellektuell överansträngning. Orsaken är att de försummat att ta motion. Vad dessa personer behöver, är en mera verksam livsföring. Strängt återhållsamma vanor tillsammans med lämplig motion skulle tillförsäkra dem både intellektuell och fysisk spänst och ge kraft till uthållighet.

De som har överansträngt sina fysiska krafter bör inte uppmuntras till att helt och hållet avstå från kroppsarbete. Men för att arbetet skall vara till största fördel, bör det utföras systematiskt och med nöje. Motion i det fria är bäst. Den skulle planläggas så att den genom utövning stärker de organ som har försvagats. Arbetet bör vara stimulerande. Händernas arbete bör aldrig få förfalla till enbart slavgöra.

När invalider inte har någonting som upptar deras tid och intresse, börjar deras tankar kretsa omkring dem själva, och de blir sjukligt ömtååga och retliga. Många gånger tänker de då bara på hur dåliga de känner sig till dess de tror sig vara mycket sämre än de verkligen är och helt oförmögna att göra någonting.

I alla sådana fall skulle välavpassad motion visa sig vara ett verksamt botemedel. I många fall är den oundgänglig för hälsans

återställande. Viljan vaknar med händernas arbete, och vad dessa invalider behöver är att få sin vilja väckt. När viljan är överksam blir fantasin onormal och det blir då omöjligt att motstå sjukdom.

Overksamhetens följder

Overksamhet är den största förbannelse som kan drabba de flesta invalider. Lätt sysselsättning med nyttigt arbete som varken tröttar sinne eller kropp har ett välgörande inflytande på bådadera. Det stärker musklerna och förbättrar cirkulationen och ger invaliden tillfredsställelsen av att veta, att han inte är fullständigt onyttig. Han kanske bara kan göra helt litet i början, men han kommer snart att få se sina krafter tillta, och arbetsprestationerna kommer då att öka i samma mån.

Motion hjälper den som har magbesvär genom att ge matsmältningsorganen ny kraft. Att ta itu med ansträngande studier eller kraftig motion omedelbart efter måltiden hindrar matsmältningsarbetet, men en kort promenad efter måltiden med rak rygg och tillbakadragna skuldror är till stor nytta.

Trots allt som sagts och skrivits angående betydelsen av motion, är det ännu många som försummar den. Många får övervikt genom att kroppens organ slammas igen. Andra blir magra och svaga, därför att deras livskrafter har ut! tömts för att tillvarata all den överflödiga maten. Levern blir överansträngd i sina försök att rena blodet från orenheter, och sjukdom blir följden.

De som har stillasittande arbete skulle, när vädret tillåter, ta motion ute i det fria varje dag, sommar och vinter. Promenader är utmärkta, ty det ger många muskler motion. Lungorna tvingas också till hälsosam verksamhet.

Sådan motion skulle i många fall vara bättre för hälsan än medicin. Läkare råder ofta sina patienter att företa en sjöresa, att resa till någon kurort eller att besöka olika platser för att få luftombyte, när de i de flesta fall skulle återvinna hälsan, om de ville äta måttligt och ta glädjefylld, hälsosam motion. Samtidigt skulle de spara både tid och pengar.

Kapitel 16

Ett hoppfullt sinnelag

Det förhållande som existerar mellan kropp och själ är mycket intimt. När den ena berörs, påverkas den andra. Själstillståndet påverkar hälsan i långt högre grad än många inser. Många av de sjukdomar som människor lider av är en följd av själsligt betryck. Sorg, ängslan, missnöje, samvetsqual, skuld känsla och misstankar - allt sådant verkar nedbrytande på livskrafterna.

Många har för sig att om de aldrig så litet utsätter sig för kyla eller väder och vind, kommer de att bli sjuka, och de skadliga verkningarna kommer därför att de är väntade.

Mod, hopp, tro, sympati och kärlek befrämjar hälsan och förlänger livet. En förnöjsam anda och ett glatt sinnelag, betyder hälsa för kroppen och styrka för själen. ”Ett glatt hjärta är en god läkedom.” Ords. 17: 22.

Vid behandlingen av de sjuka bör man inte förbise följderna av själsligt inflytande. Rätt tillämpat skänker detta inflytande oss ett av de mest effektiva medlen för att bekämpa sjukdom.

Det finns emellertid en form av själskurer som utgör ett av de mest effektiva medlen till fördärv. Genom denna så kallade vetenskap Ställs en människas själ under en annan människas

kontroll, så att den svagas personlighet uppgår i den starkares själsliv. En människa handlar efter en annans vilja. Härmed gör man anspråk på att tankebanorna kan ändras, och att hälsobringande impulser kan meddelas och patienterna få kraft till att motstå och övervinna sjukdom.

Denna s.k. läkemetod har använts av personer som varit okunniga om dess verkliga natur och som trott den vara ett medel till den sjukes bästa. Men denna så kallade vetenskap är grundad på falska principer. Den är främmande för Kristi karaktär och anda. Den leder inte fram till honom som är liv och frälsning. Den som drar människors tankar till sig själv, skiljer dem från deras styrkas verkliga källa, Kristus.

Det är inte Guds plan att någon människa skall överlämna sitt sinne och sin vilja att behärskas av en annan och så bli ett viljelöst redskap i hans händer. Ingen skall låta sin personlighet uppgå i en annans. Ingen skall se upp till någon mänsklig varelse såsom helandets källa. Man måste känna sitt beroende av Gud. I sin gudagivna värdighet som människa skall man stå under Guds egen kontroll och inte under någon mänsklig vilja.

Det personliga ansvarets princip

Gud vill föra människor i direkt gemenskap med sig själv. I alla sina förbindelser med människor tar han hänsyn till principen om personligt ansvar. Han söker uppmuntra känslan av personligt beroende och att bibringa människan behovet av personlig ledning.

Han önskar föra det mänskliga i gemenskap med det gudomliga, så att människan kan bli omdanad till likhet med Gud. Satan verkar för att omintetgöra detta. Han söker uppmuntra till beroende av människor. När människors sinnen vänds bort från Gud, kan frestaren föra dem in under sitt herravälde. Han kan så behärska mänskligheten.

Idén att låta en människas intellekt behärskas även annans uppstod hos Satan för att framställa sig själv såsom den främsta verksamma kraften och insätta mänsklig filosofi i stället för gudomlig filosofi. Bland alla de villoläror som blir antagna bland bekännande kristna finns intet farligare bedrägeri och ingen säkrare metod att skilja människan från Gud än denna. Fastän den kan synas oskyldig, kommer den, när den utövas på patienterna, att leda till undergång och inte till hälsa. Den öppnar en dörr genom vilken Satan kommer att träda in för att ta i besittning både dens själsliv som uppges till att behärskas även annans och dens som behärskar honom.

Fruktansvärd är den makt som genom detta sätts i händerna på illasinnade människor. Vilka tillfällen ger det inte dem som lever på att dra fördel av andras svagheter eller dårskaper! Hur många finner inte genom att behärska svaga och sjuka människors sinnen ett medel till att tillfredsställa sina lustar och lidelser eller sitt vinstbegär!

Det finns något bättre för oss att engagera oss i än att söka behärska andra människors sinnen. Läkaren bör undervisa sina

patienter att se bort från människan och upp till det gudomliga. I stället för att lära den sjuke att lita på människan för att bli frisk till kropp och själ, bör han leda dem till honom som kan frälsa till det yttersta alla som kommer till honom. Han som har skapat människans själ vet vad själen behöver. Gud är den ende som kan bota. De som är sjuka till kropp och själ skall i Kristus se sin helbrägdagörare. ”Jag lever; I skolen ock leva.” Joh. 14: 19. Det är detta liv vi skall framhålla för de sjuka och omtala för dem att om de tror på Kristus såsom den store Läkaren, om de samverkar med honom genom att lyda hälsans lagar och strävar efter att fullborda helgelsen i hans fruktan, kommer han att delge dem sitt liv. När vi på detta sätt framställer Kristus för dem, delger vi dem en kraft, en styrka som har värde, ty den kommer från ovan. Detta är sann ’I vetenskap när det gäller kroppens och själens helande.

Tro på den store Läkaren. Det behövs stor visdom för att behandla sjukdomar som har sin grund i människans själstillstånd. Ett ängsligt och bedrövat hjärta, en modfälld själ måste behandlas med mildhet. Många gånger kan det vara svårigheter i hemmet som, likt ett kräftsår, fräter på sinnet och försvagar livskraften. Ibland kan orsaken vara att samvetsförebåelse för någon synd håller på att underminera hälsan och får själen ur jämvikt. Det är genom ömhet och sympati som sådana sjuka kan bli hjälpta. Läkaren måste först vinna deras förtroende och sedan hänvisa dem till den store Läkaren. Om deras tro kan riktas på den verkliga Läkaren och de kan bli förvissade om att han har tagit hand om deras fall, kommer detta att ge själen lättnad och ofta återställa kroppen till hälsa.

Sympati och takt kommer ofta att visa sig göra den sjuke större nytta än de mest skickligt utförda behandlingar, som ges på ett kyligt och likgiltigt sätt.

Många som är rädda för att göra en patient orolig eller modfälld genom att omtala sanningen, inger honom ett falskt hopp om återställelse och till och med låter honom gå ned i graven utan att ha varnat bonarn för att han kan dö. Allt detta är oförståndigt. Det är emellertid inte alltid tryggast och bäst att i full utsträckning förklara för patienten hans farliga situation. Detta kan skrämma upp honom och försena eller till och med förhindra tillfrisknandet. Inte heller kan hela sanningen alltid omtalas för dem vars besvär till större delen är inbillade. Många sådana människor är oresonliga och har inte vant sig vid att öva självbehärskning. De har underliga ideer och inbillar sig mycket som inte är sant angående sig själva och andra människor. För dem är emellertid dessa ting verkliga, och de som sköter dem nr lov att ständigt visa vänlighet och outtröttligt tålamod och takt. Om man för dessa patienter talade om sanningen angående dem själva, skulle somliga bli förnärmade och andra modfällda. Kristus sade till sina lärjungar: ”Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det.” Joh. 16: 12. Men fastän man inte kan tala om hela sanningen vid alla tillfällen, är det ändå aldrig nödvändigt eller berättigat att bedra.

Viljans makt

Viljans makt värderas inte som den borde. Se till att viljan hålls vaken och rätt inställd, och den kommer att ge kraft åt hela varelsen

och vara en underbar hjälp att bevara hälsan. Den är också en kraft att räkna med vid behandling av sjukdom. När viljan verkar i rätt riktning, övar den kontroll över fantasin och är ett verksamt medel att motstå och övervinna både själens och kroppens sjukdomar. Genom att använda sin viljekraft till att inta ett rätt förhållande till livet kan patienten göra mycket för sitt tillfrisknande genom att samverka med läkaren.

Det finns tusenden som kan återfå hälsan om de vill. Herren vill inte att de skall vara sjuka. Han vill att de skall vara friska och lyckliga, och de bör bestämma sig för att vara friska. Sjuka människor kan ofta motstå sjukdomen bara genom att neka att ge efter för sjukdomsbesvären och sjunka ihop i överksamhet. Låt dem höja sig över sin värk och sina smärtor och delta i någon nyttig sysselsättning som passar deras krafter. Genom sådan sysselsättning och rikligt med frisk luft och solsken torde många utmärklade invalider återvinna hälsa och krafter.

För dem som vill återvinna eller bevara sin hälsa finns en lärdom att hämta i Bibeln: ”Dricken eder icke druckna av vin; ty därav kommer ett oskickligt leverne. Låten eder fastmer uppfyllas av ande.” Ef. 5: 18. Inte genom upprörda känslor eller deras utplånande genom onaturliga och ohälöösamma stimulanser, och ej heller genom att tillfredsställa sina lägre begär och passioner kan man finna verklig läkedom eller vederkvickelse för kropp och själ. Bland sjuka människor finns många som lever utan Gud och utan hopp. De lider på grund av otillfredsställda begär, sjukliga lidelser och sina samvetens anklagelser och håller härigenom på att förlora

sitt grepp om detta liv och har därtill inga utsikter för det tillkommande. Låt inte dem som har vård om de sjuka hoppas på att kunna hjälpa dessa patienter genom att låta dem tillfredsställa sina begär efter nöjen och spänning. Detta har ju varit deras livs förbannelse. De som hungrar och törstar efter sådant kommer att fortsätta därmed så länge de finner sin tillfredsställelse i det. De som dricker ur de själviska nöjenas källa är bedragna. De förväxlar uppsluppenhet med styrka, och när spänningen slutar är också hänförelsen slut, och de är lämnade åt sitt missnöje och sin modlöshet.

Källan till all frid

Förblivande frid och verklig ro i själen har bara en källa, nämligen Kristus. Det var detta Kristus talade om när han sade: ”Kommen till mig, I alla som arbeten och ären betungade, så skall jag giva eder ro.” Matt. 11: 28. ”Frid lämnar jag efter mig åt eder, min frid giver jag eder; icke giver jag eder den såsom världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.” Joh. 14: 27. Denna frid är ingenting som han ger skilt från sig själv. Den finns i Kristus, och vi kan erhålla den endast genom att ta emot honom.

Kristus är livets källa. Vad många behöver är att få ett klarare begrepp om honom. De behöver bli undervisade med tålmod och vänlighet men ändå med allvar hur hela deras varelse kan slås upp på vid gavel för himmelens läkande krafter. När Guds kärleks solsken upplyser själens förmörkade kamrar, kommer trötthet och missnöje att försvinna och tillfredsställelsens glädje kommer att ge

själen spänst och kroppen hälsa och krafter.

Vi lever i en värld av lidande. Svårigheter, prövningar och sorger väntar oss alla utmed vägen till vårt himmelska hem. Men det finns många som gör livets bördor dubbelt så tunga genom att ständigt motse och vänta sig svårigheter. Om de möter motgångar eller missräkningar, tror de att allt håller på att gå under, att deras lott är svårare än alla andras och att de säkert kommer att lida brist. På så sätt överöser de sig själva med elände och kastar en dysterhetens skugga över hela sin omgivning. Livet självt blir en börda för dem. Men det behöver inte vara så. Det vill till beslutsamma ansträngningar för att vända strömmen i deras tankevärld. Men förändringen kan ske. Deras lycka både för detta liv och det tillkommande beror på om de fäster sina tankar på det som bringar glädje. De får lov att vända ryggen åt den mörka tavlan, den som finns i deras fantasi, för att kunna se de välsignelser som Gud har strött på deras väg och bortom dessa fram mot det osynliga och det eviga.

Gud har hjälp i beredskap för varje prövning. När Israel i öknen kom till Maras bittra vatten, ropade Moses till Herren. Men Gud försåg dem inte med något nytt hjälpmedel. Han riktade i stället deras uppmärksamhet på det som redan fanns. Gud visade honom ett visst slags trä som han skulle kasta i vattnet för att göra vattnet rent och sött. När Moses hade gjort som Gud sagt drack folket av vattnet och blev vederkvickt. Om vi bara söker Herren i varje prövning, skall Kristus ge oss den hjälp vi behöver. Våra ögon kommer att öppnas till att förstå de löften om läkedom som nedtecknats i hans

Ord. Den helige Ande kommer att lära oss, hur vi kan tillägna oss varje välsignelse såsom ett motgift mot sorgen. För varje bitterhetens kalk som förs till våra läppar, kommer vi att finna en helande ört.

Ta emot Guds kraft!

Vi skall inte låta framtiden med dess svåra problem och dess otillfredsställande utsikter göra våra hjärtan vanmäktiga, våra knän darrande och våra händer slappa. ”Eller ock måste man söka skydd hos mig och göra fred med mig; ja, fred måste man göra med mig!” Jes. 27: 5. De som överlämnar sina liv åt hans ledning för att tjäna honom, kommer aldrig att ställas i en situation, för vilken han inte har gjort förberedelser. Om vi är Ordets görare har vi i varje situation en ledare som visar oss vägen. Vilka våra bekymmer än är, har vi en tillförlitlig rådgivare. Vilken vår sorg än är, förlusten av våra kära eller ensamhetskänsla, äger vi i Kristus en deltagande vän.

Om vi i vår okunnighet begår misstag, kommer Frälsaren inte att överge oss. Vi behöver aldrig känna oss ensamma. Anglar är våra följeslagare. Hugsvalaren, som Kristus lovade att sända i sitt namn, förblir hos oss. På den väg som leder till Guds stad finns inga svårigheter som de som litar på honom inte kan övervinna. Det finns inga faror ur vilka de inte kan bli räddade. Det finns ingen sorg, inga besvärligheter, inte en mänsklig svaghet för vilka han inte har berett hjälp.

Han väntar på att få göra oss fria

Ingen människa behöver överlämna sig åt missmod och förtvivlan. Satan kan komma till dig med det grymma påståendet: Du är ett hopplöst fall, du är oförbätterlig. Men det finns hopp för dig i Kristus. Gud ber oss inte övervinna i egen kraft. Han bjuder oss sluta oss nära intill honom. I vilka svårigheter vi än må befinna oss, som trycker ner både kropp och själ, väntar han att få göra oss fria.

Han som antog mänsklig natur känner deltagande med mänsklighetens lidanden. Kristus känner inte bara varje människa och hennes särskilda behov och prövningar, utan känner också till alla de omständigheter som irriterar och vållar vår ande bekymmer. Hans hand är utsträckt i förbarmande ömhet till varje lidande människa. De som lider mest får också mest av hans sympati och deltagande. Han är rörd av medkänsla för våra sjukdomar, och han vill att vi skall lägga våra bekymmer och besvärligheter vid hans fötter och lämna dem där.

Det är inte förståndigt att stirra på oss själva och ruva över våra känslor. Om vi gör det, kommer fienden att framställa frestelser och svårigheter som försvagar tron och slår ned vårt mod. Att ge sig hän åt sina känslor och ge vika för dem, det är att hänge sig åt tvivel och insnärja sig i svårigheter. Vi skall se bort från oss själva och se upp till Jesus.

När frestelserna ansätter dig, när omsorger, bekymmer och mörker innesluter din själ, vänd då din blick dit där du sist såg

ljuset. Vila i Kristi kärlek och under hans skyddande omvårdnad. När synden kämpar om segern i ditt hjärta, när skuldkänslan trycker din själ och tynger ditt samvete, när otro fördunklar sinnet, kom då ihåg att Kristi nåd räcker till för att övervinna synden och bannlysa mörkret. När vi träder i gemenskap med Frälsaren, träder vi in på fridens område.

Tacksamhetens anda

Ingenting har en starkare tendens att befrämja kroppens och själens hälsa än en tacksamhetens anda. Det är en absolut plikt att motstå svårmod, missnöjda tankar och känslor, lika mycket som det är vår plikt att bedja. Om vi är på väg mot himmelen, hur kan vi då röra oss som i ett sorgetåg, under suckar och klagan hela vägen mot vår Faders hus?

De bekännande kristna som ständigt klagar och som tycks tro att glädje och lycka är synd har ingen äkta religion. De som finner ett sorgbundet nöje i allt som är dystert i naturen, som väljer att se på de döda löven hellre än att samla de vackra, levande blommorna lever inte i Kristus. Det gör inte heller de som inte ser någon skönhet i de väldiga bergens höjder och i dalarna klädda med levande grönt, som tillsluter sina sinnen för den glädjefyllda stämma som talar till dem i naturen. Ändå är det ljuvlig musik för den som vill och kan lyssna. De samlar åt sig dysterhet och mörker, när de kunde leva i ljuset och få erfara hur rättfärdighetens sol går upp i deras hjärtan med läkedom under sina vingar.

Ofta kan väl din själ fördystras på grund av kroppsliga smärtor. Försök då att inte tänka. Du vet att Jesus älskar dig. Han förstår din svaghet. Du kan då göra hans vilja genom att helt enkelt vila i hans armar. Det är en naturens lag att våra tankar och känslor uppmuntras och stärks, när vi ger uttryck åt dem. Samtidigt som det är sant att ord ger uttryck åt tankar, är det också sant att tankar följer på ord. Om vi oftare gav uttryck åt vår tro, och glädde oss mer i de välsignelser vi vet oss äga - Guds stora nåd och kärlek - skulle vi få mera tro och större glädje. Ingen tunga kan ge uttryck åt, inget mänskligt sinne kan föreställa sig de välsignelser som väller fram som en följd av att vi uppskattar Guds godhet och kärlek. Även här på jorden kan vi inom oss äga en glädjens källa som aldrig sinar, ty den matas av strömmar som flödar från Guds tron.

Låt oss alltså fostra våra hjärtan och läppar till att uttala Guds lov för hans oförlikneliga kärlek. Ut oss fostra våra hjärtan att vara hoppfulla och att förbli i ljuset som utstrålar från Golgata kors. Vi bör aldrig glömma att vi är den himmelska Konungens barn, söner och döttrar till härskarornas Herre. Det är vår förmån att ständigt njuta av en lugn, ljuvlig vila i Gud.

”Låten Kristi frid regera i edra hjärtan. . . Och varen tacksamma.” Kol. 3: 15. Låt oss glömma våra egna svårigheter och bekymmer, och låt oss tacka Gud för den möjlighet vi fått att leva till hans namns ära. Låt den nya dagens nya välsignelser väcka lovsång i ditt hjärta för dessa bevis på hans kärleksfulla omsorg. När du slår upp dina ögon på morgonen, tacka då Gud för att han har bevarat dig under natten. Tacka honom för hans frid i ditt hjärta.

Morgon, middag och kväll, låt tacksamheten såsom ljuvlig vällukt stiga upp till himmelen.

När någon frågar dig hur du mår, försök då inte tänka på något sorgligt att tala om för att vinna sympati. Tala inte om din brist på tro och dina sorger och lidanden. Frestaren njuter av att höra sådana ord. När du talar om dystra ämnen förhärligar du honom. Vi skall inte låta våra tankar uppehålla sig vid Satans stora makt att kunna övervinna oss. Ofta överlämnar vi oss i hans händer genom att tala om hans makt. Låt oss i stället tala om Guds stora kraft att sammanlänka alla våra intressen med hans. Berätta om Kristi oförlikneliga kraft och tala om hans härlighet. Hela himmelen är intresserad av vår frälsning. Guds änglar, tusen gånger tusen och tio tusen gånger tio tusen, har beordrats att betjäna dem som skall få frälsning till arv,del. De skyddar oss från det onda och driver tillbaka mörkrets makter som söker vår undergång. Har vi inte orsak att vara tacksamma varenda minut, tacksamma även när synbara svårigheter uppträder i vår väg?

Stäm upp en sling

Låt oss ge uttryck för vår glädje och tacksamhet i sång. I stället för att ge luft åt våra känslor, när vi blir prövade, bör vi i tro stämma upp en tacksägelsesång till Gud.

Sång är ett vapen som vi alltid kan använda mot missmod. När vi på så sätt öppnar hjärtat för ljuset från vår Frälsares närvaro, nr vi hälsa och hans välsignelse.

”Tackem Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen. Så säger Herrens förlossade, de som han har förlossat ur nöden.” Ps. 107: 1, 2. ”Tackem Gud i alla livets förhålanden. Ty att I så gören är Guds vilja i Kristus Jesus.” 1 Tess. 5: 18. Denna befallning ger förvisning om att även sådant som ser ut att vara oss emot kommer att verka för vårt bästa. Gud skulle inte bjuda oss att vara tacksamma för det som skulle göra oss skada.

Ett av de säkraste hindren för de sjukas tillfrisknande ät att deras tankar kretsar omkring dem själva. Många sjuka människor anser att alla bör ge dem deltagande och hjälp, när de i stället behöver få sin uppmärksamhet vänd från sig själva till att tänka på och ha omsorg om andra.

Man ber ofta om förbön för de lidande, de sorgsna och de modfällda, och detta är på sin plats. Vi bör bedja att Gud låter sitt ljus lysa in i den förmörkade själen och trösta det sorgfyllda hjärtat. Men Gud besvarar böner för dem som ställer sig i hans välsignelsers väg. Medan vi beder för dessa sorgtyngda människor, bör vi uppmuntra dem till att hjälpa andra som har större behov än de själva. Mörkret kommer att skinngas i deras hjärtan, när de försöker hjälpa andra. När vi söker trösta andra med den tröst varmed vi själva har blivit tröstade, kommer välsignelsen tillbaka över oss själva.

Jesajas 58:e kapitel är ett recept till läkedom för kroppens såväl som själens sjukdomar. Om vi längtar efter hälsa och livets sanna

glädje, måste vi praktisera de regler som ges i detta kapitel. På tal om en gudstjänst som är Gud behaglig och om dess välsignelser, säger Herren:

” . . . ja, att du bryter ditt bröd åt den hungrige och skaffar de fattiga och husvilla härbärke, att du kläder den nakne, var du ser honom, och ej drager dig undan för den som är ditt kött och blod. Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast, och din rätt skall då gå framför dig och Herrens härlighet följa dina spår.” Jes. 58: 7, 8.

Goda gärningar är en dubbel välsignelse, till nytta för givaren såväl som vänlighetens mottagare. Vetskapen om att man har handlat rätt utgör en av de bästa mediciner för sjuka kroppar och själar. När man känner sig fri och glad på grund av väl utförda plikter och tillfredsställelsen av att ha gett andra människor glädje, ger detta glada, upplyftande inflytande nytt liv till hela varelsen.

Om de som lider av dålig hälsa ville glömma sig själva och intressera sig för andra människor, om de ville uppfylla Herrens befallning att tjäna dem som står i större behov av hjälp än de själva, skulle de få erfara sanningen i det profetiska löftet: ”Då skall ljus bryta fram för dig såsom en morgonrodnad, och dina sår skola läkas med hast.”

Kapitel 17

Värdet av friluftsliv

Er våra första föräldrar valde Skaparen den omgivning som bäst lämpade sig för deras hälsa och lycka. Han satte dem inte i ett palats eller omgav dem med sådana konstgjorda dekorationer och lyxartiklar som så många i dag kämpar för att erhålla. Han ställde dem i nära kontakt med naturen och i nära gemenskap med himmelens heliga väsen.

I lustgården som Gud beredde som ett hem för sina barn, hälsades deras öga på varje håll av vackra buskar och utsökta blommor. Där fanns alla sorters träd, många av dem nedtyngda med välluktande, läcker frukt. på dess grenar sjöng fåglarna sina lovsånger. Och i deras skugga gladdes jordens skapade varelser tillsammans utan fruktan.

I sin obefläckade renhet njöt Adam och Eva i fulla drag av lustgårdens vyer och ljud. Gud bestämde såsom deras arbete i lustgården ”att bruka och bevara den”. 1 Mos. 2: 15. Varje dags arbete förde med sig hälsa och glädje och det lyckliga paret hälsade med jubel sin Skapares besök, när dagen begynte svalkas och han vandrade och samtalande med dem. Dagligen gav Gud dem sin undervisning.

Det levnadssätt som Gud förordnade för våra första föräldrar

har lärdomar för oss. Fastän synden har kastat sin skugga över jorden, vill Gud att hans barn skall njuta av hans händers verk. Ju närmare vi följer hans plan för våra liv, dess mera underbart kommer han att verka för den lidande mänsklighetens återställelse. Sjuka bör föras i nära kontakt med naturen. Livet ute i det fria, omgivet av naturen, skulle göra underverk för många hjälplösa och svårt handikappade.

Städernas oväsen, oro, och förvirring med deras ofria och konstlade liv verkar mycket tröttande och utmattande på de sjuka. Luften som är bemängd med rök och damm, med giftiga gaser och sjukdomsbakterier, är en fara för livet. De sjuka som i de flesta fall är instängda inom fyra väggar kommer nästan att känna sig som fångar i sina rum. De ser ut över hus och asfalt och brådskande människor och ser kanske inte en skynt av blå himmel, sol, gräs, blommor eller träd. När de är instängda på detta sätt, grubblar de över sitt lidande och sina sorger och faller offer för sina egna sorgsna tankar.

Städernas faror

För dem som har ringa moralisk kraft är städerna fyllda av faror. Där är människor med onaturliga begär, ständigt utsatta för frestelser. De behöver komma in i en ny omgivning, där deras tankebanor blir förändrade. De behöver komma in under inflytande som helt skiljer sig från det som fördärvat deras liv. Se till att de till en tid kommer bort från de inflytanden som leder borrh från Gud och så kommer in i en ren atmosfär.

Sjukvårdsanstalter skulle få långt större framgång, om de upprättades utanför städerna. Och så långt det är möjligt, bör alla som söker återvinna hälsa söka sig ut till lantliga omgivningar, där de kan dra nytta av vistelse i det fria. Naturen är Guds läkare. Den rena luften, det glädjande solskenet, blommorna och träden, trädgårdar och skogsdungar och utomhusmotion i sådana omgivningar ger hälsa och liv.

Läkare och sköterskor bör uppmuntra sina patienter att vistas ute i det fria. Att vistas utomhus är det enda botemedel många invalider behöver. Det har en förunderlig kraft att bota sjukdomar som förorsakats av nervpåfrestande spänning och det moderna livets överdrifter, detta liv som försvagar och förstör kroppen, intellektet och själens krafter.

Hur tacksamma är inte sjuka människor, som är trötta på stadslivets många bländande ljus och bullersamma gator, för landets ro och frihet. Hur ivrigt vänder sig inte deras tankar till naturen! Hur glada skulle de inte vara att få sitta ute i det fria, njuta av solskenet och inandas doften från träd och blommor! Det finns livgivande egenskaper i tallarnas doftande balsam, i björkarnas och granarnas vällukt, och även andra träd har egenskaper som befrämjar hälsan.

För kroniskt sjuka människor finns ingenting som så är ägnat att befrämja hälsa och lycka som att bo i en vacker lantlig omgivning. Här kan den mest hjälplösa sitta eller ligga i solskenet eller under trädens skugga. De behöver endast öppna sina ögon för

att ovanför sig se lövverkets skönhet. En ljuvlig känsla av ro och vederkvickelse griper dem, när de lyssnar till vindarnas sus. De betryckta får nytt liv. De försvagade krafterna börjar återvända. Omedvetet blir själen fridfull, den uppdrivna pulsen lugn och regelbunden. Allt eftersom de sjuka blir starkare, vågar de sig på att ta några steg för att plocka några vackra blommor, dessa älskvärda budbärare om Guds kärlek till sin lidande familj på jorden.

Man bör försöka ordna det så att patienterna kan få vistas utomhus. De som kan arbeta bör få någon lätt och behaglig sysselsättning. Visa dem hur angenämt och nyttigt detta utomhusarbete är. Uppmuntra dem till att inandas den friska luften. Lär dem att andas djupt och när de andas och talar, att utnyttja magens muskler. Denna undervisning kommer att vara dem till ovärderlig hjälp.

Motion ute i det fria bör ordinerats såsom en livgivande nödvändighet. Och för att ge sådan motion finns ingenting bättre än att bruka jorden. Låt patienterna få en blomstersäng att sköta, eller låt dem arbeta i trädgården eller i grönsakslandet. När de blir uppmuntrade att lämna sina rum och tillbringa en tid ute i det fria med att odla blommor eller utföra annat lätt och angenämt arbete, kommer deras tankar att avledas från dem själva och deras lidanden.

Ju mer patienten kan vistas utomhus, dess mindre vård kommer han att fordra. Ju mer glädjefylld hans omgivning är, dess mera hoppfull kommer han att vara. När han är instängd inomhus, även om det är aldrig så luxuöst möblerat, kommer han lätt att bli retlig

och dyster till sinnes. Men omge honom med det sköna i naturen, lägg honom där han kan se blommorna växa och höra fåglarna sjunga, och hans hjärta skall börja sjunga i kapp med änglarnas sång. Både kropp och själ får lindring. Tankelivet vaknar, fantasin livas upp och själen blir beredd att värdera det sköna i Guds Ord.

Påminnelser om en bättre värld

I naturen kan man alltid finna något till att avleda de sjukas uppmärksamhet från sig själva till att tänka på Gud. När de är omgivna av Guds underbara verk, kommer deras tankar att lyftas från de ting som syns till de som inte syns. Naturens skönhet leder dem till att tänka på det himmelska hemmet, där ingenting kommer att fördärva allt det sköna, ingenting som befläckar eller förstör, ingenting som förorsakar sjukdom eller död.

Under sådana förhållandens inflytande kommer många sjuka människor att ledas in på Guds väg. Himmelska änglar samverkar med oss för att skänka uppmuntran och hopp, glädje och frid till sjuka och lidande medmänniskor. Under sådana förhållanden blir de sjuka dubbelt välsignade och många återfår sin hälsa. De svaga stegen återfår sin spänst. Ögat återvinner sin klarhet. De som varit utan hopp blir fyllda av hopp. De en gång modfälldas ansikten lyser upp av glädje. Röstens klagande toner ger vika för glädje och förnöjsamhet.

Allteftersom den fysiska hälsan återvinns kan de sjuka lättare tro på Kristus som tillförsäkrar dem själens hälsa. I förvissningen

om syndernas förlåtelse finns ousäglig frid och glädje och vila. Den kristnes skymda hopp börjar klarna. Och hans ord ger uttryck h tron på orden: "Gud är vår tillflykt och vår starkhet, en hjälp i nöden, väl beprövad." Ps. 46: 2. "Om jag ock vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag intet ont, ty du är med mig; din käpp och stav, de trösta mig." Ps. 23: 4. .Han giver den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka." Jes. 40: 29.

Kapitel 18

Bönens makt

Bibeln säger att vi ”alltid borde bedja utan att förtrötts”. (Luk. 18: 1.) Om vi någon gång mer än annars känner vårt behov av bön, så är det när krafterna sviker och livet självt tycks glida oss ur händerna. De som är friska glömmer ofta de underbara välsignelser som kommer dem till del dag efter dag, år efter år, och visar sällan någon tacksamhet mot Gud för hans gåvor. Men när sjukdom inställer sig, kommer man ihåg Gud. När mänsklig kraft sviker, känner människan sitt behov av gudomlig hjälp, och aldrig någonsin vänder vår barmhärtige Gud sig bort från den människa som uppriktigt söker hans hjälp. Han är vår tillflykt i sjukdom såväl som i hälsa.

Kristus är samma förbarmande Läkare i dag som under sin jordiska verksamhet. Hos honom finns helande balsam för varje sjukdom, återställande kraft för varje svaghetstillstånd. Hans efterföljare skall i denna tid bedja för de sjuka liksom hans lärjungar gjorde det fordom. Och återställelse till hälsa skall följa, ty ”trons bön skall hjälpa den sjuke”. Den helige Andes kraft står oss till buds, och trons lugna förvissning kan göra anspråk på Guds löften. ”På sjuka skola de lägga händerna, och de skola då bliva friska” (Mark. 16: 18), är ett Herrens löfte, lika tillför litligt nu som på apostlarnas dagar. Här framställs en av Guds barns förmåner, och vår tro bör ta fasta på allt vad detta löfte innebär. Kristi tjänare skall

förmedla hans gärningar, och genom dem vill han utöva sin helande kraft. Det är vår uppgift att bära fram de sjuka och lidande till Gud på trons armar. Vi bör lära dem att tro på den store Läkaren.

Frälsaren vill att vi skall uppmuntra de sjuka, de förtvivlade och lidande till att tro på hans kraft. Genom tro och bön kan sjukrummet förvandlas till ett Betel, så att läkare och sköterskor med ord och handling kan säga det så klart att det inte kan missförstås: ”Här bor förvisso Gud” för att frälsa och inte för att förgöra. Kristus vill uppenbara sin närvaro i sjukrummet och fylla läkarnas och sjuksköterskornas hjärtan med sin kärleks ljuvlighet. Om de sjukas vårdare lever så att Kristus kan gå med dem till patientens sjuksäng, kommer denne att känna sig övertygad om den förbarmande Frälsarens närvaro, och denna övertygelse i sig själv kommer att göra mycket för att både kroppen och själen skall bli friska.

Gud hör bön

Ja, Gud hör bön. Kristus har sagt: ”Om I bedjen om något i mitt namn, så skall jag göra det.” Joh. 14: 14. Åter säger han: ”Om någon tjänar mig, så skall min Fader ära honom.” Joh. 12: 26. Om vi lever i överensstämmelse med hans ord, kommer varje dyrbart löfte som han har gett att uppfyllas på oss. Vi är ovärdiga hans förbarmande, men när vi lämnar oss åt honom, tar han emot oss. Han kommer att verka både för och genom dem som följer honom.

Men endast när vi lever i lydnad för hans ord, kan vi göra

anspråk på uppfyllelsen av hans löften. Psalmisten säger: ”Om jag hade förehaft något orätt i mitt hjärta, så skulle Herren icke höra mig.” Ps. 66: 18. Om vi visar honom delad eller halvhjärtad lydnad, kommer hans löften inte att uppfyllas på oss.

I Bibeln får vi undervisning om särskild bön för sjuka. Men sådan förbön är en mycket allvarlig handling, och bör inte företas utan omsorgsfullt övervägande. I många fall, då man bätt för de sjukas helande, har det som man kallat tro inte varit något annat än förmäthenhet.

Många människor har själva ådragit sig sjukdom genom sin njutningslystnad. De har inte levt i överensstämmelse med naturens lagar eller den absoluta renhetens principer. Andra har åsidosatt hälsans lagar i fråga om mat och dryck, kläder eller arbete. Ofta är det en last i någon form som är orsaken till själens eller kroppens svaghetstillstånd. Om dessa personer återvann hälsans välsignelser, skulle många av dem fortsätta på samma ohörsamma sätt att överträda Guds fysiska och andliga lagar. De menar att om Gud gör dem friska, som svar på bön, så står det dem fritt att fortsätta sitt för hälsan skadliga levnadssätt och att utan återhållsamhet tillfredsställa sin förvända aptit. Om Gud skulle göra ett under för att återställa sådana människor till hälsa, skulle han i själva verket uppmuntra synd.

Det är bortkastat arbete att lära människor se upp till Gud såsom deras sjukdomars Läkare, om de inte samtidigt undervisas om att överge sina nedbrytande livsvanor. För att erhålla hans

välsignelse som svar på bön måste de sluta upp att göra det som är orätt och lära sig att göra det som är rätt. Deras omgivningarna måste vara sanitära och deras livsvanor riktiga. De måste leva i överensstämmelse med Guds lagar, både de fysiska och de andliga.

De som vill ha förbön för sin hälsas återställande, bör få klart för sig att överträdelse av Guds lag, vare sig det är den fysiska eller den andliga, är synd och att de, för att få hans välsignelse, måste bekänna och överge sina synder.

Skriften bjuder oss: ”Bekännen alltså edra synder för varandra, och bedjen för varandra, på det att I mån bli botade.” Jak. 5: 16. Framställ för den som ber om förbön tankar såsom dessa: Ingen kan läsa hjärtats tankar eller känna till ett livs hemligheter. Dessa är kända endast för oss själva och för Gud. Om vi ångrar våra synder är det även vår plikt att bekänna dem. Synd av privat natur skall bekännas för Kristus, den ende medlaren mellan Gud och människor. Ty ”om någon syndar, så hava vi en förespråkare hos Fadern, Jesus Kristus, som är rättfärdig.” 1 Joh. 2: 1. Varje synd är en förseelse och en förolämpning mot Gud och skall genom Kristus bekännas för honom. Varje uppenbar synd skall bli lika öppet bekänd. Det man gjort orätt mot en medmänniska bör göras rätt med den som har blivit förfördelad. Om någon som söker hälsa har gjort sig skyldig till förtal eller utsått osämja i hemmet, grannskapet eller i församlingen och uppväckt osämja och oenighet, eller om de genom några orätta handlingar har lett andra till synd, bör allt sådant bekännas inför Gud och inför dem som förorättats. ”Om vi bekänna våra synder, så är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss

våra synder och renar oss från all orättfärdighet.” 1 Joh. 1: 9.

När allt som varit orätt har blivit rättat, kan vi framlägga den sjukes behov inför Herren i stilla tro, såsom hans anda tillkännager. Han känner varje människa vid namn och har omsorg om alla, som om det inte fanns någon annan människa på jorden för vilken han har utgett sin älskade Son. Emedan Guds kärlek är så stor och så osviklig, bör de sjuka uppmuntras till att förtrösta på honom och vara glada. Att ständigt vara ängsliga är ägnat att förorsaka svaghet och sjukdom.’ Om de bara vill höja sig över nedslagenhet och svårmod, ,kommer deras utsikter att bli friska att bli större, ty ”Herrens öga är vänt till dem . . . som hoppas på hans nåd.” Ps. 33: 18.

Ske din vilja

Då man beder för de sjuka, bör man komma ihåg att ”vad vi rätteligen böra bedja om, det veta vi icke”. Rom. 8: 26. Vi vet inte om den välsignelse vi vill ha kommer att bli till det bästa eller ej. Därför bör våra böner inrymma denna tanke: ”Herre, du känner själens alla hemligheter. Du känner dessa människor. Jesus, deras försvarare, gav sitt liv för dem. Hans kärlek för dem är större än vår kärlek någonsin kan vara. Om det därför kan förhårliga dig och bli de sjuka till välsignelse, ber vi i Jesu namn att de blir återställda till hälsa. Om det inte är din vilja att de blir friska, ber vi att din nåd skall trösta och din närvaro uppehålla dem i deras lidanden.”

Gud vet slutet från begynnelsen. Han känner alla människors

hjärtan. Han läser själens alla hemligheter. Han vet om de för vilka vi beder skall kunna, eller inte kunna, uthärda de prövningar som förestår dem om de skulle få leva. Han vet om deras liv skulle bli en välsignelse eller en förbannelse för dem själva eUer för omvärlden. Detta är en orsak varför vi, när vi med iver beder för dem, skulle säga: ”Dock, ske icke min vilja, utan din.” I underdånig lydnad för Guds visdom och vilja tillade Jesus dessa ord, när han bad i Getsemane: ”Fader, om det’är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig.” Luk. 22: 42. Och om de orden var passande för honom, Guds Son, hur mycket mer passar de inte på felande, ofullkomliga människors läppar.

Det konsekventa handlingssättet är att överlämna vår begäran till vår allvise himmelske Fader, och sedan i fullkomlig förtröstan lita helt på honom. Vi vet att Gud hör oss om vi ber i överensstämmelse med hans vilja, men att framhärda i våra böner utan en underdånig anda är inte rätt. Våra förböner måste ha formen av bön, inte av befallning.

Det finns fall där Gud verkar avgörande med sin gudomliga kraft för att återställa hälsan. Men inte alla sjuka blir botade. Många får läggas till vila i tron på Kristus. Johannes blev på ön Parmos uppmanad att skriva: ”Saliga äro de döda som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sitt arbete, ty deras gärningar följa dem.” Upp. 14: 13. Här ser vi att om människor inte blir återställda till hälsa, bör de för den skull inte anses sakna tro.

Vi vill väl alla ha ett ofelbart och direkt svar på våra böner och

blir frestade att förlora modet, när svaret dröjer eller kommer i en oväntad form, men Gud är alltför klok och god för att alltid besvara våra böner, just när och på det sätt som vi vill det. Han kommer att göra något mer och bättre för oss än att uppfylla alla våra önskningar. Eftersom vi kan lita på hans visdom och kärlek, bör vi inte bedja honom att ge efter för vår vilja, utan i stället söka tränga in i och förverkliga hans avsikter. Våra önskningar och intressen bör helt uppgå i hans vilja. Dessa erfarenheter som prövar tron, är till för vårt bästa. Genom dem avslöjas Om vår tro är verklig och uppriktig och vilar på Bibeln, eller om den grundar sig på egna önskningar och avsikter och sålunda är oviss och föränderlig. Tron stärks genom övning. Vi måste låta tålmodet utföra sitt fullkomnande verk, i det vi kommer ihåg att Bibeln innehåller dyrbara löften för den som litar på Herren.

Inte alla förstår dessa principer. Många som söker Guds helande välsignelse tror att de måste få ett direkt och omedelbart svar på sina böner, annars är deras tro svag. Därför måste de som försvagats av sjukdom få förståndiga råd så att de kan handla med gott omdöme. De bör inte försumma sin plikt mot de vänner som kanske överlever dem och ej heller försumma att använda naturliga medel för att återvinna hälsan.

Här lurar ofta faran att begå ett misstag. Om de tror att de kommer att bli botade som svar på bön, är de rädda för att göra något som kunde se ut som en brist på tro. Men de bör inte försumma att sköta om sina affärer och ordna om sin eventuella kvarlåtenskap så som de skulle vilja göra, om de väntade att bli

lagda till vila i döden. Inte heller skulle de frukta att uttala uppmuntrande ord och ge råd som de i skilsmässans stund skulle vilja ge sina närmaste.

Samarbeta med Gud

De som söker bli friska genom bön bör inte försumma att använda de botemedel som står till deras förfogande. Det är inte att förneka sin tro att använda sådana medel som Gud har försett oss med för att lindra smärta och att hjälpa naturen i sitt återställande verk. Det är inte att förneka sin tro att samarbeta med Gud och att vidta sådana åtgärder som bäst underlättar tillfrisknandet. Gud har gett oss kunskap om livets lagar. Denna kunskap har kommit oss till del för att användas. Vi bör utnyttja alla medel för att återställa hälsan och dra fördel av alla möjligheter att samverka med naturens lagar. När vi har bett om att de sjuka skall bli friska, kan vi arbeta med så mycket större kraft och tacka Gud att vi har förmånen att samverka med honom, och utbedja hans välsignelse över de medel han själv ställt till vårt förfogande.

Bibeln invänder inte mot att vi använder fysiska botemedel. Konung Hiskia var sjuk och Guds profet talade om för honom att han skulle dö. Han ropade då till Herren, och Herren hörde sin tjänare och sände honom ett budskap att hans liv skulle förlängas med femton år. Nu kunde ju ett enda ord från Herren genast ha gjort Hiskia frisk men i stället gavs följande särskilda anvisning: "... man skulle taga en fikonkaka och lägga den såsom plåster på bulnaden, så skulle han tillfriskna." Jes. 38: 21.

När vi har bett för de sjukas tillfrisknande, låt oss då inte förlora tron på Gud, vilken utgången än kommer att bli. Om vi måste möta ett dödsfall, låt oss ta emot den bittra kalken och komma ihåg att en Faders hand ha_ räckt oss den. Men om hälsan blir återställd, bör vi inte glömma att den som fått del av Guds helande nåd är ställd under förnyad skyldighet att tjäna sin Skapare. När de tio spetälska blev renade, återvände endast en av dem för att uppsöka Jesus och ge honom ära. Låt ingen av oss likna de tanklösa nio, vars hjärtan var oberörda av Guds nåd. ”Idel goda gåvor och idel fullkomliga skänker komma ned ovanifrån, från himlaljusens Fader, hos vilken ingen förändring äger rum och ingen växling av ljus och mörker.” Jak. 1: 17.

Kapitel 19

En mänsklighetens tjänare

Vår Herre, Jesus Kristus, kom till vår värld som en outtröttlig tjänare. ”Han tog på sig våra krankheter, och våra sjukdomar bar han” (Matt. 8: 17), för att kunna tillfredsställa mänsklighetens alla behov. Han kom för att undanröja sjukdomens, lidandets och syndens börda. Det var hans uppgift att åstadkomma en fullständig återställelse. Han kom för att ge oss hälsa och frid och en fullkomlig karaktär.

Olika omständigheter och behov kom människor att söka hans hjälp, och alla som kom till honom fick hjälp. Från honom flödade en ström av läkande kraft, och människor blev friska till kropp, själ och ande.

Frälsarens verksamhet var inte begränsad till någon särskild tid eller plats. Hans förbarmande kände inga gränser. Han utförde sitt helande och undervisande arbete i så stor omfattning att ingen byggnad i Palestina var stor nog att rymma de skaror som trängdes omkring honom. På Galiléens gröna backsluttningar, på de stora genomfartsvägarna, vid sjöstranden, i synagogorna och på varje annan plats dit de sjuka kunde föras till honom, finner vi hans sjukhus. I varje stad, varje samhälle, varje by han färdades igenom lade han händerna på de sjuka och gjorde dem friska. Varhelst det fanns hjärtan redo att ta emot hans budskap, tröstade han dem med

en försäkran om deras himmelske Faders kärlek. Dagen lång var han till hands för att hjälpa dem som kom till honom, och på kvällen tog han sig an såt dana som under dagen måste arbeta för att försörja sina familjer.

Jesus kände en tung ansvarsbörda för människors frälsning. Han visste att om det inte blev en bestämd förändring i mänsklighetens principer och levnadsmål, skulle alla gå förlorade. Detta var den börda som tungt vilade på hans sjal, och ingen kunde fatta dess verkliga tyngd. Under sin barndom, ungdom och mannaålder vandrade han ensam. Den ena dagen efter den andra mötte honom prövningar och frestelser, dag efter dag kom han i kontakt med det onda och folket såg dess makt över dem som han sökte att hjälpa och frälsa. Ändå förlorade han inte modet.

Under alla förhållanden genomförde han sin livsuppgift. Han fyllde sitt liv med himmelsk härlighet genom att i allting rätta sig efter sin himmelske Faders vilja. När hans mor fann honom i rabbinernas skola och sade: ”Min son, varför gjorde du oss detta?” svarade han med ord som utgör nyckeln till hans livsverk: ”Varför behövdens I söka efter mig? Vissten I då icke att jag bör vara där min Fader bor?” eller såsom det står i den engelska Bibeln: ”Vissten I icke att jag bör sköta min Faders angelägenheter?” Luk. 2: 48, 49.

Ett självförsakande liv

Kristus levde ett osjälviskt liv. Han ägde inget hem i denna värld. Han bodde tillfälligt hos vänner som älskade honom. Han

kom för att för vår skull leva som den fattigaste och att röra sig och arbeta bland de behövande och lidande. Han gick ut och in bland det folk för vilket han gjort så mycket utan att bli känd eller erkänd.

Han var alltid tålig och glad, och de sjuka hälsade honom såsom en förmedlare av liv och frid. Han såg vad alla, vuxna, gamla, barn och ungdom behövde och till alla riktade han sin inbjudan: ”Kommen till mig.”

Under sin verksamhet ägnade Jesus mera tid åt att bota sjuka än att predika. Hans underverk vittnar om sanningen i hans ord, att han inte kommit för att förgöra utan för att frälsa. Varhelst han kom hade ryktet om hans välgärningar gått före honom. Och där han dragit fram gick glada människor omkring och talade om sin återvunna hälsa och prövade sina nyfunna krafter. Skaror samlades omkring dem för att höra om Herrens gärningar. Hans röst var det första ljud som många någonsin hade hört, hans namn det första de någonsin uttalat, hans ansikte det första de någonsin hade sett. Varför skulle de inte älska Jesus och tala om honom? Där han gick fram, genom byar och städer var det som om en livgivande ström gått fram och spritt liv och glädje.

”Sabulons land och Neftalims land, trakten åt havet till, landet på andra sidan Jordan, hedningarnas Galileen - det folk som satt där i mörker fick se ett stort ljus; ja, de som sutto i dödens ängd och skugga, för dem gick upp ett ljus.. Matt. 4: 15, 16.

När Frälsaren gjorde människor friska försökte han samtidigt

inpränta gudomliga sanningar i deras sinnen. Detta var syftet med hans verksamhet. Han hjälpte dem i deras nöd för att kunna öppna deras hjärtan att ta emot budskapet om hans nåd.

Evangelium till folket

Kristus kunde ha intagit den främsta platsen bland det judiska folkets lärare, men han föredrog att förkunna evangeliet för folket. Han vandrade från plats till plats för att folk överallt, vid huvudvägar och småvägar, skulle få höra hans budskap. Vid sjöstranden, på bergsslutningen, på stadens gator, i synagogan, överallt hörde man honom förklara Skrifterna. Ofta undervisade han i templets yttre förgård, så att också hedningarna skulle få höra hans ord.

Kristi undervisning var så olik de skriftlärdes och fariséernas förklaring av Skrifterna, att det väckte folkets särskilda uppmärksamhet. Rabbinerna höll sig till traditioner, till mänskliga teorier och spekulationer istället för att förklara de heliga Skrifterna. Jesus undervisade om Guds Ord. Frågor besvarade han med ett klart, ”det står skrivet”, eller ”säger icke Skriften?” eller ”huru läser du?”. Så snart någon genom vän eller fiende blev intresserad förklarade han Guds Ord. Med klarhet och kraft förkunnade han det glada budskapet. Hans ord spred ljus över patriarkernas och profeternas undervisning, och Skrifterna framstod för människorna såsom en ny uppenbarelse. Aldrig förr hade hans åhörare sett sådana djupheter och sådan betydelse i Guds Ord.

En sådan evangelist som Kristus har aldrig funnits. Han var himmelens Herre, men han ödmjukade sig och tog på sig vår natur, för att vi skulle kunna förstå honom. För alla människor, rika och fattiga, fria och trälar, förkunnade Kristus frälsningens goda nyheter. Hans anseende som den store Läkaren spred sig ut över hela Palestina. De sjuka kom till de platser där han skulle gå fram, för att de skulle kunna be honom om hjälp. Hit kom även många bekymrade människor för att höra om honom och få känna beröringen av hans hand. Han vandrade från stad till stad, från by till by, och predikade evangelium och botade de sjuka, och ändå var han härlighetens Konung om än i mänsklig gestalt.

Han besökte folkets stora årliga högtider och till de av ceremonier upptagna skarorna talade han om himmelska ting, så att evigheten kom i blickpunkten. För alla lade han fram skatter ur visdomens förrådshus. Han talade till dem så enkelt att ingen kunde undgå att förstå det. Genom sina egna, särskilda metoder gav han hjälp åt alla som var nedtryckta av sorg och lidande. Med öm och hänsynsfull välvilja betjänade han de skuldbelastade och gav dem läkedom och styrka.

Såsom den främste bland lärare sökte Jesus få människorna in på de vägar, där de kände sig mest hemmastadda. Han framställde sanningen på ett sådant sätt att den för all framtid blev invävd i hans åhörarens heligaste minnen och sympatier. Han undervisade på ett sätt som gjorde att de kände att han framför allt var angelägen om deras intressen och lycka. Han undervisade rakt på sak, hans illustrationer var träffande, och hans ord så sympatiska och

uppmuntrande att hans åhörare fängslades därav. Den enkelhet och det allvar som präglade hans förkunnelse gjorde varje ord heligt. Hur uppfyllt av arbete var inte Frälsarens liv! Dag efter dag kunde man se honom besöka nödens och sorgens ringa boningar och inge hopp åt de förtryckta och frid åt de bekymrade. Han gick omkring vänlig, ömhjärtad och medlidsam och lyfte upp de betryckta och tröstade de sörjande. Varhelst han gick fram förde han välsignelse med sig.

För att nå de rika

Fastän Jesus betjänade de fattiga sökte han även nå de rika. Han sökte bekantskap med den förmögna och bildade fariséen, den judiska ädlingen och de romerska officerarna. Han tog emot deras inbjudningar, besökte deras fester och tog del av deras intressen och sysselsättningar, så att han skulle kunna nå deras hjärtan och uppenbara för dem de oförgängliga skatterna.

Kristus kom till denna värld för att visa att människan genom att ta emot kraft från himmelen kan leva ett obefläckat liv. Med outtröttligt tålamod och deltagande hjälpsamhet sökte han upp människor som behövde honom. Med vänlighetens milda hand strök han undan själens oro och tvivel och förvandlade fiendskap till kärlek och otro till förtroende.

Till alla kunde han säga: ”Följ mig”, och den tilltalade stod upp och följde honom. Världens förtrollning var bruten. Vid ljudet av hans stämma flydde girighetens, och ärelystnadens ande från hjärtat,

och människor stod upp befriade och redo att följa Frälsaren.

Ingen åtskillnad på grund av ras eller bekännelse

Kristus erkände ingen rangskillnad på grund av nationalitet, hudfärg eller bekännelse. De skriftlärdade och fariséerna ville begränsa himmelens gåvor till sitt eget folk och utestänga resten av Guds familj i världen. Men Kristus kom för att bryta ned alla skiljemurar. Han kom för att visa att hans gåvor, hans nåd och kärlek är lika obegränsade som luften, ljuset eller regnets skurar som uppfriskar jorden. Genom Kristi liv lades grunden till en religion där det inte finns någon klasskillnad, en religion varigenom kristen, jude, hedning, fri och slav, förenas i ett gemensamt broderskap, likställda inför Gud. Ingen beräknande klokhet påverkade hans tillvägagångssätt. Han gjorde ingen skillnad mellan grannar och främlingar, vänner och fiender. Det som vädjade till hans hjärta var att de törstade efter livets vatten.

Han gick aldrig förbi någon människa såsom värdelös utan sökte tillämpa det läkande botemedlet på varje människa. I vilket sällskap han än befann sig, framställde han en lärdom som anpassades till omständigheterna. Varje försummelse eller förolämpning varmed människor bemötte sina medmänniskor gjorde honom ännu mer medveten om deras behov av hans gudomligt mänskliga medlidande. Han sökte väcka hopp hos de råaste och minst lovande och gav dem förvissning om att de skulle bli rena och oförvitliga och uppnå en karaktär som skulle göra dem till Guds barn.

Ofta mötte han människor som kommit under Satans herravälde utan kraft att kunna bryta hans bojor. Till en sådan modfälld, sjuk, frestad och fallen människa talade Jesus i de mest ömma och medlidsamma ordalag, med ord som behövdes och kunde bli förstådda. Andra mötte han som kämpade i närkamp mot människans fiende. Dessa uppmuntrade han till att hålla ut och övertygade dem om att de skulle vinna, ty Guds änglar stod på deras sida och skulle ge dem seger.

Vid publikanernas bord satt han som ärad gäst, och genom sin sympati och sin sällskapliga vänlighet visade han att han erkände människans sanna värde, och människor längtade efter att bli värdiga hans förtroende. På deras törstiga hjärtan föll hans ord med livgivande kraft. Nya, livgivande impulser väcktes och för dessa ur samhället utstötta människor, öppnades möjligheten till ett nytt liv.

Fastän Jesus var jude, rörde han sig fritt bland samariterna och åsidosatte därmed sitt eget folks fariseiska seder. Trots deras fördomar tog han emot detta föraktade folks gästvänlighet. Han sov hos dem under deras tak, åt av deras mat vid deras bord, undervisade på deras gator och behandlade dem med den yttersta vänlighet och förståelse. Och medan han drog deras hjärtan till sig genom mänskligt deltagande gav hans gudomliga nåd dem tillfälle att ta emot den frälsning som judarna förkastade.

Frälsning för alla

Kristus försummade inte något tillfälle att förkunna frälsningens evangelium. Lyssna till hans underbara ord till en samaritisk kvinna. Han satt vid Jakobs brunn, när kvinnan kom för att hämta vatten. Till hennes förvåning bad han henne om en tjänst. ”Giv mig att dricka”, sade han. Han ville ha en kall dryck, men han ville också skapa ett tillfälle att ge henne livets vatten. ”Huru kan du”, sade kvinnan, ”som är en jude, bedja mig, som är en samaritisk” kvinna, om något att dricka?” Judarna hava nämligen ingen umgängelse med samariterna. Jesus svarade och sade till henne: ’Förstode du Guds gåva och vem den är, som säger till dig: Giv mig att dricka, så skulle i stället du hava bett honom, och han skulle då hava givit dig levande vatten.’ . . . ’Var och en som dricker av detta vatten, han bliver törstig igen; men den som dricker av det vatten jag giver honom, han skall aldrig någonsin törsta, utan det vatten jag giver honom skall bliva i honom en källa, vars vatten springer upp med evigt liv.’” Joh. 4: 7-14.

Hur stort intresse visade inte Kristus denna enda kvinna! Hur angelägna och värtaliga var inte hans ord! När kvinnan hörde dem, lämnade hon sin vattenkruka, och gick in i staden och sade till sina vänner: ”Kommen och sen en man som har sagt mig allt vad jag har gjort. Männe icke han är Messias?” Så läser vi att ”många samariter från den staden kommo till tro på honom för kvinnans ords skull”. V. 29, 39. Och vem kan beräkna det inflytande som dessa ord har utövat till människors frälsning under tidernas gång?

Varhelst hjänan är öppna för att ta emot evangelium, står KriStUS färdig att undervisa dem. Han uppenbarar Fadern för dem och det slags tjänst som är antagbar hos honom, som läser hjärtat. Till sådana talar han inte i liknelser. Till dem, såsom till kvinnan vid Jakobs brunn, säger han: .Jag, som talar till dig, är den du nu nämnde”, nämligen Messias. V. 26.

Kapitel 20

Kristi mission till de sjuka och behövande

I fiskarens hem i Kapernaum låg Simons svärmor sjuk i hög feber, och ”de talade strax med honom om henne”. Jesus ”rörde vid hennes hand, och febern lämnade henne, och hon stod upp och betjänade honom och hans lärjungar”. Luk. 4: 38; Mark. 1: 30; Matt. 8: 15.

Nyheten spred sig snabbt. Undret hade utförts på sabbaten och av fruktan för de skriftlärdade vågade folket inte komma och bli botade förrän solen hade gått ned. Men då kom de. Från hemmen, från butikerna, från marknadsplatserna, sökte sig stadens invånare till det oansenliga hus där Jesus befann sig. De sjuka fördes till honom på bårar, de kom lutade på kryckor eller stödda av vänner och stapplade i sin svaghet fram till Frälsaren.

Timme efter timme kom de och gick, ty ingen kunde veta om Jesus skulle stanna kvar hos dem nästa dag. Aldrig förut hade Kapernaum bevittnat en dag såsom denna. Luften fylldes av jublande röster.

Först när den sista av de sjuka hade fått hjälp slutade Jesus sitt arbete. Det var långt in på natten när skarorna skingrades och tystnaden sänkte sig ned över Simons hem. Den låga, tröttande dagen var slut, och Jesus sökte vila. Men medan staden var

försjunken i sömn steg Frälsaren ”bittida om morgonen, medan det ännu var mörkt, . . . upp och gick åstad bort till en öde trakt, och bad där.” Mark. 1: 35.

Även till andra städer

Tidigt nästa morgon kom Petrus och hans följeslagare till Jesus och talade om för honom att folket i Kapernaum redan sökte honom. Med förvåning hörde de då Jesus säga: ”Också för de andra städerna måste jag förkunna evangelium om Guds rike, ty därtill har jag blivit utsänd.” Luk. 4: 43.

I den uppståndelse som då rådde i Kapernaum fanns det en risk att syftet med Jesu mission skulle gå om intet. Jesus var inte nöjd med att uppmärksammas enbart såsom en undergörare eller som en som botade fysiska sjukdomar. Han sökte dra människorna till sig såsom deras Frälsare. Eftersom människorna var angelägna att tro att han kommit såsom konung för att grunda ett jordiskt rike, ville han vända deras tankar från det jordiska till det andliga. Enbart världslig framgång skulle lägga hinder i vägen för hans verksamhet.

De likgiltiga skarornas förvåning över hans under var oförenlig med hans avsikter. Han hade inte något behov av att hävda sig. Den hyllning som världen ger åt hög ställning, rikedom eller begåvning saknade värde för Människosonen. Jesus använde sig inte av några av de medel som människorna utnyttjar för att väcka uppmärksamhet eller bli hyllade. Århundraden före hans födelse sade profeten om honom: ”Han skall icke skria eller ropa och icke

låta höra sin röst på gatorna. Ett brutet rör skall han icke, sönderkrossa, och en tynande veke skall han icke utsläcka; han skall i trofasthet utbreda rätten.” Jes. 42: 2, 3.

Fariséerna sökte anseende genom sina noggranna ceremonier och genom att väcka uppmärksamhet med sin tillbedjan och sin välgörenhet. De bevisade sin iver för religionen genom att göra den till föremål för debatt. Diskussionerna mellan motstridiga sekter var högljudda och långa, och det var inte ovanligt att på gatorna höra de stridande, lärda lagklokas vredgade röster.

Jesu liv framstod i bjärt kontrast till allt detta. I hans liv förekom inga skrånande diskussioner och ingen uppseendeväckande tillbedjan, inga handlingar för att väcka högljutt bifall. Kristus var gömd i Gud, och Gud uppenbarades i sin Sons karaktär. Det var mot denna uppenbarelse som Jesus ville rikta folkets uppmärksamhet.

Rättfärdighetens sol lyste inte fram över världen i prakt och ståt för att blända sinnen med sin härlighet. Det står skrivet om Kristus: ”Hans uppgång är så viss som morgonrodnadens.” Hos. 6: 3. Stilla och sakta bryter dagsljuset fram över jorden, skingrar mörkret och väcker världen till liv. på samma sätt går rättfärdighetens sol upp ”med läkedom under sina vingar”. Mal. 4: 2.

”Se, . . . min tjänare, som jag uppehåller, min utkorade, till vilken min själ har behag.” Jes. 42: 1.

”Du har varit ett värn för den arme, ett värn för den fattige i

hans nöd, en tillflykt mot störtskurar, ett skygd under hettan.” Jes. 25: 4.

Är du den som skulle komma?

Från Herodes fängelse där Johannes döparen, missräknad och bekymrad över Frälsarens verksamhet, vakade och väntade, sände han två av sina lärjungar till Jesus med budskapet: ”Är du den som skulle komma, eller skola vi förbida någon annan?” Matt. 11: 3.

Frälsaren besvarade inte genast lärjungarnas fråga. Medan de stod där och undrade över hans tystnad, fortsatte de lidande att komma till honom. Den mäktiga Läkarens röst genomträngde det döva örat. Ett ord och en beröring av hans hand öppnade de blinda ögonen till att skåda dagens ljus, naturens fägring, vänners ansikten och Läkarens gestalt. Hans röst nådde de döendes öron och de stod upp friska och starka. Förlamade besatta människor lydde hans ord, deras besatthet försvann och de tillbad honom. De fattiga bönderna och arbetarna som föraktades av de skriftlärda såsom orena, samlades omkring honom och han förkunnade för dem det eviga livets ord.

Så förflöt dagen medan Johannes lärjungar såg och hörde alltsamman. Till slut kallade Jesus dem till sig och bad dem gå tillbaka till Johannes och säga honom vad de hade sett och hört, och tillade: ”Salig är den för vilken jag icke bliver en stötsten.” V. 6. Lärjungarna frambar budskapet och det var nog.

Johannes påminde sig profetian angående Messias: ”. . . Herren har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig till att läka Gem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren. . . då han skall trösta alla sörjande.” Jes. 61: 1, 2. Jesus av Nasaret var den utlovade. Bevisen för hans gudom kunde man se i hans verksamhet att fylla en lidande mänsklighets behov. Hans härlighet uppenbarades i hans mänskliga natur.

Kristi gärningar förklarade honom inte bara vara Messias utan uppenbarade även på vilket sätt hans rike skulle grundas. För Johannes klargjordes samma sanning som kom Elia till del i öknen, när ”en stor och stark storm, som ryckte loss berg och bröt sönder klippor, gick före Herren; men icke var Herren i stormen. Efter stormen kom en jordbävning; men icke var Herren i jordbävningen. Efter jordbävningen kom en eld; men icke var Herren i elden. Efter elden kom ljudet även sakta susning.” 1 Kon. 19: 11, 12. På liknande sätt skulle Jesus utföra sitt verk, inte genom att omstörta troner och riken, inte genom pomp och yttre prakt utan genom att tala till människors hjärtan genom sitt barmhärtiga och självupppoffrande liv.

Inte med yttre prakt

Guds rike kommer inte med yttre prakt. Det kommer genom den milda kraften i Guds Ord, genom hans Andes verkan i själens inre, och själens gemenskap med honom är dess liv. Den största

uppenbarelsen av Guds rikes kraft kommer till uttryck, när vår mänskliga natur förvandlas till likhet med Kristi fullkomliga karaktär.

Kristi efterföljare skall vara världens ljus, men Gud avråder dem från att försöka lysa. Han godkänner inte självgoda människors strävanden att lysa med överlägsen godhet. Han vill att de skall låta sig ledas av himmelens principer. När de sedan kommer i kontakt med världen, kommer ljuset inom dem att uppenbaras. Deras orubbliga trohet i alla livets förhållanden kommer att förmedla ljuset.

Förmögenhet eller hög samhällsställning, dyrbar utrustning, konstfulla byggnader eller liknande inredning, är inte nödvändiga för att främja Guds verk. Inte heller är sådana bedrifter nödvändiga som vinner människors högljudda bifall och medverkar till f Många. Världslig ståt, hur imponerande den än må vara, är av intet värde i Guds ögon. Han värderar det osynliga och eviga mer än det synliga och tillfälliga. Det senare är av värde endast såsom ett uttryck för det förra. Konstens mest utvalda alster äger ingen skönhet som kan jämföras med den karaktärens skönhet som är en följd av den helige Andes verk i hjärtat.

När Gud sände sin Son till vår värld gav han människosläktet oförgängliga rikedomar i jämförelse med vilka människors samlade rikedomar allt ifrån världens begynnelse är såsom ett intet. Kristus kom till vår jord och framträdde inför människor med evighetens samlade kärlek i sitt väsen, och det är denna skatt som vi genom

förbindelse med honom skall ta emot, uppenbara och dela med oss åt andra.

Våra ansträngningar kommer att bli effektiva i Guds verk i förhållande till vår helgade hängivenhet, i det vi uppenbarar kraften i Kristi nåd att förvandla livet. Vi skall tydligt skilja oss från världen, eftersom Gud har satt sitt insegel på oss och i oss uppenbarar sin egen kärleks natur. Vår återlösare klär oss i rättfärdighet.

När Gud väljer människor till sin tjänst, frågar han inte efter om de är rika, lärda eller värtaliga. Han frågar: Lever de i sådan ödmjukhet att jag kan undervisa dem om min vilja? Kan jag lägga mina ord i deras mun? Kommer de att representera mig?

Gud kan använda varje människa i förhållande till hur mycket av sin Ande han kan få dem att ta emot. Han kommer endast att godkänna den verksamhet som återspeglar hans bild. Hans efterföljare skall såsom bevis för sin gudomliga kallelse inför världen uppenbara hans odödliga principers outplånliga karaktärsdrag.

Hindra inte de små barnen

När Jesus gick omkring på städernas gator, trängde sig mödrar med sina sjuka och döende små barn i sina armar fram genom skarorna och sökte komma i hans närhet och bli uppmärksammade. Lagg märke till hur dessa mödrar, bleka, trötta och nästan

förtvivlade, beslutsamt och uthålligt tränger sig fram. Med de lidande små barnen i sina armar söker de sig fram till Frälsaren. Och när de trängs tillbaka av den böljande människomassan, tar Jesus sig fram mot dem steg för steg, till dess han är nära intill dem. Hoppet väller då upp i deras hjärtan. Med glädjetårar märker de att de fångat hans uppmärksamhet och ser in i ögon som ger uttryck åt medlidande och kärlek.

När han väljer ut en i skaran, ger Frälsaren henne tillförsikt genom att säga: "Vad skall jag göra för dig?" Hon snyftar då fram sin begäran: "Mästare, att du ville bota mitt barn." Kristus tar den lilla från hennes armar och sjukdomen ger vika för hans beröring. Dödens blekhet är försvunnen, den livgivande strömmen flödar genom ådrorna, musklerna får kraft. Så säger han några tröstens och fridens ord till modern, och sedan tar han sig an ett annat lika angeläget fall. Åter utövar Kristus sin livgivande kraft, och alla tackar 'honom som gör sådana underbara gärningar.

Våra tankar stannar ofta vid det storvulna i Kristi liv. Vi talar om hans underbara gärningar och de underverk han utförde. Men den uppmärksamhet han ägnade åt sådant som vi anser ringa är ett ännu starkare bevis på hans storhet.

Bland judarna var det en sed att barnen skulle föras fram till någon rabbin, för att denne skulle lägga sina händer på dem och välsigna dem. Men lärjungarna ansåg Frälsarens verksamhet alltför viktig för att avbrytas på detta sätt. När mödrarna kom och ville att han skulle välsigna deras små barn, mötte de lärjungarnas missnöjda

blickar. De ansåg dessa barn för små för att få någon nytta av ett besök hos Jesus och trodde därför att han skulle bli missnöjd med deras närvaro. Men Frälsaren förstod mödrarnas omsorg och deras bekymmer i det de sökte fostra sina barn i över ensstämmelse med Guds Ord. Han hörde deras böner. Han hade själv dragit dem till sig.

En mor hade med sitt barn lämnat sitt hem för att finna Jesus. På vägen omtalade hon sitt ärende för en granne, och denna ville också att Jesus skulle välsigna hennes barn. På så sätt kom fler och fler mödrar med sina barn. En del av barnen var spädbarn, andra större eller var redan ungdomar. När nu mödrarna kom till honom, hörde Kristus med deltagande på deras försagda, tårfyllda begäran. Men han väntade för att se hur lärjungarna skulle behandla dem. När han då såg att lärjungarna tillrättavisade dem och ville sända bort dem, i tro att de gjorde honom en tjänst, visade han dem deras misstag och sade: ”Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke; ty Guds rike hör sådana till.” Mark. 10: 14. Han tog barnen i sina armar, han lade sina händer på dem och gav dem den välsignelse de kommit för att få.

Mödrarna blev tröstade. De återvände till sina hem styrkta och välsignade av Kristi ord. De blev uppmuntrade till att ta itu med sina uppgifter med ny glädje och att med nytt hopp arbeta för sina barn.

Kunde denna lilla grupps senare liv rullas upp för oss, skulle vi få se hur mödrarna påminde sina barn om denna dags händelser och upprepade för dem Frälsarens kärleksfulla ord. Vi skulle också få se hur ofta under de kommande åren minnet av dessa ord bevarade

barnen från att förirra sig bort från den väg som utstakats för Herrens återlösta barn.

Föräldrars hjälpare

Kristus är i dag samma medlidsamma Frälsare som när han vandrade bland människorna. Han är i lika hög grad föräldrarnas hjälpare i dag som när han tog de små barnen i sina armar i Judeen. Barnen i våra hem är lika mycket hans egendom, köpta med hans blod, som de barn som levde då.

Jesus känner varje mors bekymmer. Han som hade en mor som kämpade med fattigdom och umbäranden har medlidande med varje mor i hennes arbete. Han som företog en lång resa för att hjälpa en kananeisk kvinna kommer att göra lika mycket för våra dagars mödrar. Han som gav änkan i Nain tillbaka hennes enda son och som i sin ångest på korset kom ihåg sin egen mor, hans hjärta rörs även i dag även mors sorg. I varje sorg och varje behov är han närvarande för att trösta och hjälpa.

Varje mor bör komma till Jesus med sina bekymmer. De kommer att finna nåd och kraft som hjälper dem att ta vård om sina barn. Portarna står öppna för varje mor som vill lägga sina bekymmer vid Jesu fötter. Han som sade: "Låten barnen komma till mig, och förmenen dem det icke" (Mark. 19: 14), inbjuder alltjämt varje mor att föra sina barn till Jesus för att bli välsignade av honom.

Jesus såg i de barn som fördes till honom de män och kvinnor

som skulle bli arvingar till hans nåd och medborgare i hans rike och såg också att några skulle bli martyrer för hans skull. Han visste att dessa barn skulle lyssna till honom och ta emot honom som sin Frälsare långt mera villigt än fullvuxna människor, av vilka många var världskloka och hårdhjärtade. I sin undervisning sänkte han sig ned till deras nivå. Han som var himmelens konung, besvarade deras frågor och förenklade sina livsviktiga lärdomar så att de passade deras barnsliga förstånd. Han inplantade i ”deras sinnen det sanningens utsäde som under kommande år skulle växa upp och bära frukt till evigt liv.

När Jesus tillsade sina lärjungar att inte förbjuda barnen att komma till honom, talade han till sina efterföljare under alla tider. Jesus drar barnen till sig, och han säger till oss: ”Låt barnen komma”, som ville han säga: ”De kommer, om ni inte hindrar dem.

Håll inte barnen borta från honom genom din kyla och ovänlighet. Låt dem aldrig känna att himmelen skulle bli ett otrevligt ställe för dem om du vore där. Tala inte om religion såsom om något som barn inte kan förstå eller handla som om barn inte kunde ta emot Kristus. Ge dem inte den falska uppfattningen att Kristi religion är en dysterhetens religion och att de, när de kommer till Kristus, måste vända ryggen till allt som gör livet glädjefyllt.

När den helige Ande rör vid barnens hjärtan, bör vi samarbeta med honom. Lär dem att Frälsaren kallar dem till sig, och att ingenting kan skänka honom större glädje än att de ger sig själva åt honom i blomman och friskheten av sin ungdom.

Frälsaren ser med oändlig ömhet på dem som han har köpt med sitt eget blod. Han betraktar dem med utesäglig längtan. Hans hjärta känner en dragning till dem, inte endast till de bäst fostrade och mest tilldragande barnen, utan till dem som genom sina arvsanlag och genom försummelse fått motbjudande karaktärsdrag. Många föräldrar inser inte i hur stor utsträckning de är ansvariga för sina barns karaktärsfel. De äger inte den ömhet och det förstånd som behövs för att rätt behandla sina felande barn som de själva har gjort till vad de är. Men Jesus betraktar dessa barn med ömt medlidande. Han ser från verkan till orsak.

Den kristne kan vara Kristi redskap att dra dessa felande och vilsegångna barn till Frälsaren. Med visdom och omtanke kan han binda dem till sitt hjärta, han kan inge hopp och mod, och genom Kristi nåds påverkan få se deras karaktärer förvandlas, så att det om dem kan sägas: "Guds rike hör sådana till."

"Given I dem att äta"

Hela dagen hade folkskarorna varit samlade omkring Kristus och hans lärjungar, när han undervisade dem vid sjöstranden. De hade lyssnat till hans nådefulla ord, så enkla och tydliga att det var som balsam från Gilead för dem. Den läkedom som hans gudomliga hand förmedlat hade gett hälsa till de sjuka och liv till de döende. Den dagen tycktes dem vara såsom himmel på jorden, och de hade inte tänkt på hur länge de varit utan mat.

Solen höll på att sjunka i väster och ändå dröjde folket kvar. Slutligen kom lärjungarna till Jesus och bad honom att för sin egen skull sända bort folkskarorna. Många hade kommit från avlägsna byar och hade ingenting ätit sedan tidigt på morgonen. I de omgivande samhällena och byarna skulle de kunna få mat. Men Jesus sade: "Given I dem att äta." Matt. 14: 16. Sedan vände han sig till Filippus och frågade: "Varifrån skola vi köpa bröd, så att dessa få äta?" Joh. 6: 5.

Filippus såg ut över de väldiga folkskarorna och tänkte på hur omöjligt det skulle vara att åstadkomma mat åt så många. Han svarade att bröd för två hundra silverpenningar skulle inte räcka till för dem, så att var och en fick ett litet stycke.

Jesus hörde då efter hur mycket mat som kunde finnas bland folkskarorna. "Här är en gosse", sade Andreas, "som har fem kornbröd och två fiskar; men vad förslår det för så många?" V. 9. Jesus tillsade dem att bära dessa till honom. Sedan bad han lärjungarna att låta folket sätta sig ned i gräset. När detta var gjort, tog han maten, "och såg upp till himmelen och välsignade den. Och han bröt bröden och gav dem åt lärjungarna, och lärjungarna gävo åt folket. Och de åto alla och blevo mätta. Sedan samlade man upp de överblivna styckena, tolv korgar fulla." Matt. 14: 19, 20.

Enkel kost bereddes

Det var genom ett underverk av gudomlig makt som Kristus kättade folkskarorna. Men hur enkel var inte den beredda kosten -

endast fisk och kornbröd, som var det galileiska folkets dagliga kost.

Kristus kunde ha dukat upp en rikhaltig måltid för folket, men en kost som beretts enbart för att tillfredsställa aptiten skulle inte ha förmedlat någon lärdom som blivit dem till nytta. Genom detta underverk ville Jesus undervisa dem om enkelt levnadssätt.

Om människor i dag levde enkelt och i överensstämmelse med naturens lagar såsom Adam och Eva i begynnelsen, skulle det finnas ett överflöd på mat för alla människor. Men själviskhet och ett omåttligt tillfredsställande av aptiten har fört med sig synd och elände genom överdrift på ena sidan, och genom brist och nöd på den andra.

Jesus sökte inte dra folket till sig genom att tillfredsställa deras begär efter lyx. För de stora skarorna som var hungriga och trötta efter den långa spännande dagens upplevelser, var den enkla kosten en försäkran både om hans makt och om hans ömma omsorg om dem i fråga om livets nödort. Frälsaren har inte lovat sina efterföljare någon lyx. Det kan bli deras lott att leva i fattigdom, men han har gett sitt löfte att deras behov skall bli fyllda och där lovat vad bättre är än jordiska ägodelar: sin egen närvaros förblivande tröst.

Sedan skarorna hade blivit mätta, fanns det överflöd på mat kvar. Jesus bad sina lärjungar: ”Samlen tillhoppa de överblivna styckena, så att intet förfares.” Joh. 6: 12. Dessa ord innebar mer än att samla maten i korgarna. Lärdomen var tvåfaldig. Ingenting skulle

förfaras. Vi skall inte lämna några timliga förmåner outnyttjade. Vi skall inte ringakta något som kan bli en människa till nytta. Låt allting samlas upp som kan lindra nöden bland jordens hungrande skaror. Med samma omsorg skall vi bevara brödet från himmelen för att tillfredsställa själens behov. Vi skall leva av vart och ett Guds Ord. Ingenting som Gud har talat skall gå förlorat. Inte ett ord som angår vår eviga frälsning får vi åsidosätta. Inte ett ord skall falla till jorden till ingen nytta.

Beroende av Gud

Underverket med brödet och fiskarna lär oss beroende av Gud. När Kristus mättade de fem tusen, fanns inte födan nära till hands. Han hade till synes inga medel till sitt förfogande. Där stod han med fem tusen män utom kvinnor och barn ute i öknen. Han hade inte inbjudit folkskarorna att följa honom dit. I sin iver att få vara i hans närhet hade de kommit utan någon inbjudan. Men han visste att de efter att ha lyssnat till hans undervisning hela dagen var hungriga och trötta. De befann sig långt från sina hem och natten stod för dörren. Många av dem saknade pengar för att köpa mat. Han som för deras skull hade fastat i fyrtio dagar i öknen ville inte låta dem återvända hungriga till sina hem.

Gud hade i sin försyn ställt Jesus i den situation denne befann sig, och Jesus litade på att hans himmelske Fader skulle ge honom vad han behövde. När vi blir ställda i svåra situationer skall vi lita på Gud. I varje krisläge är det vår förmån att söka hjälp hos honom som har oändliga resurser till sitt förfogande.

I detta underverk tog Kristus emot från Fadern, han gav sedan åt sina lärjungar, lärjungarna gav till folket och dessa till varandra. På samma sätt kommer alla som är förenade med Kristus att från honom ta emot livets bröd och sedan dela med sig till andra. Hans lärjungar är de som skall uppehålla förbindelsen mellan Kristus och folket.

Kristus kommer att mångfaldiga gåvan

När lärjungarna hörde Jesu befallning: ”Given I dem att äta”, uppväcktes i deras sinnen alla därmed förknippade svårigheter. De frågade: ”Kan vi gå in i byarna för att köpa mat?” Men vad sade Jesus? ”Given I dem att äta.” Lärjungarna förde fram till Jesus allt de hade, men han inbjöd dem inte att äta. Han bjöd dem att betjäna folket. Maten mångfaldigades i hans händer, och lärjungarnas händer sträcktes ut mot Kristus och lämnades aldrig tomma. Det lilla förrådet var tillräckligt för alla. När skarorna hade blivit mätta, åt lärjungarna tillsammans med Jesus av den dyrbara kosten från himmelen.

Hur ofta blir inte våra hjärtan beklämda när vi ser behoven hos de fattiga, de okunniga och de sjuka. Vi frågar: Vad nytta gör väl våra svaga ansträngningar och ringa förråd för att fylla dessa oerhörda behov? Är det inte bättre att vänta tills någon med större förmåga att leda verksamheten eller någon organisation tar itu med dem? Kristus säger: ”Given I dem att äta.” Använd de medel, den tid, de förmågor du har. Ge dina kornbröd åt Jesus.

Även om dina tillgångar inte räcker till att mätta tusenden, kan de vara nog att mätta en. I Kristi händer kan de mätta många. Gör såsom lärjungarna, ge vad du har. Kristus kommer att föröka gåvan. Han kommer att löna ärlig, barnslig förtröstan på honom. Det som tycktes vara bara ett ringa förråd kommer att visa sig bli en riklig festmåltid.

”Den som sår sparsamt, han skall ock skörda sparsamt; men den som sår rikligt, han skall ock skörda riklig välsignelse. . . . Gud är mäktig att i överflödande mått låta all nåd komma eder till del, så att I alltid i allo haven allt till fyllest och i överflöd kunnen giva till allt gott verk, efter Skriftens ord:

’Han utströr, han giver åt de fattiga, hans rättfärdighet förbliver evinnerligen.’

. . . han som giver säningsmannen ’säd till att så och bröd till att äta’, han skall ock giva eder utsädet och låta det föröka sig och skall bereda växt åt eder rättfärdighets frukt. I skolen bliva så rika på allt, att I av gott hjärta kunnen giva allahanda gåvor.” 2 Kor. 9: 6-11.

Kapitel 21

Gemenskap med naturen och med Gud

Kristus levde sitt liv på jorden i umgänge med naturen och med Gud. I detta umgänge uppenbarade han för oss hemligheten till ett inflytelserikt liv.

Jesus var ständigt verksam. Aldrig har någon människa varit så överhopad med ansvar. Aldrig har bördan av världens synd och sorg vilat så tungt på någon annan människa. Aldrig har någon annan strävat med en sådan självförtärande iver för mänsklighetens bästa. Ändå levde han ett liv i hälsa, fysiskt såväl som andligt representerades han av offerlammet, ”... ett felfritt lamm utan fläck”. 1 Petr. 1: 19. Till kropp och själ var han ett exempel på vad Gud ville att hela mänskligheten skulle bli genom lydnad för hans lagar.

När folket betraktade Jesus, såg de ett ansikte i vilket gudomligt medlidande förenades med medveten kraft. Han tycktes vara omgiven även atmosfär av andligt liv. Fastän hans uppträdande var milt och anspråkslöst, fick människorna en känsla av kraft som var dold men ändå inte helt kunde döljas.

Under sin verksamhet förföljdes han ständigt av sluga, falska människor som stod efter hans liv. Spioner var honom på spåren, de lade noga märke till hans ord för att finna något tillfälle att anklaga honom. De skarpaste och högst utbildade hjärnorna bland folket

sökte besegra honom i debatt, men de kunde aldrig överlista honom. De måste dra sig ur striden, gäckade och skamsna inför den obetydliga läraren från Galileen. Kristi undervisning ägde en friskhetens fläkt och en kraft som människor aldrig förr hade känt. Även hans fiender blev tvingade att bekänna: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.” Joh. 7: 46.

Kunskap om naturens hemligheter

Jesus levde hela sin barndom i små förhållanden. Tidens konstlade vanor påverkade inte hans liv. Under den tid han arbetade vid snickarbänken, bar hemlivets bördor och lärde sig lydnadens och arbetets lärdomar fick han rekreation i naturen och tillägnade sig kunskaper genom att söka förstå naturens hemligheter. Han studerade Guds ord, och hans lyckligaste timmar upplevde han när han kunde lämna sin arbetsplats och gå ut i naturen för att meditera i de lugna dalarna och umgås med Gud på bergsslutningen eller bland skogens träd. Tidigt på morgonen sökte han sig ofta till någon avskild plats där han mediterade och studerade Bibeln eller bad. Han välkomnade dagens ljus med sång. Med sånger av tacksägelse fyllde han arbetets timmar med glädje och förmedlade så himmelens glädje till de arbetströtta och modfälda.

Under sin verksamhet levde Jesus till stor del utomhus. Han gick ju till fots från plats till plats, och mycket av sin undervisning gav han ute i det fria. När han utbildade sina lärjungar, drog han sig ofta bort från stadens oro till de lugna ängarna. De stämde ju bättre överens med’ de lärdomar i enkelhet, tro och självförnekelse som

han ville ge dem. Det var i skuggan av bergssluttnings träd, ganska nära Galileiska sjön, som Kristus kallade sina apostlar och höll sin bergspredikan.

Kristus tyckte om att samla folket omkring sig under den blå himmelen, på någon gräsbevuxen backsluttning eller nere vid sjöstranden. När han här var omgiven av sin egen skapelses verk, kunde han vända människornas tankar från det konstlade till det naturliga. I den växande naturen och dess utveckling uppenbarade han sitt rikets principer. När människorna så lyfte upp sina ögon mot Guds höjder och betraktade hans händers underbara verk, kunde de inhämta dyrbara lärdomar om gudomliga sanningar. I kommande dagar skulle sålunda den gudomliga lärarens undervisning återupprepas för dem genom naturens verk. Så skulle själen förädlas och hjärtat finna ro.

Umgänge med Fadern

De lärjungar som deltog med Jesus i hans verksamhet befriade han ofta tillfälligt från deras uppgifter, för att de skulle kunna besöka sina hem och få vila. Men förgäves sökte de dra honom bort från sitt arbete. Hela dagen betjänade han skarorna som kom till honom, och på kvällen eller i den tidiga morgonstunden begav han sig bort till bergen för att samtala med sin Fader.

Ofta blev han så trött av sitt ständiga arbete och kampen mot rabbinernas fiendskap och falska läror att hans mor och bröder och även hans lärjungar fruktade att hans liv stod på spel. Men när han

återvände från bönestunderna som avslutade den arbetsfyllda dagen, lade de märke till hans ansiktes fridfulla utseende och den friskhet, det liv och den Kraft som tycktes uppfylla hela hans varelse. Från dessa timmar ensam med Gud kom han morgon efter morgon för att ge folket del av det himmelska ljuset.

Det var strax efter det att lärjungarna kommit tillbaka från sin första missionsresa som Kristus vänligt sade till dem: ”Kommen och vilen eder något litet,” Lärjungarna hade återvänt fyllda med glädje över sin framgång som evangeliis sändebud, när nyheten nådde dem om Johannes döparens död för Herodes hand. Det fyllde dem med bitter sorg och missräkning. Jesus visste att det varit en svår prövning för lärjungarnas tro att Johannes döparen blivit kvarlämnad att dö i fängelset. Med medlidande ömhet betraktar han deras sorgsna, tårdränkta ansikten. Tårar fyllde hans egna ögon och hans röst var sorgsen när han sade: ”Kommer nu I med mig bort till en öde trakt, där vi få vara allena, och vilen eder något litet.” Mark. 6: 31.

Nära Betsaida, vid norra änden av Galileiska sjön, fanns ett ensligt område, förskönat av vårens friska grönska, som erbjöd Jesus och hans lärjungar en välkommen tillflyktsort. Till detta ställe drog de sig tillbaka. Här kunde de få vila, avskilda från skarornas oro. Här kunde lärjungarna lyssna till Jesu ord utan att bli störda av fariséernas mothugg och anklagelser. Här hoppades de få åtnjuta en kort tids samvaro i sällskap med sin Herre.

Endast en kort tid fick Jesus vara ensam med sina älskade

lärjungar. Men de uppskattade dessa korta stunder. De samtalade om evangeliets verk och möjligheten att göra sin verksamhet att nå folket mera effektivt. När Jesus avslöjade sanningens skatter för dem, upplivades de av gudomlig kraft och uppfylldes av hopp och mod.

Men snart uppsöktes han igen av folkskarorna. I tro att han begett sig till sin vanliga tillflyktsort följde folket honom dit. Hans hopp om att få en enda timmes vila gick om intet. Men i djupet av sitt rena, förbarmande hjärta fanns hos den goda Herden endast kärlek och medlidande för dessa rolösa, törstande människor. Hela dagen betjänade han dem för att fylla deras behov, och på kvällen skilde han dem från sig, så att de kunde återvända till sina hem och få vila.

Under ett liv som var så helt ägnat åt att göra gott fann Jesus det nödvändigt att lämna den ständiga verksamheten och kontakten med människornas behov för att få vara ensam och samtala ostört med sin Fader. När skarorna som följde honom gick sin väg, begav han sig till bergen och där utgöt han i ensamhet med Gud sin själ i bön för dessa lidande, syndfulla och behövande människor.

Kommen . . och vilen eder något litet.

När Jesus sade till sina lärjungar att skörden var mycken och arbetarna var få, yrkade han inte på att de nödvändigtvis skulle hänge sig åt oavbrutet arbete, utan bad dem i stället: ”Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare till sin skörd.” Matt. 9:38.

Till sina arbetströtta medarbetare' i dag riktar han i lika hög grad dessa medlidande ord: "Kommen nu . . . och vilen eder något litet."

Alla som står under Guds fostran behöver enskilda stunder för umgänge med sina egna hjärtan, med naturen och med Gud. I dem skall uppenbaras ett liv som inte är i samklang med världen, dess seder eller levnadssätt. Därför behöver de få uppleva vad det vill säga att personligen få kunskap om Guds vilja. Vi måste personligen höra honom tala till våra hjärtan. När varje annan röst har tystnat och vi i stillhet väntar inför honom, kommer själens stillhet att höra Guds röst så mycket tydligare. Han säger till oss: "Bliven stilla och besinnen att jag är Gud." Ps. 46: 11. Detta är den effektiva beredelsen för all verksamhet för Gud. Mitt bland de brådskande skarorna och spänningen i livets intensiva verksamhet, kommer den som fått ny kraft på detta sätt att vara omgiven med en atmosfär av ljus och frid. Han kommer att få ny fysisk och intellektuell kraft. Hans liv kommer att sprida en vällukt och uppenbara en gudomlig kraft som kommer att gripa människors hjärtan.

Kapitel 22

Trons upplevelse

Om jag allenast får röra vid hans mantel, så bliver jag hulpen.” Matt. 9: 21. Det var en stackars kvinna som uttalade dessa ord, en kvinna som under tolv år hade lidit även sjukdom som gjort livet till en börda. Hon hade gett ut alla sina pengar på läkare och mediciner endast för att bli förklarad obotlig. Men när hon hörde om den store Läkaren levde hennes hopp upp på nytt. Hon tänkte kanske: ”Om jag bara kunde komma nära nog för att tala med honom, skulle jag bli botad.”

Kristus var på väg till Jairus' hem, den judiska rabbinen, han som hade vädjat till honom att komma och bota hans dotter. Hans hjärtslitande bön: ”Min dotter ligger på sitt yttersta. Kom och lägg händerna på henne, så att hon bliver hulpen” (Mark. 5: 23), hade rört Kristi ömma, medlidsamma hjärta, så att han genast tog vägen mot synagagsföreståndarens hem.

Det gick emellertid långsamt att komma fram, ty folket trängdes omkring honom på alla sidor. I det Frälsaren banade sig väg genom skarorna kom han nära platsen där den sjuka kvinnan stod. Om och om igen hade hon försökt komma nära honom men utan att lyckas. Nu hade hennes tillfälle kommit. Hon såg ingen möjlighet att tilltala honom, hon ville inte försöka hindra honom på hans långsamma färd, men hon hade hört att man blev frisk genom

att röra vid hans mantel, och eftersom hon Var rädd för att förlora detta enda tillfälle hon hade att få hjälp, trängde hon sig fram och sade till sig själv: ”Om jag allenast får röra vid hans mantel, så bliver jag hulpen.”

Kristus kände hennes tankar och banade sig väg till platsen där hon stod. Han kände hennes stora behov, och han ville hjälpa henne att tro.

När han gick förbi, sträckte hon sig framåt och lyckades röra vid fallen på hans mantel. I samma ögonblick visste hon emellertid att hon var botad. I denna enda beröring samlades hennes livs tro, och i samma ögonblick försvann hennes plåga och svaghet. I det ögonblicket kände hon som om en elektrisk ström genomilade varje fiber av hennes varelse. Hon överväldigades även känsla av fullkomlig hälsa, ”. . . hon kände i sin kropp, att hon var botad från sin plåga.” Mark. 5: 29.

Vem rörde vid mina kläder?

Den tacksamma kvinnan ville ge uttryck för sin tacksamhet till den mäktiga välgöraren, som hade gjort mer för henne vid en enda beröring än läkarna hade gjort under tolv långa år, men hon vågade inte. Med tacksamhet i sitt hjärta försökte hon komma bort ifrån mängden. Plötsligt stannade Jesus och såg sig omkring och frågade: - Vem rörde vid mina kläder?” Mark. 5: 30.

Då såg lärjungarna på honom med förvåning och svarade: .Du

ser huru folket tränger på, och ändå frågar du: 'Vem rörde vid mig?'" V. 31.

.Det var någon som rörde vid mig"; sade Jesus, "ty jag kände att kraft gick ut ifrån mig." Luk. 8: 46. Han kunde urskilja trons beröring från den likgiltiga mängdens tillfälliga beröring. Någon hade rört vid honom av ett djupt behov och ett ärligt uppsåt och fått svar.

Jesus frågade inte därför att han inte visste. Han ville ge folket, sina lärjungar och kvinnan en lärdom. Han ville ge hopp åt de sjuka. Han ville visa att det var tro som överförde den helande kraften. Kvinnans förtröstan fick inte förbigås utan omnämnande. Kristus ville låta henne förstå att han uppskattade hennes troshandling. Han ville inte att hon skulle försvinna med endast en halv välsignelse. Hon skulle inte få tro att han inte kände till hennes lidande. Han ville också att hon skulle förstå hans medlidsamma kärlek och att han godkände hennes tro på hans kraft att hjälpa alla som kommer till honom.

Med blicken riktad på kvinnan ville Jesus veta vem som hade rört honom. När hon då fann det omöjligt att dölja sig, steg hon fram bävande och kastade sig ner vid hans fötter. Gråtande av tacksamhet omtalade hon för honom inför allt folket varför hon hade rört vid hans mantel och hur hon omedelbart hade blivit botad. Hon fruktade att hennes handling att vidröra hans mantel hade skett i förmäthenhet, men ingen som helst tillrättavisning kom från Jesu läppar. Han gav endast uttryck för sitt godkännande. De orden kom från ett kärlekens

hjärta, fyllt med deltagande i mänsklig nöd. ”Min dottor” sade han ömt, ”din tro har hjälpt dig. Gå i frid.” v. 48. Hur glädjande var inte dessa ord för henne. Nu behövde ingen oro att ha varit till anstöt dämpa hennes glädje.

Trons beröring

Den nyfikna folkskara som trängde sig omkring Jesus fick inte del av den levande kraften. Men den lidande kvinnan som rörde vid honom i tro blev frisk. Så skiljer sig också i andliga ting den tillfälliga kontakten från trons beröring. Att tro på Kristus som världens Frälsare kan aldrig ge läkedom åt själen. Den tro som blir till frälsning är inte bara ett bifall till sanningen i evangelium. Sann tro innebär att ta emot Kristus såsom en personlig Frälsare. Gud utgav sin enfödde Son för att jag genom att tro på honom, ”skall icke förgås, utan hava evigt liv”. Joh. 3: 16. När jag kommer till Kristus såsom Ordet föreskriver, skall jag tro att jag får hans frälsande nåd. Det liv jag lever, skall jag leva ”i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig”. Gal. 2: 20.

Tro är mer än en åsikt

Många anser tro vara en åsikt. Frälsande tro är en handling varigenom de som tar emot Kristus ingår förbund med Gud. En levande tro innebär ökad kraft, en förtroendefull tillit, genom vilken själen genom Kristi nåd blir en segervinnande kraft.

Tron är starkare än döden. Om de sjuka kan ledas till att fästa

sina blickar i tro på den mäktiga Välgöraren, kommer vi att få se underbara resultat. Denna tro kommer att ge liv åt både kropp och själ.

När vi söker hjälpa offren för dåliga vanor, bör vi i stället för att rikta deras uppmärksamhet på den förtvivlan och det fördärv mot vilket de är på väg, fästa deras blickar på Jesus. Låt dem se den himmelska härligheten. Detta kommer att göra mer för att frälsa kropp och själ än all den fasa för graven som man kan utmåla för de hjälplösa och till synes uppgivna människorna.

Hövitsmannens tjänare botas

Hövitsmannens tjänare mg sjuk i förlamning. Bland romarna var tjänarna slavar som köptes och såldes på torgen och ofta misshandlades grymt. Men hövitsmannen tyckte om och uppskattade sin tjänare och var angelägen om att han skulle bli frisk. Han trodde att Jesus kunde bota honom. Han hade inte sett Frälsaren, men ryktena om honom ingav honom tro. Trots judarnas form väsende var denna romare övertygad om att deras religion var bättre än hans egen.. Han hade brutit sig igenom de nationella fördomarnas och hatets barriärer som skilde segrarna från det besegrade folket. Han hade visat vördnad för den sanne Gudens tillbedjan och visat vänlighet mot judarna. I Jesu undervisning, såsom den hade omtalats för honom, fann han något som tillfredsställde hans hjärta. Allt inom honom av andlig natur tilltalades av Frälsarens ord. Han hade ansett sig ovärdig att själv nalkas Jesus, och därför vädjade han till judarnas äldste att framföra

hans bön att Jesus skulle göra tjänaren frisk.

De äldste framställde saken för Jesus och underströk: ”Han är värd att du gör honom detta, ty han har vårt folk kärt, och det är han som har byggt synagogan åt oss.” Luk. 7:4,5.

Men på vägen till hövitsmannens hem fick Jesus ett meddelande från denne själv som lydde: ”Herre, gör dig icke omak; ty jag är icke värdig att du går in under mitt tak.” V.6.

”Säg allenast ett ord”

Frälsaren fortsatte emellertid och hövitsmannen kom då personligen och sade till honom: ”Därför har jag ej heller aktat mig själv värdig att komma till dig. . . . Men säg allenast ett ord, så bliver min tjänare frisk. Jag är ju själv en man som står under andras befäl; jag har ock krigsmän under mig, och om jag säger till en av dem: ’Gå’, så går han, eller till en annan: ’Kom’, så kommer han; och om jag säger till min tjänare: ’Gör det’, då gör han så.” V. 7; Matt. 8: 8, 9.

Jag representerar den romerska makten, och mina soldater erkänner min myndighet. Du representerar på liknande sätt den oändliga Gudens makt, och allt skapat lyder ditt ord. Du kan befälla sjukdomen att vika, och den kommer att lyda dig. Säg bara ett ord, och min tjänare kommer att vara botad.

”Såsom du tror”, sade Jesus Kristus, „så må det ske dig.” Och i

samma stund blev tjänaren frisk.”

Judarnas äldste hade talat för hövitsmannen med Jesus på grund av den välvilja han hade bevisat ”vårt folk”. ”Han är värdig”, sade de, ”ty han har byggt synagogan åt oss.” Men hövitsmannen sade: ”Jag är icke värdig.” Luk. 7: 4-6. Ändå var han inte rädd för att be Jesus om hjälp. Han litade inte på sin egen godhet, utan på Frälsarens barmhärtighet. Hans enda argument var hans stora behov.

På samma sätt kan varje människa komma till Kristus. ”Då frälste han oss, icke på grund av rättfärdighetsgärningar som vi hade gjort, utan efter sin barmhärtighet.” Tit. 3: 5. Känner du, därför att du är syndare, att du inte kan hoppas på någon välsignelse från Gud? Kom då ihåg att Kristus kom till världen för att frälsa syndare. Ingen har någonting som kan ge oss företräde inför Gud. Den vädjan vi kan frambära nu och alltid är vår fullständiga hjälplöshet som gör hans återlösande kraft till en tvingande nödvändighet. I det vi uppger all självtillit, kan vi se upp till Golgata kors och säga:

”Intet kan jag bringa dig, till ditt kors jag kastar mig.” ”Om jag förmår, säger du. Allt förmår den som tror.” Mark. 9: 23. Det är tron som förenar oss med himmelen och ger oss kraft att övervinna mörkrets makter. I Kristus har Gud gjort det möjligt för oss att övervinna varje dåligt karaktärsdrag och motstå varje frestelse, hur stark den än må vara. Men många känner sig sakna tro, och håller sig därför borta från Kristus. Lita inte på dig själv, utan på Kristus. Han som botade de sjuka och drev ut de onda andarna, när han vandrade bland människors barn, är ännu samma mäktiga

Återlösare. Ta då emot hans löften såsom läkande löv från livets träd. ”Den som kommer till mig, honom skall jag sannerligen icke kasta ut.” Joh. 6: 37.

Den spetälske renad

Av alla sjukdomar i Österlandet var spetälskan den mest fruktade. Dess obotliga och smittosamma natur och dess hemska följder fyllde de modigaste med skräck. Bland judarna ansågs den som ett straff på grund av synden, och därför kallades den ”straffet” eller ”Guds finger”. Djuprotad, outplånlig och dödsbringande som den var, betraktade man den såsom en bild på synden.

I kraft av den ceremoniella lagen förklarades den spetälske vara oren. Vadhelst han kom i beröring med blev orent. Luften förorenades av hans andedräkt. I likhet med en redan död människa blev han utestängd från samhället. Om någon befarades ha blivit spetälsk, måste han inställa sig inför prästerna, för att dessa skulle undersöka och fatta beslut i hans fall. Om han förklarades vara spetälsk, blev han isolerad från sin familj, avstängd från Israels församling och dömd till att umgås endast med dem som led av samma sjukdom. Inte ens konungar och härskare var några undantag. En konung som drabbats av denna fruktansvärda sjukdom måste avsäga sig kronan och fly från människorna.

Skild från sina vänner och sin släkt måste den spetälske bära sin sjukdoms förbannelse. Han var tvungen att ropa ut sin egen olycka, att riva sönder sina kläder och utstöta varningsrop för att

varna alla att fly undan hans besmittande närvaro. Ropet ”oren! oren!” som i sorgtyngda tonfall ropades ut av den ensamma flyktingen var en nödsignal som väckte fruktan och avsky.

I de trakter där Jesus verkade fanns många av dessa lidande människor, och när nyheterna om hans verksamhet nådde dem, fanns där en i vars hjärta tron började spira. Om han kunde träffa Jesus, kunde han bli botad. Men hur skulle han finna honom? Hur kunde han som var utesluten ur samhället våga sig fram till den store Läkaren? Och skulle Jesus bota honom? Skulle han inte liksom fariséerna och även läkarna uttala en förbannelse över honom och säga till honom att fly bort från samhället?

Inte en enda har avvisats

Han tänkte nu på allt som sagts honom om Jesus. Inte en enda som sökte hans hjälp hade blivit avvisad. Den olyckliga mannen beslutar sig för att söka upp Frälsaren. Fastän han är utestängd från städerna kanske han ändå kan träffa honom på någon biväg utmed bergsvägarna eller finna honom, där han undervisar utanför städerna. Svårigheterna var stora, men detta var hans enda hopp.

När han nu stod långt borta, uppfattade han några ord från Frälsaren. Han såg honom lägga sina händer på de sjuka. Han såg krymplingar, blindas, lama och de som var färdiga att dö av olika sjukdomar, stå upp friska och tacka Gud för sin räddning. Hans tro blev stärkt. Han drog sig närmare den lyssnande skaran. De inskränkningar i hans rörelsefrihet som pålagts honom, folkets

säkerhet, den fruktan som människorna kände för honom, alltsamman var glömt. Han tänkte endast på utsikten att bli botad.

”Du kan göra mig ren”

Han skrämdes sin omgivning. Sjukdomen hade satt sina hemska spår och hans förfallna kropp var avskyvärd att se på. Vid hans åsyn drog sig folket tillbaka. I sin förfäran trängde de sig på varandra för att undgå att komma i beröring med honom. Några försökte hindra honom från att närma sig Jesus, men misslyckades. Han varken såg eller hörde dem. Deras uttryck för avsky var förspillda på honom. Han såg endast Guds Son, han hörde endast rösten som talade liv till de döende.

Nu banade han sig fram till Jesus och kastade sig ned för hans fötter med ett rop: ”Herre, vill du, så kan du göra mig ren.” Matt. 8: 2.

Jesus svarade: ”Jag vill; bli ren.” v. 3.

Med ens förvandlades den spetälske. Hans blod blev friskt, hans nerver känsliga, hans muskler fasta. Den onaturligt vita, fjälliga huden, som var utmärkande för spetälskan, försvann, hans hy blev som ett litet barns.

Skulle prästerna få veta sanningen angående spetälskans botande, skulle deras hat till Kristus kunna leda dem till att avge en oärlig dom. Jesus ville att ett opartiskt utslag skulle fällas. Han sade

därför till mannen att inte omtala för någon hur han blivit frisk utan genast gå till templet med sitt offer innan några rykten om underverket hunnit sprida sig.

Innan prästerna kunde ta emot en sådan offergåva, måste de undersöka den som frambar den och bekräfta hans fullständiga återställelse.

Denna undersökning utfördes. Prästerna som hade dömt den spetälske till förvisning vittnade nu om hans återställelse. Den botade mannen återfördes nu till sitt hem och till samhället. Han kände att hälsans gåva var mycket dyrbar. Han gladde sig över sin mandoms kraft och över att nu ha blivit återförenad med sin familj. Trots Jesu varning kunde han inte längre dölja att han blivit botad och i sin stora glädje gick han nu omkring och talade om för alla vems kraft det var som hade gjort honom frisk.

När denna man kom fram till Jesus var han ”full av spetälska”. Dess dödliga gift fyllde hela hans kropp. Lärjungarna sökte hindra sin Mästare från att röra vid honom, ty den som rörde vid en spetälsk blev själv oren. Men när Jesus lade sin hand på den spetälske, blev han inte oren. Den spetälske blev frisk. Så är det också med syndens spetälska hur djupt rotad, dödlig, omöjlig att rena genom mänsklig kraft den än är. ”Hela huvudet är ju krankt, och hela hjärtat är sjukt. Ifrån fotbladet ända upp till huvudet finnes intet helt, blott sårmärken och blånader och friska sår.” Jes. 1: 5, 6. Men när Jesus kom i mänskligt köttets gestalt, blev han inte besmittad. Hans närvaro var en helande kraft för syndaren. Vem det

vara må som är villig att falla ned vid hans fötter och utropa i tro: ”Herre, om du vill, så kan du göra mig ren”, får också höra svaret: ”Jag vill; bliv ren.”

Vid vissa fall av botande gav Jesus inte genast den sökta välsignelsen. Men när det gällde den spetälske, blev hans begäran uppfylld så snart den blev framställd. När vi ber om jordiska välsignelser, kan svaret på vår bön bli fördröjt eller också kan Gud ge oss någonting annat än det vi ber om, men så är inte fallet när vi ber om frälsning från synd. Det är hans vilja att rena oss från synden, att göra oss till sina barn och att ge oss kraft att leva ett heligt liv. Kristus ”har utgivit sig själv för våra synder, för att rädda oss från den nuvarande onda tidsåldern, efter vår Guds och Faders vilja.” ”Detta är den fasta tillförsikt vi hava till honom, att om vi bedja om något efter hans vilja, så hör han oss. Och om vi veta att han hör oss, vadhelst vi bedja om, så veta vi ock att vi redan hava det som vi hava bett honom om i vår bön.. Gal. 1: 4; 1 Joh. 5: 14, 15.

När Jesus såg de olyckliga och svårt betryckta människorna, dessa som hade fått sina förhoppningar grusade och som nu med jordisk glädje sökte tysta ner själens längtan, inbjöd han dem alla att finna ro och vila hos sig.

Med ömhet bad han de betungade människorna: ”Tagen på eder mitt ok och lären av mig, ty jag är saktmodig och ödmjuk i hjärtat; ”så skolen I finna ro för edra själar”. Matt. 11: 29.

Kristus talar till alla

Dessa ord talar Kristus till varje människa. Vare sig de förstår det eller inte, är alla trötta och betungade. Alla är nedtyngda av bördor som endast Kristus kan avlägsna. Den tyngsta bördan vi bär på är syndens börda. Om vi lämnades åt oss själva att bära denna börda, skulle den krossa oss, men han som är syndfri har tagit vår plats. ”. . . Herren lät allas vår missgärning drabba honom.” Jes. 53: 6.

Han har burit vår skuldbörda. Han skall avlägsna bördan från våra trötta skuldror. Han skall ge oss ro. Han kommer också att bära våra omsorger och bekymmer. Han inbjuder oss att kasta alla våra bekymmer på honom, ty han bär oss i sitt hjärta.

Mänsklighetens Frälsare sitter nu på evighetens tron. Han ser ned till varje människa som vänder sitt ansikte mot honom som sin Frälsare. Han vet av erfarenhet vilka svagheter vi är behäftade med. Han känner till våra behov och kraften i våra frestelser, ty han var ”frestad i allting, likasom vi, dock utan synd.. Hebr. 4: 15. Han vakar över dig, du bävande Guds barn. Kr du frestad? Han skall frälsa dig. Kr du svag? Han skall ge styrka. Kr du okunnig? Han skall upplysa dig. Kr du sårad? Han skall hela dig. Herren ”bestämmer stjärnornas mängd, han nämner dem alla vid namn., och likväl böjer han sig ned och ”helar dem som hava förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han.” Ps. 147: 4, 3.

Större än en mors kärlek till sitt barn är Kristi kärlek till sina

återlösta. Det är vår förmån att få vila i hans kärlek och säga: ”Jag vill sätta min förtröstan till honom, ty han gav sitt liv för mig”.

Mänsklig kärlek kan förändras, men Kristi kärlek vet inte om någon förändring. När vi ropar till honom om hjälp, är hans hand utsträckt till att frälsa.

Kapitel 23

Själens botande

Många av dem som kom till Kristus för att fr. hjälp var själva skulden till sina sjukdomar och ändr. vägrade han inte att göra dem friska. Och när de kom i beröring med hans kraft, blev de överbevisade om synd och många blev botade från sina andliga och fysiska sjukdomar.

Bland dessa var den lama mannen i Kapernaum. Liksom den spetälske hade den lame förlorat allt hopp om att bli återställd. Hans sjukdom var en följd av ett syndigt liv och hans lidande förvärrades genom samvetskval. Han hade förgäves vädjat till fariséerna och de skriftlärdade om lindring, men de hade förklarat honom obotlig, fördömt honom såsom en syndare och uttryckligen sagt honom att han skulle dö under Guds vrede.

Den lama mannen hade sjunkit ner i förtvivlan. Dr. hörde han om Jesu verksamhet. Andra lika syndfulla och hjälplösa som han hade blivit botade, och han blev uppmuntrad att tro att även han kunde bli botad, om han kunde bli buren till Frälsaren. Men hans hopp sjönk när han påminde sig orsaken till sin sjukdom, men ändr. kunde han inte göra sig fri fr.n tanken att han kanske kunde bli botad.

Hans högsta önskan var att bli fri från sin synd. Han längtade

efter att få se Jesus och få förvissning om förlåtelse och himmelens frid. Sedan skulle han vara nöjd att leva eller dö beroende pr. Guds vilja.

Det fanns ingen tid att förlora, ty hans utmärklade kropp bar redan dödens märken. Han vädjade till sina vänner att bära honom pr. hans säng till Jesus, och detta åtog de sig gärna. Men sr. tätt packad stod den församlade folkskaran i och utanför huset, där Frälsaren uppehöll sig, att det var omöjligt för den sjuka mannen och hans vänner att nr. honom eller ens komma inom hörhåll. Jesus undervisade i Petrus' hem. Sin vana trogen satt lärjungarna nära om

kring honom och "där sutta några fariséer och laglärare - sådana hade nämligen kommit dit från alla byar i Galiléen och Judéen och från Jerusalem." Luk. 5: 17. Många av dessa hade kommit som spioner, för att finna något att anklaga honom för. Bakom dessa trängdes den blandade hopen, de ivriga lyssnarna, de andäktiga, de nyfikna och de otroende. Olika folkslag och alla samhällsklasser var representerade. "Herrens kraft verkade, så att sjuka blevo botade av honom." Livets ande vilade över de församlade men fariséerna och de skriftlärda kände inte hans närvaro: De kände inga behov, och den helande kraften gällde inte dem. "Hungriga har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat bort med tomma händer." Luk. 1: 53.

Vid Jesu fötter

Gång på gång försökte den lama mannens bärare att tränga sig

fram genom skarorna, men utan att lyckas. Den sjuka mannen såg sig omkring i ångest. Hur kunde han uppge hoppet, när den efterlängtrade hjälpen var så nära? På hans förslag bar hans vänner honom upp på hustaket, bröt upp ett hål i det och släppte honom ned inför Jesu fötter.

Jesu förkunnelse blev avbruten. Frälsaren betraktade de sorgsna anletsdragen och såg in i de bedjande ögonen som var fästade på honom. Hur väl kände han inte den nedtyngda själens längtan. Det var Kristus som övertygat hans samvete om synd, när han ännu var hemma. När han ångrade sina synder och trodde på Jesu kraft att ge honom andlig läkedom, hade Frälsarens nåd välsignat hans hjärta. Jesus hade sett hur trons första strålar hade växt till en övertygelse om att Jesus var syndarens enda Hjälpare, och sett hur denna övertygelse blivit starkare vid varje försök att komma i hans närhet. Det var Kristus som hade dragit den lidande till sig. Med ord som nu ljud som musik för lyssnarens öra sade Frälsaren: ”Var vid gott mod, min son; dina synder förlåtas dig.” Matt. 9: 2.

Skuldbördan avlägsnad

Skuldbördan föll från den sjuka mannens sinne. Han kunde inte tvivla. Kristi ord uppenbarar hans förmåga att Jäsa hjärtats innersta. Vem kan då förneka hans makt att förlåta synder? Hopp tar förtvivlans plats, och glädje den tryckande dysterhetens. Mannens fysiska smärtor har försvunnit och hela hans varelse har förvandlats. Utan att begära något mera ligger han där i fridfull tystnad, alldeles för lycklig att kunna säga ett ord.

Många betraktade med andlös spänning den fortsatta utvecklingen i denna förunderliga händelse. Många kände att Kristi ord var en inbjudan till dem. Var de inte sjuka i sina själar på grund av synden? Var inte de angelägna om att bli befriade från denna börda?

Men fariséerna som fruktade att förlora sitt inflytande över folkskarorna, sade i sina hjärtan: ”Han hädar ju. Vem kan förlåta synder, utom Gud allena?” Mark. 2: 7. Jesus fäste nu sina ögon på dem, så att de kröp ihop och drog sig tillbaka och sade: ”Varför tänken I i edra hjärtan, vad ont är? Vilket är lättare att säga: ’Dina synder förlåtas dig’ eller att säga: ’Stå upp och gå’? Men för att I skolen veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder, ’så stå upp’ - sade han nu till den lame - ’och tag din säng och gå hem’.” Matt. 9: 4-6.

Då steg mannen som hade blivit inburen till Jesus på en bår upp på sina fötter med ungdomens spänst och styrka. Och omedelbart ”stod han upp och tog strax sin säng och gick ut i allas åsyn, så att de alla uppfylldes av häpnad och prisade Gud och sade: ’Sådant hava vi aldrig sett.’” Mark” 2: 12.

Skapande kraft

Det fordrades ingenting mindre än skapande kraft för att återge hälsa åt denna avtynade kropp. Samma röst som talade liv till människan, skapad av jordens stoft, hade talat liv till den döende,

lama mannen. Och samma kraft som gav liv åt hans kropp hade förnyat hans hjärta. Han som i skapelsen ”sade och det vart; han bjöd, och det stod där” (Ps. 33: 9), hade talat liv till själen som var död i överträdelser och synd. Kroppens helande var ett bevis för kraften som hade förnyat hjärtat. Kristus bad den lame stå upp och gå, ”för att I skolen veta”, sade han, ”att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder.”

Den lama mannen fann hos Kristus läkedom för själen såväl som för kroppen. Han behövde själslig hälsa, innan han rätt kunde uppskatta kroppens hälsa. Innan hans kroppsliga sjukdom kunde botas, måste Kristus lätta hans själsliga börda och rena hans själ från synden. Denna lärdom bör inte förbises. Det finns i dag tusentals människor som lider av kroppslig sjukdom vilka likt den lama mannen längtar efter budskapet: ”Dina synder förlåtas dig. ”Syndens börda med dess oro och otillfredsställelse är grundorsaken till deras sjukdomar. De får ingen verklig hjälp förrän de kommer till själens läkare. Den frid som endast Jesus kan ge dem skulle återge själen kraft och kroppen hälsa.

Himmelens portar öppnades

Den lama mannens botande hade fått folket att känna det som om himmelen hade öppnats och uppenbarat härligheten i en bättre värld. När den botade mannen drog igenom folkskaran och samtidigt tackade för varje steg han tog och bar sin börda som om den vore fjäderlätt, drog folket sig tillbaka för att ge honom plats, och med vörtnadsfyllda blickar såg de på honom och viskade sakta till

varandra: ”Vi hava i dag sett förunderliga ting.” Luk. 5: 26.

I den lama mannens hem blev det jubel utan like, när han återvände till sin familj och med lätthet bar sängen på vilken han långsamt burits bort en kort stund tidigare. De samlades omkring honom under tårar av glädje och vågade knappast tro sina ögon. Han stod där inför dem i sin mandoms fulla kraft. Dessa armar som hade hängt livlösa lydde nu snabbt hans vilja. Huden som varit skrumpnad, livlös och grå, var nu frisk och rosig. Han gick med fasta, lediga steg. Glädje och hopp stod skrivet i varje ansiktsdrag, och ett uttryck av renhet och frid hade avlägsnat märkena efter synd och lidande. Glädjefylld tacksägelse steg upp från det hemmet, och Gud blev förhärligad genom sin Son som återgett hopp till den hopplöse och kraft till den slagne. Denna man och hans familj stod redo att ge sina liv för Jesus. Inga tvivel skymde deras tro, ingen otro störde deras trohet och kärlek till honom som fört ljuset in i deras förmörkade hem.

Vid Betesdas damm

”Vid Fårporten i Jerusalem ligger en damm, på hebreiska kallad Betesda, och invid den finns fem pelargångar. I dessa lågo många sjuka, blinda, halta och förtvinade” som väntade på att vattnet skulle uppröras. Joh. 5: 2, 3.

Tidals upprördes vattnet i denna damm, och man trodde allmänt att detta var följden av en övernaturlig kraft, och att den som först därefter steg ned i vattnet skulle bli botad från vilken sjukdom

han än var behäftad med. Hundratals sjuka besökte detta ställe och så stor var trängseln när vattnet upprördes, att de sjuka rusade fram och trampade ned män, kvinnor och barn som var svagare än de själva. Många kunde inte ens komma i närheten av dammen. Många som lyckats nå den dog vid randen av den. Skydd hade uppsatts omkring dammen för att bereda de sjuka någon lindring från dagens hetta och nattens köld. Det fanns somliga som tillbringade natten här i gångarna och som dag efter dag kröp till dammens rand i det fåfänga hoppet att få hjälp.

Jesus var i Jerusalem. Under det han vandrade ensam, synbarligen i meditation och bön, kom han till dammen. Han såg de arma, lidande människorna i spänd väntan på det som de antog var deras enda möjlighet till hälsa. Han längtade efter att få utöva sin helande kraft och göra varenda lidande människa frisk. Men det var sabbat den dagen. Folkskarorna var på väg till gudstjänsten i templet, och han visste att en sådan läkande handling skulle så uppröra judarnas fördomar att det skulle ha förkortat hans verksamhet.

Men Frälsaren såg där ett fall i yttersta nöd. Det var en man som varit hjälplös krympling i trettioåttå år. Hans sjukdom var i stor utsträckning följden av hans egna onda vanor, och betraktades som en Guds dom. Ensam och utan vänner, och med en känsla av att vara utestängd från Guds nåd, hade den lidande mannen genomlevat många långa år i sitt lidande. När man väntade att tiden var inne för vattnet att uppröras, brukade de som såg hans hjälplöshet bära honom till dammen. Men när det lyckliga tillfället kom, hade han

ingen som hjälpte honom ned i vattnet. Han hade sett vattnet uppröras, men han hade aldrig kunnat komma längre än till dammens rand. Andra som var starkare än han kastade sig i före honom. Den stackars hjälplösa, sjuka mannen kunde inte kämpa med den vilt framrusande, själviska mängden. Hans ihärdiga ansträngningar att nå detta enda mål och hans ängslan och ständiga misräkning höll snabbt på att slita ut hans sista återstående krafter.

Där låg nu den sjuka mannen på sin matta, och lyfte stundtals sitt huvud för att se på dammen, när ett ömt, medlidsamt ansikte böjde sig över honom, och orden, ”Vill du bli frisk?” väckte hans uppmärksamhet. Hopp väcktes i hans hjärta. Han kände att han på något sätt skulle få hjälp. Men denna uppmuntrans glöd bleknade hastigt. Han mindes hur ofta han försökt nå dammen, och nu hade han ringa utsikt att leva till dess den åter blev upprörd. Han vände sig besviknen bort och sade: ”Herre, jag har ingen som hjälper mig ned i dammen, när vattnet har kommit i rörelse; och så stiger en annan dit ned före mig, medan jag ännu är på väg.”

Då sade Jesus till honom: ”Stå upp, tag din säng och gå.” Joh. 5: 6-8. Med nytt hopp ser mannen på Jesus. Uttrycket i detta ansikte och tonfallet i hans röst är inte lika andras. Själva hans närvaro andas kärlek och kraft. Krymplingens tro tar fasta på Kristi ord. Utan att fråga beslutar han sig för att lyda. Och när han gör det, reagerar hela hans kropp.

Varje nerv och muskel genomilås av nytt liv, och hans ofärdiga lemmar får frisk handlingskraft. Snabbt reser han sig på sina fötter

och så går han sin väg med fasta, lediga steg och tackar Gud för sina nyvunna krafter.

Jesus hade inte gett den lama mannen någon försäkran om gudomlig hjälp. Mannen kunde ha sagt: ”Herre, om du vill göra mig frisk, skall jag lyda ditt ord.” Han kunde ha dröjt och tvivlat och därmed förlorat sitt enda tillfälle att bli frisk. Men nej, han trodde Kristi ord, han trodde att han blivit frisk. Han handlade omedelbart och Gud gav honom kraften. Han beslöt sig för att gå och han gick. I det han handlade i kraft av Kristi ord, blev han frisk.

Tro Frälsarens ord

Vi har genom synden blivit skilda från livet i Gud. Våra själar är förlamade. I vår egen kraft kan vi inte lättare leva ett heligt liv än den lama mannen kunde gå. Många inser sin hjälplöshet och längtar och strävar efter ett andligt liv som för dem i gemenskap med Gud. Men allt är förgäves. I sin förtvivlan utropar de: ”Jag arma människa! Vem skall frälsa mig från denna dödens kropp?” Rom. 7: 24. Må dessa modfälda, kämpande människor se uppåt. Frälsaren står böjd över dem som han köpt med sitt blod och säger med ousäglig ömhet och barmhärtighet: ”Vill du bli frisk?” Han bjuder dig stå upp i frid och hälsa. Vänta inte på att känna att du är frisk. Tro Frälsarens ord. Ställ din vilja på Kristi sida. Besluta dig för att tjäna honom och handla på hans ord och du kommer att få kraft. Vilka dåliga vanor och tvingande lidelser som helst, som du under långa tider hängett dig åt och som bundit både kropp och själ, kan och längtar Kristus att befria dig ifrån. Han kommer att ge liv åt den

själ som är ”död i överträdelser och synder”. (Ef. 2: 1.) Han kommer att frigöra den nngne som är bunden av svaghet och motgångar och syndens fjättrar.

Synderskan

Lövhyddohögtiden var slut. Oversteprästerna och rabbinerna i Jerusalem hade misslyckats i sina angrepp mot Jesus, och när skymningen föll på, gick de hem, Var och en till sitt. Och Jesus gick ut till Oljeberget. (Joh. 7: 53; 8: 1.)

Bort från uppståndelsen och oron i staden, bort från de ivriga folkskarorna och de förrädiska rabbinerna tog Jesus vägen till de lugna olivlundarna, där han kunde vara ensam med Gud. Men tidigt på morgonen återvände han till templet, och när folket samlades omkring honom, satte han sig ned och undervisade dem.

Snart blev han emellertid avbruten. En grupp fariséer och skriftlärda närmade sig, och drog med sig en skräckslagen kvinna, vilken de med hårda, ivriga röster anklagade för att ha överträtt det sjunde budet. I det de sköt henne fram inför Jesus, sade de med en skenhelig åtbörd av respekt: ”Mästare, denna kvinna har på bar gärning blivit beträdd med äktenskapsbrott. Nu bjuder Moses i lagen, att sådana skola stenas. Vad säger då du?” Joh. 8: 4, 5.

I deras föregivna vörtnad dolde sig en hemlig stämpling mot hans liv. Om Jesus skulle frikänna kvinnan, kunde han bli anklagad för att förakta Mose lag. Om han förklarade henne skyldig till

döden, skulle han inför domarna bli anklagad för att ha påtagit sig myndighet som endast tillhörde dem.

Jesus betraktade situationen: Den förskräckta kvinnan i sin skam, de kyrkliga ämbetsmännens hårda ansikten, som saknade till och med mänskligt förbarmande. Hans obefläckade, rena sinne ryggade tillbaka inför detta skådespel. Utan att ge ett tecken på att han hade hört frågan böjdec han sig ned och fäste sina ögon på marken och började skriva i sanden.

Otåliga över hans dröjsmål och synbara likgiltighet drog sig de anklagande närmare för att tvinga honom att uppmärksamma frågan. Men när deras ögon följde Kristi ögon och föll på sanden vid hans fötter, tystnade deras röster. Där stod tecknat inför dem deras egna livs skuldbelastade hemligheter.

I det Jesus reste sig upp och fäste sina ögon på de illvilliga fariséerna sade han: ”Den av eder som är utan synd, han kaste första stenen på henne. Sedan böjde han sig åter ned och skrev på jorden.” V. 7, 8. Han hade inte åsidosatt Mose lag, ej heller hade han gjort något intrång på Roms auktoritet. Hans anklagare var besegrade. Nu, när de blivit avklädda sin föregivna helighet, stod de där, skyldiga och fördömda i den fullkomliga renhetens närvaro. Av rädsla för att deras livs hemliga överträdelser skulle komma i dagen inför folkskaran, smög de sig iväg med nedböjda huvuden och nedslagna ögon, och lämnade sitt offer tillsammans med den medlidsamma Frälsaren.

Nu reste sig Jesus och såg på kvinnan och sade: ”Var äro de andra? Har ingen dömt dig?” Hon svarade: ’Herre, ingen.’ Då sade han till henne: ’Icke heller jag dömer dig. Gå, och synda icke härefter.” V. 10, 11. Kvinnan hade stått där inför Jesus stel av rädsla. Hans ord, ”den bland eder som är utan synd, han kaste första stenen”, hade träffat henne som en dödsdom. Hon vågade inte lyfta sina ögon mot Frälsarens ansikte utan inväntade tyst sitt hemska öde. Med förvåning såg hon sina anklagare gå sin väg, när hop pets ord ljud i hennes öra: ”Icke heller jag dömer dig. Gå och synda icke härefter.” Hennes hjärta var förkrossat, och i det hon kastade sig ned vid Jesu fötter, uttalade hon under snyftningar sin tacksamma kärlek och bekände under bitter gråt sina synder.

Början till ett nytt liv

Detta ble_ för henne början till ett nytt liv, ett liv i renhet och frid, hängivet åt Gud. När Jesus upprättade denna fallna kvinna, utförde han ett större underverk än då han botade den mest svårartade kroppsliga sjukdom. Här botade han den andliga sjukdom som leder till evig död. Denna botfärdiga kvinna blev en av hans ivrigaste efterföljare. Med självuppoffrande kärlek och hängivenhet visade hon sin tacksamhet för hans förlåtande nåd. För denna syndfulla kvinna hade världen inte haft annat än hån och förakt, men han som är utan synd hade medlidande med hennes svaghet och räckte henne en hjälpande hand. Medan de skenheliga fariséerna fördömde henne, sade Jesus: ”Gå och synda icke härefter.”

Jesus känner varje människas förhållanden. Ju större en

syndares skuld är, dess mer behöver han Frälsaren. Hans hjärta är fyllt av gudomlig kärlek och medlidande och han känner det djupaste deltagande med dem som är mest hopplöst insnärjda i Satans snaror. Med sitt eget blod har han friköpt oss. Jesus vill inte se dem som blivit återlösta till ett sådant oerhört pris bli en kastboll för fiendens frestelser. Han vill inte att vi skall bli övervunna och förgås. Han som tillslöt lejonens gap för Daniel i lejongropen, han som vandrade med sina trogna vittnen i den brinnande ugnens lågor, står lika redo att gripa in till vår hjälp så att vi kan övervinna varje dåligt karaktärsdrag. I dag står han inför nådens altare och frambär inför Gud allas böner som vill ha hans hjälp. Han avvisar ingen botfärdig människa. Han förlåter alla som kommer till honom för att få förlåtelse och upprättelse. Han säger till oss att vara vid gott mod. Var och en som vill får ta emot gudomlig kraft och bli försonad med Gud, och han vill ge honom frid.

Människor som tar sin tillflykt till Jesus, lyfter han upp över anklagelser och förtal. Ingen människa eller fallen ängel kan fälla dem. Kristus förenar dem med sin egen gudomligt mänskliga natur. De får stå i ljuset som utgår från Guds tron sida vid sida med den Frälsare som burit deras synder.

En ond ande blir utdriven

I Kapernaums synagoga talade Jesus om sin uppgift att frigöra syndens slavar. Då avbröts han av ett fruktansvärt skrik. En besatt man rusade fram genom folkskaran och utropade: ”Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att förgöra oss?”

Jag vet vem du är, du Guds helige.”

Jesus tillrättavisade den onde anden och sade: ”’Tig, och far ut ur honom.’ Då slet och ryckte den orene anden honom och ropade med hög röst och for ut ur honom.” Mark. 1: 25, 26.

Orsaken även till denna mans sjukdom fanns i hans eget liv. Han hade deltagit i skadliga nöjen och trott sig kunna göra livet till en enda stor fest. Dryckenskap och lättsinne fördärvade hans ädla karaktärsdrag och Satan kom att behärska honom helt. Ängern kom för sent. När han skulle ha velat offra både pengar och nöjen för att återvinna sitt förlorade människovärde, hade han blivit ett hjälplöst byte i den ondes våld.

I Frälsarens närvaro hade han blivit väckt till längtan efter frigörelse, men djävulen motstod Kristi kraft. När mannen försökte vädja till Jesus om hjälp, lade den onda anden orden i hans mun och ropade i ångest och fruktan. Den besatte kände i viss mån att han var i närheten även som kunde göra honom fri, men när han försökte komma inom räckhåll för den mäktiges hand, hölls han fast även annans vilja och en annans ord kom fram över hans läppar.

Kampen mellan Satans makt och hans egen längtan efter frihet var fruktansvärd. Det föreföll som om den torterade mannen måste förlora sitt liv i kampen mot den fiende som ruinerat hans liv. Men Frälsaren talade med auktoritet och gjorde honom fri. Den förut besatta mannen stod nu inför de förvånade människorna, fri och självbehärskad.

Med glädjefylld stämma tackade han Gud för sin räddning. agat som så nyligen stirrat vilt av vansinne, strålade nu av intelligens och fylldes av tacksamhetens tårar. Människor stod där stumma av förvåning. Så snart de kunde hämta sig och återvinna talförmågan utropade de, den ene till den andre: ”Vad är detta? Det är ju en ny lära, med makt och myndighet. Till och med de orena andarna befaller han, och de lyda honom.” Mark. 1: 27.

Kraft över onda andar i dag

Det finns skaror av människor som i dag står under onda andars makt i lika hög grad som den besatta mannen i Kapernaum. Alla som med vett och vilja avviker från Guds bud, ställer sig under Satans kontroll. Många leker med synden och tror att de kan sluta när de vill, men de lockas till att gå allt längre och längre, till dess de finner sig helt behärskade även vilja som är starkare än deras egen. De kan inte frigöra sig från dess hemlighetsfulla makt. Hemliga synder eller oövervinneliga drifter kan hålla dem fångna och de blir lika hjälplösa som den besatta mannen i Kapernaum.

Ändå är deras ställning inte hopplös. Gud behärskar inte våra sinnen utan vårt medgivande. Varje människa har frihet att välja vilken makt hon vill låta härska över sig. Ingen har fallit så lågt, ingen är så usel att inte Kristus kan rädda honom. Den besatta mannen kunde i stället för att bedja endast uttala de ord som djävulen gav honom, men ändå besvarades hjärtats outtalade vädjan. Inget rop från en människa i nöd, fastän det inte finner uttryck i ord,

kommer att bli obesvarat. De som går med på att ingå förbund med Gud blir inte lämnade åt Satans makt eller åt sin egen svaga natur.

Numera får Kristi efterföljare betrakta Satan såsom en besegrad fiende. På korset vann Kristus seger för dem, och denna seger vill han att de skall ta emot som sin egen.

Löftets regnbåge, som Johannes såg omkring tronen i himmelen, är ett evigt vittnesbörd om att ”Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att ,var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.” (Upp. 4: 3; Joh. 3: 16.) Den vittnar inför universum att Gud aldrig kommer att överge sina barn i kampen mot det onda. Den tillförsäkrar oss kraft och beskydd så länge som Guds tron äger bestånd.

Kapitel 24

Kallelse till tjänst

Morgonen har grytt över Galileiska sjön. Jesus och hans lärjungar har landstigit efter en stormig natt på sjön och nu, när den uppgående solens strålar smeker sjö och land, känns det som en fridens välsignelse. Men när de stiger i land, möts de även syn mera fruktansvärd än det stormupprörda havet. Ut från något gömställe bland gravarna rusar två besatta män emot dem, som vore de färdiga att riva dem i stycken. Från deras lemmar hänger kedjorna som de slitit sönder vid sin flykt ur fängelset. Deras kroppar är sönderrivna och blodiga, deras ögon stirrar ut genom deras långa, tovigade Mr. Själva deras likhet med människor rycks ha blivit utplånad. De ser mer ut som vilddjur än människor.

Lärjungarna och de som är med dem flyr i skräck, men så lägger de märke till att Jesus inte är med dem och vänder sig om för att se vad som hänt honom. Han står där de har lämnat honom. Han som stillade stormen och som förut har mött Satan och övervunnit honom flyr inte för dessa demoner. När männen kommer emot honom med fradga kring munnen och gnisslande tänder höjer Jesus sin i hand, på samma sätt som han gjorde när han bjöd vågorna lägga sig, och männen kan inte komma närmare honom. Där står de inför honom, rasande men hjälplösa.

Med myndighet bjuder han de orena andarna att lämna dem. De

olyckliga männen inser att de här står framför en som kan rädda dem från deras plågoandar. De faller ned vid Frälsarens fötter och ber honom om nåd, men när deras läppar öppnas talar de onda andarna och ropar genom dem: ”Vad har du med oss att göra, du Guds Son? Har du kommit hit för att plåga oss, förrän tid är?” Matt. 8: 29.

De onda andarna tvingas att lämna sina offer, och en underbar förändring kommer över de besatta männen. Ljus lyser in i deras sinnen. Deras ögon strålar av intelligens. Deras ansikten som så länge vanställts så att de blivit en avbild av djävulen, antar plötsligt ett uttryck av mildhet, de blodstänkta händerna är stilla och männen börjar tala lugnt för att tacka Gud. De vill nu följa sin räddare. I hans närvaro känner de sig trygga för de onda andarna som plågat dem och ödelagt deras människovärde. När Jesus går ned till båten, håller de sig nära, knäböjer vid hans fötter och ber honom att få vara kvar hos honom för att få lyssna till hans ord. Men Jesus bjuder dem att gå hem och omtala vilka stora ting Herren har gjort för dem.

Här finns en uppgift för dem - att gå till ett hedniskt hem och tala om vilka välsignelser de fått av Jesus. Det är svårt för dem att skiljas från Frälsaren. Stora svårigheter kommer att möta dem i umgänget med deras hedniska landsmän. Och deras långa isolering från samhället tycks ha gjort dem odugliga för denna uppgift, men så snart Jesus påpekar deras plikt, står de färdiga att lyda.

De nöjde sig emellertid inte med att tala om Jesus endast för sina egna familjer och grannar, utan färdades genom hela Dekapolis och berättade överallt om hans kraft att frälsa och beskrev hur han

befriat dem från de onda andarna.

Fastän folket i denna landsända inte hade tagit emot Jesus, lämnade han dem inte i det mörker de hade valt. När de förut bad honom gå bort ifrån sig, hade de ännu inte hört hans ord. De visste ingenting om det som de höll på att förkasta. Därför sände han dem ljuset, och detta genom sådana som de inte skulle vägra att lyssna till.

De första missionärerna till Dekapolis

De två nu återställda besatta männen var de första missionärer som Kristus sände att förkunna evangelium i Dekapolis. Endast en kort liten stund hade dessa män lyssnat till hans ord. De hade inte fått någon undervisning. De kunde inte undervisa folket såsom lärjungarna kunde, som dagligen vandrat med Jesus. Men de kunde tala om vad de visste, vad de själva hade sett, hört och känt av Frälsarens kraft. Detta är vad vi alla kan göra, om våra hjärtan har rörts av Guds nåd. Detta är det vittnesbörd som vår Herre väntar på, och genom att det uteblir kommer världen att gå under.

Evangelii budskap skall framställas, inte som en livlös teori, utan som en levande kraft som förvandlar livet. Gud vill att hans efterföljare skall tala om att människor genom hans nåd kan få en Kristus-lik karaktär och glädja sig i förvissning om hans stora kärlek. Han vill att vi skall tala om att han inte kan bli tillfredsställd förrän alla som är villiga att ta emot frälsning, har återvunnits och återinsatts i sina heliga förmåner som hans söner och döttrar.

Han tar emot alla även om deras liv varit ytterligt syndfullt. När de gör sinnesändring, låter han dem få del av sin gudomliga ande och sänder dem sedan ut för att tala om hans barmhärtighet. Människor som förnedrats till verktyg åt Satan blir än i dag genom Kristi kraft förvandlade till rättfärdighetens förkunnare och blir utsända till att omtala hur stora ring Herren har gjort för dem.

Efter det att kvinnan i Kapernaum hade blivit botad genom trons beröring, ville Jesus att hon skulle tala om den välsignelse hon tagit emot. De gåvor som evangelium erbjuder skall man inte få i smyg eller njuta av i hemlighet.

”I ären mina vittnen, säger Herren; och jag är Gud.” Jes. 43: 12.

Vår bekännelse att Gud är trofast är himmelens främsta medel att uppenbara Kristus för världen. Vi skall ge vårt erkännande åt hans nåd såsom den har förkunnats av forna tiders heliga män. Men det som är mest effektivt är att vi talar om vad vi själva upplevt. Vi är Guds vittnen, när ” vi i vårt eget liv visar att en gudomlig kraft verkar i oss. Varje människa har ett liv som skiljer sig från alla andras, och en erfarenhet som är väsentligt annorlunda än deras. Gud vill att vårt tack skall uppstiga till honom, präglad av vår egen personlighet. Dessa värdefulla vittnesmål som erkänner hans nåds härlighet äger en oemotståndlig kraft att vinna andra när de bekräftas av ett Kristus-lik liv.

En verklig budbärare

Den samaritiska kvinna som talade med Kristus vid Jakobs brunn började föra andra till Jesus så snart hon fått del av hans frälsning. Hon visade sig vara en mera effektiv missionär än hans egna lärjungar. Lärjungarna såg ingenting i Samarien som visade att det skulle vara ett fördelaktigt verksamhetsfält. Deras tankar var fästade på det stora verk som skulle göras i framtiden. De såg inte att det alldeles omkring dem fanns en skörd att bärga in, men genom kvinnan som de föraktade fick en hel stad höra om Jesus. Hon förde omedelbart ljuset vidare till sina landsmän.

Denna kvinna är en framställning av hur en praktisk tro på Kristus verkar. Varje sann lärjunge är förd in i Guds rike för att vara missionär. Så snart han lärt känna Frälsaren vill han föra andra till honom. Den frälsande och helgande sanningen kan inte stängas inne i hans hjärta. Den som dricker av det levande vattnet, blir själv en livets källa. Mottagaren blir en givare. Kristi nåd i själen liknar en källa i öknen som porlar fram till vederkvickelse för alla och för att göra alla som är på väg att duka under, ivriga att dricka av livets vatten. När vi tar itu med denna uppgift får vi en större välsignelse än om vi endast arbetar för oss själva. Det är genom att förkunna frälsningens glada budskap som vi kommer Frälsaren nära.

Om den som tar emot Herrens nåd säger han: ”Jag skall låta dem själva och landet runt omkring min höjd bliva till välsignelse. Jag skall låta regn falla i rätt tid; regnskurar till välsignelse skall det bliva.” Hes. 34: 26.

Jesu föredöme

Under tre års tid hade lärjungarna Jesu underbara föredöme inför sina ögon. Dag efter dag vandrade de med honom och talade med honom, de hörde hans uppmuntrande ord till de trötta och bekymrade och såg hans kraft uppenbaras till hjälp för de sjuka och lidande. När tiden sedan var inne för honom att lämna dem, gav han dem nåd och kraft att föra hans verk vidare. De skulle utstråla ljuset från hans kärleks och välgörenhets evangelium. Och Frälsaren lovade att han alltid skulle vara med dem. Genom den helige Ande skulle han till och med vara dem närmare, än när han vandrade synlig bland dem.

Det verk som lärjungarna utförde skall också vi utföra. Varje kristen skall vara missionär. Genom sympati och deltagande är det vår uppgift att tjäna dem som står i behov av hjälp, i det vi med uppriktig iver söker att lindra den lidande mänsklighetens nöd.

Alla kan finna någonting att göra. Ingen behöver känna att det inte finns någon plats för dem, där de kan verka för Kristus. Frälsaren gör sig till ett med varje människa. För att vi skulle bli medlemmar i den himmelska familjen, blev han en medlem av den jordiska. Han är Människosonen och sålunda en bror till varje Adams efterkommande. Hans efterföljare skall inte känna sig avskurna från den till undergång dömda världen omkring dem. De utgör en del av mänsklighetens stora vävnad, och himmelen ser dem som bröder till syndare såväl som till helgon.

Miljoner och åter miljoner människor som hemsöks av sjukdom, okunnighet och synd har aldrig så mycket som hört om Kristi kärlek till dem. Om vår och deras ställning blev omkastad, vad skulle vi då vilja att de gjorde för oss? Allt det som vi ville att de skulle göra för oss skulle vi, så långt det står i vår makt, göra för dem. Kristi levnadsregel lyder: "Allt vad I viljen att människorna skola göra eder, det skolen lock göra dem." Matt. 7: 12.

På grund av alla förmåner vi åtnjuter framför andra vare sig det är bildning, förfining, en ädel karaktär, kristen uppfostran, andlig erfarenhet - står vi i skuld till dem som är sämre lottade, och så långt som det står i vår makt är det vår uppgift att tjäna dem. Om vi är starka, är det vår uppgift att stödja de svagas händer.

Guds änglar som alltid ser den himmelske Faderns ansikte gläder sig över att få betjäna hans jordiska barn. Änglar är alltid närvarande, där de mest behövs, hos dem som har de hårdaste striderna att utkämpa med sitt eget jag och som omges av de mest modfällande förhållanden. Svaga och bävande personer som är behäftade med många anstötliga karaktärsdrag är deras särskilda skyddslingar. Det som själviska människor skulle anse som en förödmjukande tjänst, att hjälpa de lidande och dem som I varje avseende har en sämre karaktär, detta är de heliga, syndfria, himmelska änglarnas uppgift.

Jesus ansåg inte himmelen vara en åtråvärd plats så länge vi var förlorade. Han lämnade himmelen för att bli skymfad och vanärad i

livet och sedan lida en neslig död. Han som ägde himmelens ovärderliga skatter blev fattig för att vi genom hans fattigdom skulle bli rika. Vi skall följa den väg han gick.

Den som blir ett Guds barn bör se sig själv som en länk i kedjan som sänks ned för världens frälsning, bli ett med Kristus i hans barmhärtighetsverk, och gå ut med honom för att uppsöka och frälsa de förlorade.

I dag strömmar inga nyfikna skaror till öde platser för att se och höra Kristus. Hans röst hörs inte bland de jäktade skarorna på gatorna. Inga rop hörs från vägkanten: ”Jesus från Nasaret går här fram.” (Luk. 18: 37.)

Ändå är detta ord sant i dag. Kristus vandrar osedd genom våra gator. Med nådens budskap kommer han till våra hem. Med alla dem som söker tjäna andra i hans namn väntar han att få samarbeta. Han är mitt ibland oss för att hela och välsigna, om vi vill ta emot honom.

Kapitel 25

Kan vi känna Gud?

Liksom vår Frälsare är vi här i världen för att tjäna Gud. Vi är här för att bli lika Gud till vår karaktär och genom ett tjänande liv uppenbara honom för världen. För att kunna vara Guds medarbetare, bli honom lika och uppenbara hans karaktär måste vi lära känna honom. Vi måste lära känna honom sådan som han uppenbarar sig själv.

Kunskap om Gud är grunden till all sann bildning och allt verkligt tjänande. Den är det enda verkliga skyddet som finns mot frestelser och som kan göra oss lika Gud till vår karaktär.

Denna kunskap är nödvändig för alla som arbetar för sina medmänniskor. Karaktärsförvandling, livets renhet, trohet mot rätta principer, allt beror på en rätt kunskap om Gud. Denna kunskap är den nödvändiga beredelsen både för detta liv och det tillkommande.

”Att känna den Helige är förstånd.” Ords. 9: 10. Allt det som leder till liv och gudsfuktan har hans gudomliga makt skänkt oss, genom kunskapen om honom som har kallat oss.” 2 Petr. 1: 3.

”Detta är evigt liv”, sade Jesus, ”att de känna dig, den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus.” Joh. 17:3. Läs även Jer. 9: 23, 24.

Vi behöver betrakta de uppenbarelser av sig själv som Gud har gett oss.

Hans osynliga väsen, hans eviga makt och gudomshärlighet hava ända ifrån världens skapelse varit synliga, i det att de kunna förstås genom hans verk.” Rom. 1: 20.

Naturen ger oss sådan vi nu ser den bara en svag uppfattning om Edenhemmets härlighet. Synden har fördärvat jordens skönhet, i det allt skapat visar spår av det ondas följder. Ändå återstår mycket som är vackert. Naturen vittnar om att en som är oändlig i makt, stor i godhet, nåd och kärlek, skapade jorden och fyllde den med frid och glädje. Även i sitt befläckade tillstånd visar sig skapelsen vara den stora Mästarens och konstnärens verk. Vart vi vänder oss kan vi höra Guds röst och se bevisen för hans godhet.

Från det mäktiga mullrandet av åskan och havets ständiga dån till de glada sånger som fyller skogarna med melodiska toner, ljuder naturens tiotusentals röster till hans lov. på jorden, havet och i skyn med dess underbara färger och nyanser, varierande i lysande kontraster eller sammansmälta i harmoniska färger, ser vi hans härlighet. De eviga höjderna talar till oss om hans makt. Träden, vars gröna kronor vajar i solljuset, och blommorna i sin utsökta skönhet, allt pekar på sin Skapare. Den levande gröna mattan som täcker den bruna jorden, talar om Guds omvårdnad om de ringaste av sina skapelser. Jordens grottor och havens djup uppenbarar hans skatter. Han som lagt pärlorna i havet och ametisten och krysoliten

bland klipporna, han älskar det sköna. Allt det ljusa och sköna som kläder jorden och upplyser himlarna talar om Gud.

”Hans majestät övertäcker himmelen.” Hab. 3: 3. ”Jorden är full av vad du har skapat.” Ps. 104: 24. ”Himlarna förtälja Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk; den ena dagen talar därom till den andra, och den ena natten kungör det för den andra; det är ej ett tal eller språk vars ljud icke höres. De sträcka sig ut över hela jorden, och deras ord gå till världens ändar.” Ps. 19: 2-5.

Allt skapat talar om hans ömma faderliga omvårdnad och om hans vilja att göra sina barn lyckliga.

Den väldiga kraft som verkar i och genom naturen och uppehåller allt är inte, såsom somliga vetenskapsmän menar, bara en allt genomträngande princip, en drivande energi. Gud är en ande, men ändå en personlig varelse, ty så har han uppenbarat sig:

”Men Herren är en sann Gud, han är en levande Gud och en evig konung; . . . De gudar som icke hava gjort himmel och jord, de skola utrotas från jorden och ej få finnas under himmelen. . . . Men sådan är icke han som är Jakobs del; nej, det är han som har skapat allt. . . . Han har gjort jorden genom sin kraft, han har berett jordens krets genom sin vishet, och genom sitt förstånd har han utspänt himmelen.” Jer. 10: 10, 11, 16, 12.

Guds skapade verk i naturen är inte Gud själv i naturen. Det skapade är ett uttryck för Guds karaktär och makt, men vi skall inte

betrakta naturen som Gud. Människors konstnärliga skicklighet åstadkommer mycket vackra arbeten som är en glädje för ögat, och dessa konstnärliga alster uppenbarar för oss något av konstnärens tankar, men verket är inte den som skapat. Det är inte verket, utan konstnären som är värd att äras. Fastän naturen är ett uttryck för Guds tankar, är det inte naturen, utan naturens Gud som skall upphöjas.

Skapelseverket kan inte förklaras genom vetenskap. Vilken vetenskap kan väl förklara livets mysterium?

”Genom tron förstå vi att världen har blivit fullbordad genom ett ord av Gud, så att det man ser icke har blivit till av något synligt.” Hebr. 11: 3.

”Jag. . . danar ljuset och skapar mörkret, . . . Jag, Herren, är den som gör allt detta. . . . jag. . . har gjort jorden och skapat människorna därpå; det är mina händer som hava utspänt himmelen, och hela dess härskara har jag bådadt upp. . . Jag kallar på dem, då stå de där båda.” Jes. 45: 7, 12; 48: 13.

När Gud skapade jorden, var han inte beroende av materia som redan fanns till. ”Han sade, och det vart; han bjöd, och det stod där.” Ps. 33: 9. Allting, materiellt eller andligt, framstod inför Herren Jehova på hans befallning och skapades för hans egen skull. Himlarna och all dess här, jorden och allt som är därpå, kom till genom hans muns anda.

Människan skapad till Guds avbild

Vid människans skapelse uppenbarades det att en personlig Gud var den verksamma kraften. När Gud hade skapat människan till sin avbild, var människans gestalt fullkomlig i alla avseenden och alla dess funktioner, men den var ännu utan liv. Sedan inblåste den personliga självexisterande Guden livets ande i denna gestalt, och så blev människan en levande, intelligent varelse. Alla delar av den mänskliga organismen fick liv och kom i verksamhet. Hjärtat, ådrorna, tungan, händerna, fötterna, förnimmelseorganen, alla hennes själsförmögenheter - alltsammans började fungera. Människan blev en levande varelse. Genom Kristus, Ordet, skapades människan även personlig Gud som gav henne intelligens och kraft.

Hans ögon såg vårt väsen, även om det ännu var ofullkomligt, och i hans bok stod uppskrivna alla våra organ, när ännu intet av dem fanns till.

Mer än alla lägre livsformer ville Gud att människan, kronan på hans skapade verk, skulle vara ett uttryck för hans tanke och uppenbara hans härlighet. Men människan skall inte upphöja sig själv till Gud.

Gud är ständigt i verksamhet med att uppehålla allt. Han verkar genom naturens lagar, och använder dem som sina redskap. De verkar inte av egen kraft. Naturens verksamhet vittnar om en högsta varelses intelligenta närvaro och verksamma kraft, som i allt detta verkar enligt sin vilja.

”Herren kan göra allt vad han vill, i himmelen och på jorden, i haven och i alla djup; . . . Han bjöd, och de blevo skapade. Och han gav dem deras plats för alltid och för evigt; han gav dem en lag, och ingen överträder den.” Ps. 135:6; 148:5, 6.

Det är inte genom inneboende kraft som jorden år efter år bär sina rikedomar och fortsätter sin bana kring solen. Den oändliga Gudens hand är ständigt i verksamhet och styr vår planet. Det är Guds ständigt verksamma kraft som bevarar jorden i dess bana, medan den roterar omkring sin axel. Det är Gud som Hr solen att gå upp över jorden. Han öppnar himmelens fönster och ger oss regn.

”Han låter snö falla såsom ull, rimfrost strör han ut så, som aska.” Ps. 147: 16.

”När han vill låta höra sin röst, då brusa himmelens vatten, då låter han regnskyar stiga upp från jordens ända; han låter ljungeldar komma med regn och för vinden ut ur dess förvaringsrum.” Jer. 10: 13.

Det är genom hans kraft som växtligheten frodas, som varje blad spricker ut, varje blomma slår ut och all frukt utvecklas.

I honom lever vi och rör oss

Människokroppens funktion kan ingen fatta. Den erbjuder hemligheter som gäckar de skarpaste hjärnor. Det är i Gud vi lever

och rör oss och är till. Hjärtats slag, blodets pulsering och varje nerv och muskel i den levande organismen hålls i form och verksamhet av den alltid närvarande Gudens kraft.

Bibeln visar oss Gud på hans höga och upphöjda tron, inte i ett tillstånd av överksamhet, inte i tystnad och ensamhet, utan omgiven av tiotusen gånger tiotusen och tusen gånger tusen heliga väsen som alla står till hans tjänst och genom dem står han i ständig kontakt med alla delar av sina domäner. Genom sin Ande är han allestädes närvarande. Genom sin Andes kraft och sina änglar verkar han för människorna.

Allt ligger öppet för hans gudomliga blickar, och i sin allsmåttiga tillvaro av evighet styr han allt såsom hans förutseende anser bäst.

”Människans väg beror ej av henne, det står icke i vandrarens makt att rätt styra sina steg.” Jer. 10: 23.

”Herrens öga är vänt till dem som frukta honom, till dem som hoppas på hans nåd; han vill rädda deras själ från döden och behålla dem vid liv i hungerns tid. . . . Huru dyrbar är icke din nåd, O Gud! Människors barn hava sin tillflykt under dina vingars skugga. . . . Säll är den vilkens hjälp är Jakobs Gud, den vilkens hopp står till Herren, hans Gud.” Ps. 33: 18, 19; 36: 8; 146: 5. ”Jorden är full av din nåd, o Herre. . . . Han älskar rättfärdighet och rätt; jorden är full av Herrens nåd. . . . Med underbara gärningar bön hör du oss i rättfärdighet, du vår frälsnings Gud, du som är en tillflykt för alla

jordens ändrar och för havet i fjärran; du som gör bergen fasta genom din kraft, ty du är om: gjordad med makt; du som stillar havens brus, deras böljors brus och folkens larm.” Ps. 119:64; 33:5; 65:6-8.

”Herren uppehåller alla dem som är på väg att falla, och han upprättar alla nedböjda. Allas ögon vänta efter dig, och du giver dem deras mat i rätt tid. Du upplåter din hand och mättar allt levande med nåd.” Ps. 145: 14-16.

Gud är ett personligt väsen

Gud har i sin Son uppenbarat sig som ett personligt väsen. Såsom Faderns ”... härlighets återsken och hans väsens avbild” kom Jesus till denna värld såsom en personlig Frälsare. (Hebr. 1: 3.) Såsom en personlig Frälsare uppfor han till himmelen. Såsom en personlig Frälsare manar han gott för oss inför Guds tron. Där, inför Guds tron, framträder oss till godo en ”som liknade en människoson.” Upp. 1: 13.

Kristus som är världens ljus dolde sin gudoms överväldigande härlighet och kom för att leva såsom en människa bland människor, för att de, utan att bli förtärda, skulle lära känna sin Skapare. Emedan synden skilde människan från hennes Skapare, har inte någon människa sett Gud utom såsom han har uppenbarats genom Kristus. Detta är också allt vad Gud kunnat göra för oss.

”Jag och Fadern äro ett”, förklarade Kristus. Joh. 10: 30.
”Ingen känner Sonen utom Fadern, ej heller känner någon Fadern

utom Sonen och den för vilken Sonen vill göra honom känd.” Matt. 11: 27.

Kristus kom för att lära människorna vad Gud ville att de skulle veta. I himlarna där ovan, på jorden, i oceanernas vida vatten ser vi Guds händers verk. Allt skapat vittnar om hans kraft, hans visdom och hans kärlek. Likväl kan vi inte av stjärnorna eller oceanen eller vattenfallen lära känna Guds personlighet såsom den är uppenbarad i Kristus.

Gud såg att en tydligare uppenbarelse än den naturen förmedlade, var nödvändig för att ge en bild både av hans personlighet och av hans karaktär. Han sände sin Son till världen för att uppenbara, så långt som mänskliga sinnen kunde förstå och uthärda det, den osynliga Gudens natur och karaktärsdrag.

Låt oss betrakta Kristi ord som han talade i den övre salen natten innan han blev korsfäst. Prövningens timme närmade sig och han sökte nu trösta sina lärjungar som skulle bli svårt frestade och prövade.

”Edra hjärtan vare icke oroliga”, sade han. ”Tron på Gud; tron ock på mig. I min Faders hus äro många boningar; om så icke vore, skulle jag nu säga eder att jag går bort för att bereda eder rum.”

. . . Tomas sade till honom: ’Herre, vi veta icke vart du går; huru kunna vi då veta vägen?’ Jesus svarade honom: ’Jag är vägen och sanningen och livet; ingen kommer till Fadern utom genom mig.

Haden I känt mig, så haden ock känt min Fader; nu kännen I honom och haven sett honom.'

Filippus sade till honom: 'Herre, Ut oss se Fadern, så hava vi nog.' Jesus svarade honom: 'Så lång tid har jag varit hos eder, och du har icke lärt känna mig, Filippus? Den som har sett mig, han har sett Fadern.' Huru kan du då säga: 'Ut oss se Fadern? Tror du icke, att jag är i Fadern, och att Fadern är i mig? De ord jag talar till eder talar jag icke av mig själv. Och gärningarna, dem gör Fadern, som bor i mig; de äro hans verk.'" Joh. 14: 1-10.

Lärjungarna förstod ännu inte Kristi ord om sitt förhållande till Gud. Mycket av hans undervisning var ännu dunkelt för dem. Kristus ville att de skulle äga en klarare och tydligare kunskap om Gud.

"Detta har jag talat till eder i förtäckta ord", sade han, men "den tid kommer, då jag icke mer skall tala till eder i förtäckta ord, utan öppet förkunna för eder om Fadern." Joh. 16: 25.

Vår kunskaps begränsning

När den helige Ande på pingstdagen blev utgjuten över lärjungarna förstod de mera fullständigt de sanningar som Kristus talat med dem om i liknelser. Mycket av den undervisning som varit obegriplig blev nu klar. Men inte ens då fick lärjungarna ta emot den fullständiga uppfyllelsen av Kristi löften. De fick all den Guds kunskap som de kunde ta emot, men den fullständiga uppfyllelsen

av löftet att Kristus tydligt skulle visa dem Fadern låg ännu i framtiden. Vår kunskap om Gud är ofullständig och ofullkomlig. När striden är slut och Människosonen Kristus Jesus, inför Fadern ger sitt erkännande h sina trogna medarbetare som i en värld av synd framburit ett sant budskap om honom, då kommer de att klart förstå det som nu är höljt i dunkel.

Kristus tog sin förhärligade mänsklighet med sig till himmelen. At dem som tar emot honom ger han makt att bli Guds barn, för att Gud till slut skall kunna ta emot dem som sina egna för att leva med honom under hela evigheten. Om de under detta liv är trogna mot Gud, kommer de till slut att ”se hans ansikte; och hans namn skall stå tecknat på deras pannor”. Upp. 22: 4. Och vari består väl himmelens lycka, om inte att se Gud? Vilken större glädje skulle kunna komma syndaren till del, när han blivit frälst genom Kristi nåd, än att få se Guds ansikte och få känna honom som sin far?

Skrifterna visar tydligt förhållandet mellan Gud och Kristus, och uppenbarar lika tydligt bådas personlighet och individualitet.

”Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, . . . Och eftersom denne är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär allt, har han - sedan han hade utfört en rening från synderna satt sig på Majestätets högra sida i höjden. Och han har blivit så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer än deras. Ty till vilken av änglarna har han någonsin sagt: ’Du är min Son, jag

har i dag fött dig'? eller: 'Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son'?" Hebr. 1: 1-5.

Faderns och Sonens personlighet såväl som den enhet som existerar dem emellan är framställd i Johannes sjuttonde kapitel i Kristi bön för sina lärjungar: "Icke för dessa allenast beder jag, utan ock för dem som genom deras ord komma till tro på mig; jag beder att de alla må vara ett, och att, såsom du, Fader, är i mig, och jag är i dig, också de må vara i oss, för att världen skall tro att du har sänt mig." Joh. 17: 20, 21.

Den enhet som existerar mellan Kristus och hans lärjungar omintetgör ej någonderas personlighet. De är ett i syfte, i sinnelag, i karaktär, men inte som personer. Det är på detta sätt Gud och Kristus är ett.

När Kristus blev människa, kom han för att vara ett med den mänskliga familjen, och att samtidigt uppenbara vår himmelske Fader för syndiga människor. Han som från begynnelsen hade varit i Faderns närhet, han som var den osynliga Gudens väsens uttyckliga avbild, han kunde uppenbara gudomens karaktär för mänskligheten. Han blev i allting lik sina bröder. Han blev en människa som vi. Han blev hungrig, törstig och trött. Han livnärde sig av mat och vederkvicktes av sömn. Han delade människornas lott. Han blev frestad och prövad såsom vi i dag blir frestade och prövade, ändå levde han sitt liv fritt från synd. Omhjärtad, medlidsam, sympatisk och alltid omtänksam om andra, representerade han Guds karaktär inför människorna och var ständigt upptagen med att tjäna Gud och

människorna.

”Herren har smort mig”, sade han, ”till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka, han har sänt mig till att läka dem som hava ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och förlossning för de bundna, till att predika ett nådens år från Herren. . . då han skall trösta alla sörjande.” Jes. 61: 1; Luk. 4: 18; Jes. 61: 2.

”Älsken edra ovänner”, säger han, ”och bedjen för dem som förfölja eder, och varen så eder himmelske Faders barn, . . . ty han är mild mot de otacksamma och onda.” Matt. 5: 44, 45; Luk. 6: 35. ”Han låter ju sin sol gå upp över både onda och goda, och låter det regna över både rättfärdiga och orättfärdiga.” Matt. 5: 4. . Varen barmhärtiga, såsom eder Fader är barmhärtig.. Luk. 6: 36.

Kärlekens centrum är korset

Uppenbarelsen av Guds kärlek till människan har sitt centrum i korset. Dess fulla innebörd och betydelse kan ingen tunga uttala, ingen penna beskriva och ingen människas hjärna fatta. När vi betraktar Golgata kors, kan vi dock säga: .Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.” Joh. 3: 16.

Kristus korsfäst för våra synders skull, Kristus uppstånden från de döda, Kristus uppfaren till himmelen: detta är frälsningens vetenskap som vi skall lära oss och lära andra.

Det är i kraft av gåvan Kristus som vi är alla våra välsignelser. På grund av denna gåva kommer dag efter dag den aldrig sinande strömmen av Guds godhet oss till del. Varje blomma med dess utsökta färger och doft har vi till för att njuta av på grund av denna enda stora gåva. Solen och månen skapades genom honom. Det finns inte en stjärna som försköner himmelen som inte han har skapat. Varje regndroppe som faller, varje ljusstråle som upplyser vår otacksamma värld vittnar om Guds kärlek i Kristus. Allting är oss givet genom denna enda utsägligt rika gåva, Guds enfödde Son. Han blev fastspikad vid korset, för att alla dessa välsignelser skulle strömma Guds skapade väsen till del.

”Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi få kallas Guds barn.” 1 Joh. 3: 1.

”Aldrig någonsin har man ju hört, aldrig har ilågot öra förnummit, aldrig har något öga sett en annan Gud än dig handla så mot dem som vänta efter honom.” Jes. 64: 4.

Kunskapen om Gud är såsom den är uppenbarad i Kristus, den kunskap som alla måste ha som skall bli frälsta. Detta är den kunskap som förvandlar karaktären. När vi tar emot den kommer den att omskapa själen till Guds avbild. Den kommer att ge åt hela vår varelse en andlig kraft som är gudomlig. Detta är den kunskap som Gud inbjuder oss att ta emot, och i jämförelse med den är allt annat fåfänglighet och intighet.

Kapitel 26

Vårt sökande efter sanning

Långt tydligare än vi gör behöver vi förstå vad som står på spel i den väldiga strid som vi är invecklade i. Vi behöver en långt bättre förståelse för värdet av sanningarna i Guds Ord och faran av att tillha den stora bedragaren att avleda våra sinnen från dem.

Det omätliga värdet av det offer som fordras för vår återlösning uppenbarar att synden är något oerhört ont. Genom synden har hela den mänskliga organismen kommit i olag, sinnet har blivit förvänt och fantasin fördärvad. Synden har förnedrat människans själsförmögenheter. Frestelser utifrån finner genklang i människans hjärta och hon vänder sig omärkligt mot det onda.

Såsom offret för vår skuld var fullständigt så skall också vår återställelse från syndens besmittelse vara fullständig. Guds lag ursäktar ingen syndig handling, och ingen orättfärdighet kan undgå dess fördömelse. Evangeliets sedelära erkänner ingen norm utom den gudomliga karaktärens fullkomlighet. Kristi liv var en fullkomlig uppfyllelse av varje bud i lagen. Han sade: ”Jag har hållit min Faders bud.” Joh. 15: 10. Hans liv är vårt föredöme i fråga om lydnad och tjänande. Endast Gud kan förnya hjärtat. ”Ty Gud är den som verkar i eder både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.” Men han bjuder oss också att med fruktan och bävan arbeta på vår frälsning. (Fil. 2: 13, 12.)

Fel kan inte rättas, inte heller kan livsförvandling äga rum genom några få, svaga, tillfälliga ansträngningar. Att forma en karaktär tar inte en dag eller ett år, utan en livstid. Kampen till seger över den själviska naturen, till helgelse och beredelse för himmelen är en livslång kamp. Utan ständig ansträngning och ständig verksamhet gör vi inga framsteg i gudaktighet eller får någon möjlighet att vinna segrarens krona.

Det starkaste beviset för människans fall från en högre ställning är att det kostar så mycket att komma tillbaka. Vägen tillbaka kan vinnas endast genom beslutsam kamp, meter för meter och timme efter timme. På ett ögonblick, genom en förhastad, obevakad handling, kan vi ställa oss under det ondas makt. Men det kräver mer än ett ögonblick att slita bojorna och komma in i ett heligare liv. Beslutet kan fattas och livsförvandlingen börja; men dess fullbordan kommer att kräva arbete, tid, uthållighet, tålamod och självförsakelse.

Vi får inte tillåta oss att följa våra känslor. Vi måste vara på vår vakt varje ögonblick. Eftersom vi blir ansatta av otaliga frestelser, måste vi orubbligt stå emot dem eller också bli besegrade. Om vi når slutet av vårt liv utan att ha vunnit seger, blir det ett nederlag för evigt.

Aposteln Paulus' liv var en ständig kamp mot den egna naturen. Han sade: "Jag lider döden dag efter dag." 1 Kor. 15: 31. Hans vilja och begär stod" varje dag i strid med plikten och Guds

vilja. I stället för att följa sina böjelser, gjorde han Guds vilja, hur svårt det än kändes att korsfästa den gamla naturen.

Vid slutet av sitt kampfyllda liv kunde han, när han såg tillbaka över dess strider och segrar, säga: ”Jag har kämpat den goda kampen, jag har fullbordat mitt lopp, jag har bevarat tron. Nu ligger rättfärdighetens segerkrans tillreds åt mig, och Herren, den rättfärdige domaren, skall giva den åt mig på ’den dagen’.” 2 Tim. 4: 7, 8.

Den kristnes liv är en kamp och ett framåtskridande. I denna kamp blir det ingen avlösning. Våra ansträngningar måste fortsätta med uthållighet och utan uppehåll. Det är genom ständiga bemödanden som vi behåller segern över Satans frestelser. Kristen redbarhet och fasthet måste eftersträvas med oemotståndlig energi och bevaras med fast beslutsamhet.

Ingen kommer att föras upp på det kristna livets höjder utan fasta och uthålliga ansträngningar för sin egen frälsning. Vi måste alla kämpa kampen för egen del, ingen annan kan kämpa våra strider. Vi är personligen ansvariga för kampens utgång, ty även om Noa, Job och Daniel funnes i landet, skulle de dock inte kunna rädda vare sig son eller dotter genom sin egen rättfärdighet.

En vetenskap som skall bemästras

Det finns en kristendomens vetenskap som skall bemästras, en vetenskap som är så mycket djupare, vidare och högre än någon

mänsklig vetenskap som himmelen är högre än jorden. Våra själsförmögenheter skall fostras, utbildas och övas, ty det är vår uppgift att tjäna Gud på vägar som inte sammanfaller med våra medfödda böjelser. Medfödda och uppodlade tendenser till det onda måste övervinnas. Ofta måste en hel livstids utbildning och övning göras om intet, för att vi skall kunna bli elever i Kristi skola. Våra hjärtan måste skolas till att bli ståndaktiga i Gud. Vi skall forma sådana tankevanor som gör det möjligt för oss att motstå frestelserna. Vi måste lära oss att se uppåt. Guds Ords principer, som är höga som himmelen och innefattar evigheten, måste vi förstå i deras förhållande till vårt dagliga liv. Varje handling, varje ord, varje tanke skall stämma överens med dessa principer. Alltsamman måste bringas i harmoni med Kristus och ledas av honom.

Den helige Andes dyrbara frukter utvecklas inte på ett ögonblick. Mod, sinnesstyrka, ödmjukhet, tro och orubblig förtröstan på Guds kraft att frälsa vinner man genom mångårig erfarenhet. Genom ett liv i helig strävan och orubblig trohet mot det rätta, skall Guds barn besegla sin bestämmelse.

Vi har ingen tid att förlora. Vi vet inte hur snart vår nådatid kan vara sluttad. När den är som längst, har vi bara en kort livstid, och vi vet inte hur snart dödens pil kan träffa vårt hjärta. Vi vet inte hur snart vi kan bli kallade att lämna världen och alla dess intressen. Evigheten ligger framför oss. Ridån kan när som helst gå upp. Om blott några få, korta år kommer befallningen att utgå som gäller alla som nu räknas bland de levande:

”Må den som är orättfärdig fortfara att öva sin orättfärdighet, och den som är oren att orena sig. Så ock den som är rättfärdig, han fortfare att öva sin rättfärdighet, och den som är helig att helga sig.” Upp. 22: 11.

Är vi beredda? Har vi stiftat bekantskap med Gud, himmelens regent, laggivaren, och med Jesus Kristus som han har sänt till världen såsom sin representant? När vårt livsverk är avslutat, kommer vi då att kunna säga såsom Kristus, vårt föredöme, gjorde: ”Jag har förhärligat dig på jorden, genom att fullborda det verk som du har givit mig att utföra. . . . Jag har uppenbarat ditt namn.” Joh. 17: 4-6.

Guds änglar söker dra våra tankar bort från oss själva och från det som hör jorden till. Se till att de inte får göra det förgäves.

Människors sinnen som hängett sig åt slappa, lättsinniga tankar behöver förändras. ”Omgjorden därför edert sinnes länder och varen nyktra; och sätten med full tillit edert hopp till den nåd som bjudes eder i och med Jesu Kristi uppenbarelse. Då I nu haven kommit till lydnad, så följ den icke de begärelser som I förut, under eder okunnighets tid, levden i, utan bliven heliga I all eder vandel, såsom han som har kallat eder är helig. Det är ju skrivet: I skolen vara heliga, ty jag är helig.” 1 Petr. 1: 13-16.

Att övervinna såsom Kristus övervann

Våra tankar måste ha Gud som sin medelpunkt. Vi måste göra

allvarliga ansträngningar att övervinna det naturliga hjärtats böjelser för det onda. Våra ansträngningar, vår självförnekelse och uthållighet måste stå i proportion till de evighetsvärden efter vilka vi strävar. Endast genom att övervinna såsom Kristus övervann, kommer vi att vinna livets krona.

Människans stora fara är självbedrägeriet, att ägna sig åt självtillräcklighet, och sålunda skilja sig från Gud, sin styrkas källa. Våra naturliga böjelser bär inom sig frön till moralisk död, såvida de inte korrigeras av Guds ande. Om vi inte får en levande gemenskap med Gud, kan vi inte motstå de oheliga verkningarna av njutningslystnad, egenkärlek och frestelser till synd.

För att få Kristi hjälp, måste vi inse vårt behov. Vi måste ha en rätt kunskap om oss själva. Det är endast den som ser sig själv som syndare som Kristus kan frälsa. Endast när vi ser vår fullständiga hjälplöshet och avsäger oss all självtillit, kommer vi att söka och ta emot den gudomliga kraften.

Det är inte endast i början av det kristna livet som man måste förneka sig själv. Vid varje nytt steg framåt på vägen mot himmelen måste självförnekelsen förnyas. Alla vitra goda gärningar är beroende av en kraft utom oss själva. Därför behöver vi ständigt sträcka oss mot Gud och allvarligt bekänna vår synd och ödmjuka vår själ inför honom. Faror omger oss, och vi är i säkerhet, endast när vi känner vår svaghet och med trons hand klänger oss fast vid vår mäktiga räddare.

Lämna det betydelselösa

Vi måste avstå från tusentals samtalsämnen som pockar på vår uppmärksamhet. Det finns så mycket som upptar tid och väcker frågor, men som slutar i intet. Våra högsta intressen kräver noggrann uppmärksamhet och kraft som ofta slösas på jämförelsevis obetydliga saker.

Att en människa tar emot nya teorier medför inte utan vidare nytt liv för själen. Även kännedom om verkligt betydelsefulla fakta och teorier är av ringa värde, om de inte kommer till praktisk användning. Vi behöver känna vårt ansvar i fråga om att ge vitra själar andlig föda som ger näring och stimulans åt det andliga livet.

Den fråga som vi bör beakta är: Vad är sanning, den sanning som skall värderas, älskas, äras och åtlydas? De som dyrkar vetenskapen har misslyckats och förlorat modet i sina ansträngningar att finna Gud. Vad de nu behöver fråga efter är: Vad är sanningen som kommer att göra det möjligt för oss att vinna vitra själers frälsning?

Vad anser du om Kristus? Detta är den allt överskuggande frågan. Tar du emot honom som din personliga Frälsare? ”Åt alla dem som togo emot honom gav han makt att bliva Guds barn.. Joh. 1: 12.

Kristus uppenbarade Gud för sina lärjungar, så att ett särskilt verk blev utfört i deras hjärtan, detsamma som han önskar utföra i

våra hjärtan. Det finns många som genom att främst fästa sig vid teorier har förlorat ur sikte Frälsarens föredöme såsom en levande kraft. Vad de behöver är att fästa sina blickar på Jesus. Vi behöver dagligen en ny uppenbarelse av hans närvaro, och noggrannare följa hans exempel i fråga om självförnekelse och självupppoffring.

Vi behöver Paulus' erfarenhet om vilken han skrev: „Jag är korsfäst med Kristus, och nu lever icke mer jag, utan Kristus lever i mig; och det liv som jag nu lever i köttet, det lever jag i tron på Guds Son, som har älskat mig och utgivit sig själv för mig.” Gal. 2: 19, 20.

Kunskapen om Gud och om Jesus Kristus som tar sig uttryck i karaktären är att ha nått en upphöjelse Över allt annat som aktas högt på jorden eller i himmelen. Detta utgör den allra högsta bildningen. Det är nyckeln som öppnar portarna till den himmelska staden. Denna kunskap är det Guds avsikt att alla som ikläder sig Kristus skall äga.

Kapitel 27

Den oförlikneliga Boken

Hela Bibeln är en uppenbarelse av Guds härlighet i Kristus. Om vi tar emot den, tror den och lyder den är den det mäktigaste medlet till att förändra karaktären. Den utgör den väldiga stim nians och betvingande kraft som ger nytt liv åt de fysiska, själsliga och andliga krafterna, och leder livet in på rätta banor.

Anledningen till att ungdomen och även de äldre så lätt inleds i frestelse och synd är att de inte studerar Guds Ord och begrundar dess innehåll såsom de borde. Bristen på fast och beslutsam viljekraft som visar sig i livsföring och karaktär, är en följd av att man underlåter att tillgodogöra sig Bibelns undervisning.

Bibelns sanningar kommer att förädla själ och sinne. Om Guds Ord uppskattades som det borde, skulle både unga och gamla behärskas även hjärtats rättskaffenhet och principfasta kraft som skulle göra det möjligt för dem att stå emot alla frestelser.

Låt tanken, begåvningen och hjärnans skarpaste verksamhet utnyttjas för att utforska Guds tankar. Gör inte mänskliga gissningars filosofi till föremål för ditt studium, men sätt dig i stället in i hans filosofi som är sanning. Ingen annan litteratur kan jämföras med denna i värde.

Det världsliga sinnet finner inget nöje i att studera Guds Ord, men för den som förnyats genom den helige Ande lyser gudomlig skönhet och himmelskt ljus fram från dess heliga I sidor. Det som för det världsliga sinnet var som en öde öken blir för det andliga sinnet som ett land med livgivande vattenströmmar.

Gud uppenbarad i sitt Ord

Kunskapen om Gud såsom den uppenbaras i hans Ord är den kunskap vi skall ge våra barn. Så snart deras förstånd vaknar bör de göras bekanta med Jesu namn och liv. Vår första uppgift är att lära dem att Gud är deras Fader, och deras första fostran bör vara att lära sig kärleksfull lydnad. Med vördnad och ömhet bör man läsa och upprepa för dem de delar av Bibeln som lämpar sig för deras fattningsförmåga och anpassa det till deras vaknande intressen. Och framför allt, låt dem lära känna hans kärlek såsom den uppenbaras i Kristus och vad den lär oss:

”Om Gud så har älskat oss, då äro ock vi pliktiga att älska varandra”. 1 Joh. 4: 11.

Låt ungdomen göra Guds Ord till näring för själ och intellekt. Se till att Kristi kors blir all utbildnings stora vetenskap, och låt all undervisning och allt studium kretsa däromkring. Låt denna vetenskap bli en del av de dagliga erfarenheterna i det praktiska livet. På så sätt kommer Frälsaren att bli ungdomens dagliga sällskap och vän. Varje tanke kommer att föras in under lydnad för Kristus. Med aposteln Paulus kommer de att kunna säga:

”Vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi, kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.” Gal. 6: 14.

På detta sätt kommer de genom tron att lära känna Gud genom den kunskap som erfarenheten ger. De bevisar då inför sig själva Guds Ords verklighet och att hans löften är sanna. De har smakat och de vet att Herren är god.

Den älskade lärjungen Johannes ägde kunskap som han inhämtat genom personlig erfarenhet. Han kunde vittna och säga:

”Det som var från begynnelsen, det vi hava hört, det vi med egna ögon hava sett, det vi skådade och med egna händer togo på, det förkunna vi: Om livets ord tala vi. Ty livet uppenbarades, och vi hava sett det; och vi vittna därom och förkunna för eder livet, det eviga, som var hos Fadern och uppenbarades för oss. Ja, det vi hava sett och hört, det förkunna vi ock för eder, på det att också I mån hava gemenskap med oss; och vi hava vår gemenskap med Fadern och med hans Son, Jesus Kristus.” 1 Joh. 1: 1-3.

På liknande sätt kan vi genom egen erfarenhet bekräfta ”att Gud är sannfärdig”. (Joh. 3: 33.) Vi kan bära vittnesbörd om vad vi själva har sett, hört och erfarit av Kristi kraft. Vi kan vittna och säga:

”Jag behövde hjälp, och jag fann den hos Jesus. Varje behov

blev fyllt, min själs hunger blev tillfredsställd, och Bibeln har för mig blivit en uppenbarelse av Kristus. Jag tror på Jesus därför att han för mig är en gudomlig Frälsare. Jag tror på Bibeln därför att jag har funnit den vara Guds röst till min själ.”

Den som har vunnit kunskap om Gud och hans Ord genom personlig erfarenhet, är beredd att uppta naturvetenskapliga studier. Om Kristus står det skrivet: ”I det var liv, och livet var människornas ljus”. Joh. 1: 4. Innan synden kom in i världen, omgavs Adam och Eva av ett klart och behagligt ljus, ljuset från Gud. Detta ljus upplyste allt som de kom i närheten av. Det fanns ingenting som kunde fördunkla deras uppfattning av Guds karaktär eller hans verk. Men när de föll för frestaren, lämnade ljuset dem. När de förlorade helighetens klädnad, förlorade de ljuset som upplyst naturen. De kunde inte längre läsa dess innehåll rätt. De kunde inte längre skåda Guds karaktär i hans verk. Inte heller kan människan i dag av sig själv rätt förstå naturens undervisning. Utan att vara ledd av gudomlig visdom, upphöjer hon naturen och naturens lagar över naturens Gud. Detta är orsaken till att enbart mänskliga ideer i fråga om vetenskap så ofta motsäger Guds Ords undervisning. Men för dem som tar emot ljuset från Kristi liv, blir naturen åter upplyst. I ljuset som utstrålar från korset kan vi rätt tolka naturens undervisning.

Studiet av naturvetenskaperna

Den som äger kunskap om Gud och hans Ord genom personlig erfarenhet har en fast grundad tro på Bibelns gudomliga inspiration.

Han har bevisat att Guds Ord är sanning, och han vet att sanning kan aldrig motsäga sig själv. Han prövar inte Bibeln med människors vetenskapliga idéer, utan för i stället dessa idéer fram för att prövas av den ofelbara normen. Han vet att i sann vetenskap ingenting kan finnas som motsäger Guds Ords undervisning, ty båda har samma upphovsman, och en rätt förståelse av bådadera kommer att visa att de står i full överensstämmelse med varandra. Vad det vara må som i så kallad vetenskaplig undervisning motsäger Guds Ords vittnesbörd är endast mänskliga spekulationer.

För dem kommer vetenskaplig forskning att öppna vida fält med tankar och upplysning. När de betraktar naturen får de en ny uppfattning om vad som är sanning. Naturens bok och det skrivna Ordet kastar ljus över varandra. Bådadera ger dem en bättre kännedom om Gud genom att upplysa dem om Guds karaktär och de lagar genom vilka han verkar.

Psalmistens erfarenhet är den erfarenhet som alla kan få genom att ta emot Guds Ord genom naturen och genom uppenbarelsen. Han säger:

”Du gläder mig, Herre, med dina gärningar; jag vill jubla över dina händers verk.” Ps 92: 5.

”Herre, upp i himmelen räcker din nåd, och din trofasthet allt upp till skyarna. Din rättfärdighet är såsom väldiga berg, dina rätter såsom det stora havsdjupet;. . . Huru dyrbar är icke din nåd, o Gud!” Ps 36: 6-8.

”Saliga äro de vilkas väg är ostrafflig, de som vandra efter Herrens lag. Saliga äro de som taga hans vittnesbörd i akt, de som av allt hjärta söka honom. ... Huru skall en yngling bevara sin väg obesmittad? När han håller sig efter ditt ord.” ”Jag har utvalt sanningens väg, dina rätter har jag ställt framför mig.” Ps 119: 1, 2, 9, 30.

”Jag gömmer ditt tal i mitt hjärta, för att jag icke skall synda mot dig.” Ps 119: 11.

En klarare uppenbarelse av Gud

Det är vår förmån att nå allt högre och högre i kunskap och erfarenhet för att därigenom få en klarare syn på Guds karaktär. När Moses bad: ”Låt mig alltså se din härlighet”, blev han inte tillrättavisad av Herren utan fick sin bön besvarad. Gud sade till sin tjänare: ”Jag skall låta all min skönhet gå förbi dig där du står, och jag skall utropa namnet ’Herren’ inför dig.” 2 Mos. 33: 18, 19.

Det är synden som förmörkar våra sinnen och fördunklar vår fattningsförmåga. När synden blir utrensad ur våra hjärtan, kommer ljuset från kunskapen om Guds härlighet som lyser fram hos Jesus Kristus och upplyser hans ord och återspeglas i naturen, att allt mera fullständigt förkunna om honom att han är ”barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet”. 2 Mos. 34: 6.

I hans ljus kommer vi att se ljus, till dess sinne, själ och hjärta

förvandlas till likhet med hans helighet.

För dem som på detta sätt omfattar Guds Ords gudomliga löften framträder underbara möjligheter. Inför dem utbreder sig vida sanningsfält och väldiga kraftresurser kommer i dagen. Vad härligt är kommer att uppenbaras för dem. Förmåner och plikter som de inte haft en aning om kommer att uppenbaras. Alla som vandrar på den ödmjuka lydnadens väg och motsvarar Guds syften, kommer att förstå mer och mer av Guds Ord.

Om den studerande ungdomen gör Bibeln till sin ledstjärna, och står orubblig för rätta principer kan den eftersträva och vinna de högsta kunskaper och färdigheter. All mänsklig filosofi har lett till förvirring och vanära, när Gud inte har erkänts såsom allt i alla. Men den av Gud inspirerade, dyrbara tron åstadkommer en stark och ädel karaktär. När vi fäster tankarna vid hans godhet, hans barmhärtighet och kärlek, kommer vi att få en allt klarare och klarare uppfattning om vad som är sanning, och vår längtan efter renhet i hjärtat och klarhet i tankarna blir högre och heligare. Den som uppehåller sig i heliga tankars rena atmosfär förvandlas genom umgänge med Gud i studiet av hans Ord. Sanning är något så stort och så vittomfattande, så djupt och så högt att det egna jaget förloras ur sikte. Hjärtat blir milt och försynt och behärskas av ödmjukhet, vänlighet och kärlek.

Lyckliga resultat av bibelstudium

Våra naturliga förmågor stärks genom helig lydnad. Sedan vi noggrant har läst och betraktat livets Ord, kan vi träda fram med

utvecklade, upphöjda och förädlade sinnen. Om vi i likhet med Daniel är Ordets görare såväl som hörare, kan vi såsom han göra framsteg i alla lärdomsgränar. Eftersom vi har ett rent intellekt kan vi också få ett starkt intellekt. Varje själsförmögenhet får nytt liv. På så sätt kan vi utbilda och fostra oss själva, så att alla inom vår inflytelsesfär kommer att se vad en människa kan vara och göra, när hon står i förbindelse med visdomens och kraftens Gud.

Vår uppgift här i livet är att bereda oss för det eviga livet. Den utbildning som börjat här nere kommer inte att fullbordas i detta liv. Den kommer att fortsätta under hela evigheten, i ständig utveckling men aldrig bli fullbordad. Guds visdom och kärlek i frälsningsplanen kommer att uppenbaras alltmer fullständigt. I det Frälsaren leder sina barn till livets vattenkällor, kommer han att öppna för dem överflödande kunskapsförråd. Och dag efter dag kommer Guds underbara verk såsom bevis för hans makt att skapa och uppehålla universum att öppna nya vyer av skönhet för våra sinnen. I ljuset som utstrålar från Guds tron kommer hemligheterna att få sin lösning och själen fyllas av beundran för den enkla klarheten i sådant som ingen tidigare kunnat förstå.

”Nu se vi ju på ett dunkelt sätt, såsom i en spegel, men då skola vi se ansikte mot ansikte. Nu är min kunskap ett styckverk, men då skall jag känna till fullo, såsom jag själv har blivit till fullo känd.” 1 Kor. 13: 12.

Kapitel 28

Vardagsreligion

Det finns värtalighet mer övertygande än ord i en verklig, gedigen kristens stilla, konsekventa liv. Vad en människa är har långt större inflytande än vad hon säger.

De rättstjänare som översteprästerna sänt för att gripa Jesus kom tillbaka med beskedet: ”Aldrig har någon människa så talat, som den mannen talar.” Joh. 7: 46. Men grunden till detta var att aldrig någon människa levat som han levde. Hade hans liv varit annorlunda än det var, skulle han inte ha kunnat tala som han gjorde. Hans ord bars upp av en övertygande kraft, ty de flödade från ett hjärta som var rent och heligt, fullt av kärlek och medlidande, godhet och sanning.

Inflytande pli andra

Det är vår karaktär och erfarenhet som avgör vårt inflytande på andra. För att övertyga andra om kraften i Kristi nåd, måste vi känna dess kraft i våra egna hjärtan och liv. Det evangelium vi framställer till själars frälsning måste vara det evangelium som kan frälsa vårt eget hjärta. Endast genom en levande tro på Kristus som en personlig Frälsare är det möjligt att göra vårt inflytande känt i en skeptisk värld. Om vi vill rädda syndare ur tidsandans forsande strömvirvar, måste vi själva ha ett fast och orubbligt fotfäste på

klippan Jesus Kristus.

Kristendomens särmärke är inte ett yttre tecken som består i att bära ett kors eller en krona, utan något som uppenbarar att människan har förening med Gud. Genom kraften i Guds nåd, uppenbarad i en förvandlad karaktär, kommer världen att bli övertygad om att Gud har sänt sin Son såsom dess Frälsare. Ingenting har större inflytande på andra än ett osjälviskt liv. Det starkaste argument som kan anföras till förmån för evangelium är en kärleksfull och älskvärd kristen.

Att leva ett sådant liv och utöva ett sådant inflytande kostar oavslätlig ansträngning, självförsakelse och självtukt. Då många inte förstår detta, blir de så lätt missmodiga i sitt kristna liv. Många som uppriktigt helgar sina liv till Guds tjänst står överraskade och besvikna, när de såsom aldrig förr finner sig stå inför hinder, prövningar och svårigheter. De ber om en Kristus-lik karaktär och om duglighet för Herrens verk, och ställs samtidigt i förhållanden som tycks framkalla allt det onda i deras gamla natur. Brister kommer i dagen vilka de inte ens anade fanns till. Liksom det gamla Israel frågar de: Om Gud leder oss, varför kommer då allt detta över oss?

Utvalda fostringsmetoder

Det är därför att Gud verkligen leder dem som dessa prövningar kommer i deras väg. Prövningar och hinder av olika slag är Herrens utvalda medel för vår fostran samt av honom utvalda

förhållanden för att ge oss framgång. Han Som läser människors hjärtan känner deras karaktärer bättre än de gör själva. Han ser att en del har förmågor och användbarhet som om de inriktas rätt kan utnyttjas för att befrämja hans verk. I sin allvisa försyn leder han dessa människor in i olika situationer och varierande omständigheter, så att de kan upptäcka brister i sin karaktär, om vilka de förut varit okunniga. Han ger dem tillfälle att korrigera dessa brister och därigenom bli skickliggjorda för hans tjänst. Ofta timmer han lidandets eldslågor att luttra dem för att de skall bli renade. Det faktum att vi blir tvungna att utstå prövningar visar att Herren Jesus i oss ser något värdefullt som han vill utveckla. Om han i oss inte såg någonting varmed han kunde förhärlika sitt namn, skulle han inte slösa tid på att söka förädla oss. Han kastar inte in vät_ , delösa stenar i sin smältugn. Det är värdefull malm han förädlar. Smeden lägger järn och stål i elden för att få reda på vad slags metall det är. Herren tillåter sina utvalda att föras in i lidandets smältugn för att se vad de går för och om de kan utbildas till hans tjänst.

Krukmakaren tar leran och formar den enligt sin vilja. Han knådar den och bearbetar den. Han tar isär den och pressar ihop den. Han väter den och torkar den sedan. Så låter han den ligga en stund utan att röra den. När den är fullständigt mjuk och formbar, fortsätter han sitt arbete att forma den till ett kärl eller en kruka. Han formar den på krukmakarskivan samt dekorerar och putsar den. Han torkar den i solen och bränner den i ugnen. På så sätt blir det ett kärl till nytta. På liknande sätt önskar den Stora Mästaren forma oss. Och såsom leran är i krukmakarens händer, så skall vi vara i hans händer.

Vi skall inte försöka göra krukmakarens arbete. Vår del är att uppge oss själva till att formas av den store Mästaren.

”Mina älskade, förundren eder icke över den luttringseld. som är tänd bland eder, och som I till eder prövning måsten genomgå, och menen icke att därmed något förunderligt vederfares eder; utan ju mer I fån dela Kristi lidanden, dess mer mån I glädja eder, för att I ock mån kunna glädjas och fröjda eder vid hans härlighets uppenbarelse.” 1 Petr. 4: 12, 13.

Moses utbildning

Den undervisning Moses erhållit i Egypten blev honom till hjälp i många avseenden, men den mest värdefulla beredelsen för sitt livsverk fick han medan han vaktade får. Moses var av naturen en impulsiv människa. Såsom framgångsrik militär ledare i Egypten och en kungens och nationens favorit, hade han vant sig vid att erhålla beröm och smicker. Han hade dragit folkets uppmärksamhet till sig själv. Han hoppades i sin egen kraft kunna genomföra Israels befrielse. Men helt annorlunda var de lärdomar han måste inhämta såsom Guds representant. När han ledde sina hjordar genom de vilda bergen och ned till dalarnas gröna ängar, lärde han sig tro och saktmod, tålamod och ödmjukhet. Han lärde sig ta vård om de svaga, att sköta de sjuka, att uppsöka de vilsegångna, att ha tålamod med de bångstyriga, att ta vård om lammen och sköta om de gamla och svaga.

I denna uppgift drogs Moses närmare den stora Overherden.

Han hade inte längre planer på att utföra något stort. Han sökte att troget, såsom för Gud, utföra den uppgift som blivit honom given. Han var medveten om Guds närvaro i sin omgivning. Allt i naturen talade till honom om den osynlige Guden. Han kände Gud såsom en personlig Gud, och i det han tänkte på hans karaktär, kände han allt mer och mer hans närvaro. Han fann en tillflykt hos den Evige.

Efter denna erfarenhet hörde Moses kallelsen från himmelen att byta ut sin herdestav mot myndighetens spira, att lämna sin fårhjord och bli Israels ledare. Den gudomliga befallningen fann honom emellertid utan självtillit, trög till att tala och tillbakadragen. Han överväldigades även känsla av oförmåga att vara Guds språkrör. Men han tog emot uppgiften, och satte hela sin förtröstan till Herren. Den mäktiga uppgiften satte hans bästa själskrafter i verksamhet. Gud välsignade hans villiga lydnad, och han blev värtalig, förhoppningsfull, självbehärskad, väl skickad för det största verk som någonsin getts en människa. Om honom står det skrivet: „1 Israel uppstod icke mer någon profet sådan som Mose, med vilken Herren hade umgåtts ansikte mot ansikte.” 5 Mos. 34: 10.

Vi behöver akta oss för att tycka synd om oss själva. Håll dig aldrig åt känslan att du inte blir värderad som du borde bli, att dina ansträngningar inte blir uppskattade och att ditt arbete är alltför svårt. Låt minnet av vad Kristus har utstått för oss bringa varje klagande tanke till tystnad. Vi blir bättre behandlade än vår Herre. ”Du begär stora ting för dig! Begär icke något sådant.” Jer. 45: 5. Herren har ingen plats i sitt verk för dem som har större begär efter att vinna kronan än efter att bära korset. Han vill ha människor som

är mer angelägna att göra sin plikt än att ta emot sin lön, människor som är ivrigare att vara trogna mot principerna än att bli befordrade.

Guds makt är oinskränkt

Låt oss vara hoppfulla och modiga. Han känner till alla våra behov. Med konungarnas Konungs allmakt, han som är vår Gud och håller förbund, förenar sig den ömma Herdens mildhet och omsorg. Hans makt är oinskränkt, och detta ger oss visshet om, att hans löften säkert skall uppfyllas på alla som litar på honom. Han har möjligheter att undanröja Varje svårighet, så att de som tjänar honom och litar på hans ledning skall få .sitt underhåll. Hans kärlek överträffar all annan kärlek, så mycket som himmelen är högre än jorden. Han vakar över sina barn med en kärlek som är evig och utan gräns.

När dagarna är som mörkast, när allting ser omöjligt ut, tro då på Gud. Han genomför sin vilja, och han gör allting till sitt folks bästa. De som älskar och tjänar honom får ny kraft dag efter dag.

Kapitel 29

Konsten att leva tillsammans

Allt mänskligt umgänge kräver självbehärskning, fördragsamhet och sympati. Vi är alla så olika i fråga om sinnelag, vanor och utbildning att vi betraktar saker och ting helt olika. Vi bedömer olika. Vår syn på vad som är sanning och våra ideer om hur man bör leva sitt liv är inte i alla avseenden lika. Det finns inte två människor med likartade erfarenheter i varje detalj. Den enes prövningar är inte prövningar för den andre. De plikter som den ene finner lätta, finner den andre vara mycket svåra och bekymmersamma.

Så svag, så okunnig, så benägen att missförstå och bli missförstådd är den mänskliga naturen att vi bör vara försiktiga i vårt omdöme om andra. Vi vet så litet om vilket inflytande våra handlingar kan ha på andras erfarenhet. Vad vi gör eller säger kan förefalla oss ha liten betydelse, men om våra ögon öppnades, skulle vi få se att dessa har de mest betydelsefulla följder på gott eller ont.

Många människor har burit så få bördor i livet, deras hjärtan har smakat så litet av verklig ångest, de har känt så litet bekymmer och nöd för andra, att de inte kan förstå dens arbete som verkligen bär andras bördor. De kan inte inse och uppskatta hans bördor mer än ett barn kan förstå sin betungade fars bekymmer och arbete. Barnet kanske förundrar sig över faderns farhågor och bekymmer.

Barnet tycker dem vara onödiga. Men efter några år, när det fått litet mer erfarenhet, när det själv fått bära livets bördor, då kommer det att se tillbaka på sin fars liv med förståelse för det som en gång tedde sig så ofattbart. Den bittra erfarenheten har gett kunskap.

Mångas bördor och arbetsbekymmer blir inte förstådda eller värderade, förrän den betungade har drabbats av döden. När andra får lov att ta itu med de uppgifter han har lagt ner och möta de svårigheter som han bekämpat, kan de förstå hur hans tro och mod blev prövade. Hur ofta utplånas då inte de felsteg som man var så snar att kritisera. Erfarenheten lär dem sympati. Det är Gud som tillåter människor att ställas i ansvarsfulla ställningar. När de felar, har han makt att tillrättavisa eller avlägsna dem. Vi bör akta oss för att ta på oss uppgiften att döma, vilken tillhör Gud.

Frälsaren bjuder oss: ”Dömen icke, på det att I icke mån bliva dömda; ty med den dom varmed I dömen skolen I bliva dömda, och med det mått som I mäten med skall ock mätas åt eder.” Matt. 7: 1, 2. Kom ihåg att ditt livsverk inom kort kommer att passera revy inför Gud. Kom också i minnet att han har sagt: ”Därför är du utan ursäkt, du människa, vem du än är, som dömer. . . eftersom du, som dömer den andre, själv handlar på samma sätt.” Rom. 2: 1.

Livets mening

Vi har inte råd att ständigt känna irritation över en verklig eller inbillad oförrätt. Det egna jaget är den fiende vi mest behöver frukta. Inget moraliskt fel har skadligare inverkan på karaktären än

mänskliga drifter som inte står under den helige Andes kontroll. Ingen seger som vi kan vinna skall visa sig vara mera värdefull än segern över oss själva.

Vi bör inte tillåta våra känslor att så lätt bli sårade. Vi skall leva, inte för att gardera våra känslor eller vårt anseende, utan för att rädda människor från fördärvet. När vi blir intresserade av människors frälsning, kommer vi inte längre att fråga så mycket efter små meningsskiljaktigheter eller tvister som ofta uppstår i vårt umgänge med varandra. Vad andra eventuellt tänker om oss eller gör mot oss behöver inte störa vår gemenskap med Kristus och den helige Ande. ”Vad berömligt är däri att I bevisen tålmod, när I för edra synders skull fån uppbära hugg och slag? Men om I bevisen tålmod, när I fån lida för goda gärningars skull, så är detta välbehagligt för Gud.” 1 Petr. 2: 20.

Vedergäll aldrig lika för lika. Avlägsna så långt det är möjligt all anledning till missförstånd. Undvik allt som förefaller vara ont. Gör allt som står i din makt, utan att göra avkall på principerna, för att tillmötesgå andra. .Därför, om du kommer med din gåva till altaret, och där drager dig till minnes att din broder har något emot dig, så lägg ned din gåva där framför altaret, och gå först bort och förlik dig med din broder, och kom sedan och bär fram din gåva.. Matt. 5: 23,24.

Om någon tilltalar dig i häftiga ordalag, svara aldrig i samma anda. Kom ihåg: ”Ett mjukt svar stillar vrede.. Ords. 15: 1. Det finns underbar kraft i tystnad. Ord som uttalas för att besvara en uppretad

människa gör henne ibland endast mera desperat. Men vrede som bemöts med tystnad i en öm och fördragsam anda, slocknar snart.

När du möter en storm av bitande klandersjuka ord, gäller det att fästa dina tankar på Guds Ord. Se till att själ och hjärta blir fyllda med Guds löften. Om du blir illa behandlad eller orättvist anklagad bör du i stället, för att ge ett vredgat svar, minnas de dyrbara orden: ”Låt dig icke övervinnas av det onda, utan övervinn det onda med det goda.” Rom. 12: 21.

”Befall din väg åt Herren och förtrösta på honom; han skall göra det. Han skall låta din rättfärdighet gå fram så som ljuset och din rätt såsom middagens sken.” Ps. 37: 5, 6.

Intet är förborgat, som icke skall bliva uppenbarat, och intet är fördolt, som icke skall bliva känt.” Luk. 12: 2. -Du lät människor fara fram över vårt huvud, vi måste gå genom eld och vatten. Men du har fört oss ut och vederkvickt oss.” Ps 66: 12.

Vi är benägna att vända oss till våra medmänniskor för att få medlidande och hjälp i stället för att vända oss till Jesus. I sin nåd och trofasthet tillåter Gud ofta människor för vilka vi hyser förtroende att göra oss besvikna, för att vi skall lära oss hur vanskligt det är att lita på människor. Låt oss helhjärtat, ödmjukt och osjälviskt sätta vår förtröstan till Gud. Han känner till de sorger som vi känner i djupet av vår varelse, men som vi inte kan ge uttryck åt. När allting tycks oss vara mörkt och oförklarligt får vi komma ihåg Kristi ord: ”Vad jag gör förstår du icke nu, men framdeles skall du

fatta det”. Joh. 13: 7.

Ädelt hjältemod

Betrakta berättelserna om Josef och Daniel. Herren förhindrade inte de människors' onda anslag som sökte vålla dem skada. Men han såg till att alla dessa planer samverkade till hans tjänares bästa, dessa som mitt under prövning ar och strider bevarade sin tro och sin trohet.

Så länge vi är i världen, kommer vi att möta motgångar. Vi kommer att bli retade för att pröva vår självbehärskning, och då vi möter sådant i en rätt anda kommer de kristliga dygderna att utvecklas. Om Kristus bor i oss, kommer vi att vara tåliga, vänliga och fördragsamma och glada mitt under förtret och irritation. Dag efter dag och år efter år gäller det för oss att besegra vårt eget jag och utveckla ett ädelt hjältemod. Detta är vår uppgift, men den kan vi inte utföra utan Jesu hjälp, fast beslutsamhet, orubbliga föresatser, ständig vaksamhet och oavlätlig bön. Var och en har sin särskilda kamp att utkämpa. Inte ens Gud kan ge oss ädla karaktärer eller göra våra liv dugliga, om vi inte helhjärtat blir hans medarbetare. De som drar sig undan kampen går miste om segerns kraft och glädje.

Vi behöver inte hålla reda på eller skriva ned våra prövningar och svårigheter, våra sorger och bedrövelser. Allt detta står upptecknat i himmelens böcker, och Gud tar hand om dem alla. Medan vi är upptagna med att räkna upp allt det obehagliga, glömmer vi bort mycket av det som är behagligt att tänka på, såsom

Guds nådiga omvårdnad som innesluter oss varje ögonblick och den kärlek som utgör änglarnas beundran: att Gud gav sin Son till att dö för oss.

De osynliga verkligheterna

Om du inte känner dig glad och lätt om hjärtat, tala då inte om dina känslor. Kasta ingen skugga över andras liv. En kall och dyster religion drar aldrig människor till Kristus. Den driver dem bort ifrån honom, och in i de Satans snaror som han lägger ut för de irrandes fötter. I stället för att tänka på det som gör dig modfälld, tänk på den hjälp du kan göra anspråk på i Kristi namn. Låt din fantasi ta fasta på de ting som inte syns. Inrikta dina tankar på bevisen för Guds stora kärlek till dig. Tron kan uthärda prövningar, motstå frestelser och uppehålla oss när vi blir missräknade. Jesus lever som vår förebedjare. Allt som hans medlarkall tillförsäkrar oss tillhör oss.

Tala om Guds löften

Tala i stället om löfterna, tala om Jesu villighet att välsigna. Han glömmer oss inte för ett enda ögonblick. När vi trots obehagliga förhållanden vilar med tillförsikt i hans kärlek och innesluter oss i hans gemenskap, kommer känslan av hans närvaro att fylla oss med djup och stilla glädje. Om sig själv ,sade Kristus: ”Jag kan icke göra något av mig själv, . . . utan talar. . . såsom Fadern har lärt mig. Och han som har sänt mig är med mig; han har icke lämnat mig allena, eftersom jag alltid gör vad honom behagar.” Joh. 5: 30; 8:28,29.

Faderns närvaro omgav Kristus, och ingenting drabbade honom utom det som den oändliga kärleken tillät för att bli världen till välsignelse. Detta var hans källa till tröst, och den gäller också för oss. Den som är uppfylld av Kristi ande förblir i Kristus. Vad som än kommer honom till del kommer från Frälsaren, som omger honom med sin närvaro. Ingenting kan drabba honom utan Herrens tillåtelse. Alla våra lidanden och sorger, alla våra frestelser och prövningar, alla våra sorger och bedrövelser, all förföljelse och all vår nöd, allting samverkar till vårt bästa.

Om vi är starkt medvetna om Guds långmodighet mot oss själva, kommer vi inte att döma och anklaga andra. När Kristus levde på jorden, skulle hans omgivning ha blivit mycket förvånad om de, sedan de blivit bekanta med honom, Låt höra honom uttala ett anklagande, kritiserande eller otåligt ord. Ut oss aldrig glömma bort att de som älskar honom kommer att representera hans karaktär.

”Älsken varandra av hjärtat i broderlig kärlek; söken överträffa varandra i inbördes hedersbevisning.” Rom. 12: 10. ”Vedergällan icke ont med ont, icke smädelse med smädelse, utan tvärtom välsignen; därtill ären I ju ock kallade, att I skolen få välsignelse till arvedel.” 1 Petr. 3: 9.

Respekt för mänskliga rättigheter

Jesus väntar att vi skall erkänna varje människas personliga rättigheter. Människors samhällsrättigheter och deras rättigheter som kristna skall respekteras. Alla skall behandlas med hänsyn och

finkänslighet såsom Guds söner och döttrar.

Kristus var hänsynsfull även mot sina förföljare, och hans sanna efterföljare kommer att uppträda i samma anda. Betrakta aposteln Paulus, när han fördes fram inför konungar. Hans tal inför Agrippa är ett exempel på sann hövlighet såväl som på övertygande vältalighet. Kristi evangelium uppmuntrar inte den formella artighet som är vanlig ute i världen, utan en hövlighet som härrör från sann vänlighet och som kommer från hjärtat.

Den mest noggranna odling av yttre konventionella umgängesformer är inte tillräcklig för att utestänga all retlighet, hårda domar och ovärdigt tal. Verklig förfining utvecklas inte, så länge det egna jaget betraktas såsom det främsta föremålet för beundran. En gedigen kristens handlingsmotiv kommer fån hans hjärtas djupa kärlek till sin Mästare. Kärleken ger dess ägare älskvärdhet och ett behagligt uppträdande. Det upplyser ansiktet och gör rösten mild och förädlar och upphöjer hela människan.

Livet består inte huvudsakligen av stora försakelser och underbara bedrifter, utan av små handlingar. Det är oftast genom småsaker som inte ens syns oss värda att lägga märke till, som mycket gott eller ont kan tillföras våra liv. Det är genom att svika, när prövningar drabbar oss i små saker som våra vanor och karaktärer formas. När sedan de större prövningarna kommer är vi oförberedda. Det är endast genom ett principfast handlande i det dagliga livets prövningar som vi kan H. kraft att stå orubbliga och trogna i de farligaste och svåraste situationerna.

Vi är aldrig ensamma. Vare sig vi väljer Kristus eller ej, har vi en följeslagare. Kom ihåg att varhelst vi befinner oss och vadhelst vi gör är Gud närvarande. Ingenting som sägs eller görs eller tänks kan undgå hans uppmärksamhet. Till varje ord och handling har vi ett vittne - den evige Guden, som hatar synd. Innan vi talar eller handlar skall vi tänka oss för. Såsom kristna är vi medlemmar av den kungliga familjen, den himmelska konungens barn. Säg ej ett ord, gör ej en handling, so;" skulle vanära "det goda namn som är nämnt över eder". Jak. 2: 7.

Vad skulle Jesus göra?

Kristi gudomliga och mänskliga karaktär bör vara föremål för vårt noggranna studium och vi bör alltid fråga: "Vad skulle Jesus göra om han var i mitt ställe?" Detta skulle vara måttstocken för vår plikt. Umgås inte i onödan med människor som genom sina ideer skulle försvaga din beslutsamhet att göra rätt eller befläcka ditt samvete. Gör ingenting bland främlingar, på gatan, på spårvagnar eller tåg, eller i hemmet som i minsta mån skulle se ut att vara något ont. Gör något varje dag för att förbättra, försköna och förädla det liv som Kristus har köpt med sitt eget blod.

Handla alltid efter rätta principer, aldrig efter känslolagigheter. De häftiga skall dämpa sitt temperament med saktmod och varsamhet. Hänge dig inte åt gyckel och skämt. Tillåt inga vulgära vitsar. Inte ens tankarna får tillåtas att leva fritt. De måste 'styras och tas till fånga under Kristi lydnad. Fäst dina tankar på heliga ting.

Då kommer de genom Kristi nåd att bli rena och sanna.

Rena tankars makt

Vi behöver ständigt vara medvetna om den förädlande kraft som finns i rena tankar. Ingen människa kan vara på den säkra sidan, om hon inte tänker rätt. Vår förmåga till självbehärskning stärks genom övning. Det som till en början tycks vara svårt blir lättare genom ständig upprepning, till dess riktiga tankar och handlingar blir en vana. Om vi bara vill, kan vi vända oss bort från allt som är banalt och mindervärdigt och höja oss till ett högre plan och därvid vinna människors respekt och bli föremål för Guds kärlek. ”

Uppodla en vana att tala väl om andra. Vi skall tänka på de goda sidorna hos dem vi umgås med, och se så litet som möjligt av deras fel och brister. När vi frestas att klaga över vad någon har sagt eller gjort, då bör vi i stället lovorda något i den personens liv eller karaktär. Uppodla tacksamhet. Tacka Gud för hans underbara kärlek i det han gav Kristus att dö för oss. Det betalar sig aldrig att tänka på våra besvärligheter. Gud råder oss att tänka på hans nåd och omätliga kärlek, så att vi blir fyllda av tacksamhet.

Vi har inte råd att leva på andras fel och misslyckanden. Att tala illa om andra utgör en dubbel förbannelse, som faller tyngre på talaren än på den som hör på. Den som sprider oenighetens och missämjans utsäde får skörda dess dödliga frukter i sin egen själ. Själva handlingen att vara på utkik efter andras fel utvecklar någonting fördärvligt i den Som gör det. Genom att tänka på andras

brister blir vi förvandlade till likhet med dem. Men genom att se på Jesus, genom att tala om hans kärlek och fullkomliga karaktär blir vi förvandlade till likhet med honom. Genom att tänka på de höga ideal som han har ställt för oss, lyfter vi vår själ till en högre, renare och heligare atmosfär, ja, in i Guds närhet. När vi förblir där, kommer ett ljus att utstråla från oss vilket sprider sig till alla i vår omgivning.

En kraftkälla för andra

I stället för att kritisera och fördöma andra, säg så här: . Jag måste arbeta på min egen frälsning. Om jag samarbetar med honom som vill frälsa min själ, måste jag ge akt på mig själv. Jag måste avlägsna allt ont och skadligt från mitt liv. Jag måste övervinna varje fel. Jag måste bli en ny skapelse i Kristus. Sedan kan jag, i stället för att försvaga dem som kämpar mot det onda, stärka dem med uppmuntrande ord.. Vi är alldeles för likgiltiga för varandra. Alltför ofta glömmer vi att dra medarbetare behöver kraft och uppmuntran. Se till att du försäkrar dem om ditt intresse och din sympati. Hjälp dem med dina böner, och låt dem veta att du gör det.

Alla som bekänner sig vara Guds barn bör minnas att de som Guds sändebud kommer att möta alla slags människor och tänkesätt. Vi kommer att träffa förfinade och ohyfsade, ödmjuka och stolta, kristna och icke kristna, bildade och okunniga, rika och fattiga. Dessa olika människor kan inte behandlas på samma sätt, men allasamman behöver vänlighet och sympati. Genom ömsesidig kontakt blir vi belevade och förädlade till våra sinnen. Vi är

beroende av varandra, nära förbundna genom det mänskliga broderskapets band.

Det är genom människors umgänge med varandra som Kristus kommer i kontakt med världen. Varje människa som tagit emot det gudomliga ljuset skall ha det lysa på deras dystra livsväg som ännu är okunniga om den bättre vägen. Samvarons makt, helgad av Kristi ande, måste utnyttjas till att föra människor till Frälsaren. Kristus skall inte gömmas undan i hjärtat såsom en begärlig skatt, helig och ljuvlig för ägaren ensam att njuta av. Kristus skall i oss vara en källa som väller fram med evigt liv och vederkvickelse till alla som kommer i beröring med oss.

Kapitel 30

Den högsta erfarenheten

Vi behöver ständigt en ny, vederkvickande uppenbarelse av Kristus, en daglig erfarenhet som stämmer överens med hans undervisning. Höga och heliga mål är inom räckhåll. Ständig utveckling i fråga om kunskaper och ädla karaktärsdrag är vad Gud vill åstadkomma i oss. Hans lag är ett eko från hans egen stämma som bjuder oss alla: .Kom högre upp. Bli mer och mer helgade.. Varje dag kan vi göra framsteg mot fullkomningen av vår kristna karaktär.

Många som redan är medlemmar av Guds stora familj vet mycket litet om vad det vill säga att se hans härlighet och bli förvandlade från härlighet till härlighet. Många har endast en skymningens förnimmelse av Kristi fullkomlighet, men deras hjärtan värms av glädje. De längtar dock efter en fullare och djupare förnimmelse av Frälsarens kärlek. Låt dessa omhulda varje själens längtan efter Gud. Den helige Ande samverkar med dem som vill bli påverkade, formar dem som vill bli formade. Ge dig själv den fostran som andliga tankar och en innerlig gudsgemenskap skänker. Du har endast sett de första strålarna av hans härlighets gryning. När du fortsätter att lära känna Herren, kommer du att förstå att ”de rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet, till dess dagen når sin höjd”. Ords. 4: 18.

”Detta har jag talat till eder, för att min glädje skall bo i eder, och för att eder glädje skall bliva fullkomlig.” Joh. 15: 11.

Återställande av Guds avbild

Kristus såg ständigt fram mot slutresultatet av sin livsuppgift. Hans jordeliv som var så uppfyllt av arbete och självförsakelse, fylldes av glädje vid tanken på att han inte skulle behöva utstå sina vedermödor förgäves. Genom att ge sitt liv för mänskligheten skulle han återställa mänskligheten till Guds avbild. Han skulle lyfta oss upp ur stoftet, omforma våra karaktärer till likhet med sin egen karaktär och förädla den genom sin egen härlighet.

Kristus såg frukten av sin själs vedermöda och var tillfredsställd. Han blickade ut över evighetens vidder och såg deras lycka som genom hans förnedring skulle erhålla nåd och evigt liv. Han blev slagen för deras missgärningars skull och sargad för deras överträdelers skull. Näpsten blev lagd på honom för att de skulle få frid, och genom hans sår blev de helade. Han hörde de återlöstas jubel. Han hörde dem sjunga Moses och Lammets sång. Fastän han först måste genomgå sitt blodsdop, fastän världens synder skulle väga tungt på hans oskyldiga själ, fastän skuggan även utsäglich ångest skulle komma att vila över honom, och ändå, för den glädje som låg framför honom, valde han att uthärda korset och aktade smäleken för intet.

Denna glädje kommer alla hans efterföljare att dela. Hur stor och härlig evigheten än kommer att bli, kommer inte hela vår lön att

sparas till den slutliga förlossningens dag. Också här i tiden skall vi genom tro ta del av Frälsarens glädje. Liksom Moses skall vi kunna uthärda, liksom om vi såg den Osynlige. (Hebr. 11: 27.)

Nu är församlingen den stridande församlingen. Nu står vi ansikte mot ansikte med en värld i mörker, nästan helt och hållet avkristnad. Men den dagen kommer, när kampen är utkämpad, och segern är vunnen. Guds vilja skall ske på jorden såsom den sker i himmelen. De frälsta folken kommer inte att veta av någon annan lag än himmelens lag. Alla kommer att vara en lycklig, enad familj, iklädd Kristi rättfärdighets klädnad. Hela naturen kommer att i dess oöverträffade härlighet ge Gud sin hyllning. Världen kommer att bada i himmelens ljus. Månens ljus kommer att bli såsom solens ljus och solens ljus kommer att bli sjufaldigt starkare. Åren kommer att framflyta i glädje och mitt i denna miljö kommer morgonstjärnorna att sjunga tillsammans och Guds söner kommer att jubla i glädje, medan Gud och Kristus i förening skall förkunna: ”Ingen synd skall mer finnas till, ej heller skall det mer finnas någon död.”

Vi behöver alltid ha denna syn av det osynliga inför våra ögon. Det är på så sätt vi rätt kan värdesätta det som hör tiden och evigheten till. Detta kommer att ge oss kraft att utöva inflytande på andra till ett högre liv.

”Kom upp till mig på berget”, bjuder Gud oss i dag. Innan Moses kunde bli ett Guds redskap för att befria Israel blev det honom förelagt att han under fyrtio år skulle umgås med Gud bland de ensliga bergen. Innan han frambar Guds budskap till Farao,

talade han med ängeln i den brinnande busken. Innan han tog emot Guds lag såsom representant för Guds folk, kallades han upp på berget för att skåda Guds härlighet. Innan han utförde domen över avgudadyrkarna stod han gömd i bergets klyfta och hörde Herren säga: ”Jag skall utropa namnet ’Herren’ inför dig. . . en Gud, barmhärtig och nådig, långmodig och stor i mildhet och trofasthet, som bevarar nåd mot tusenden, .. . men som ingalunda låter någon bliva ostraffad”. 2 Mos. 33: 19; 34: 6, ’7. Innan han lade ned sin börda för Israel, kallade Gud honom upp på Pisgabergets topp och utbredde inför hans ögon det förlovade landets härlighet.

På berget med Jesus

Innan lärjungarna gav sig ut på sin världsvida mission, kallades de upp på berget med Jesus. Före pingstens kraft och härlighet upplevde de natten i gemenskap med Frälsaren, mötet på berget i Galiléen, avskedsscenen på Oljeberget med änglarnas löfte om hans återkomst och dagar av bön och gemenskap i den övre salen.

När Jesus beredde sig för någon större prövning eller någon betydelsefull verksamhet, drog han sig undan i ensamhet till berget och tillbringade där natten i bön till sin Fader. En bönenatt föregick utnämningen av de tolv apostlarna, hans bergspredikan, hans förklaring samt domssalens och korssets ångest och uppståndelsens härlighet.

Också vi måste komma i åtnjutande av tider avskilda för meditation och bön för att få andlig vederkvickelse. Vi värderar inte

bönens kraft och effektiva verkan såsom vi borde. Bön och tro kommer att göra vad ingen makt på jorden kan utföra. Vi blir sällan i alla avseenden ställda i samma situation två gånger. Vi måste ständigt möta nya situationer och genomgå nya prövningar, där tidigare erfarenheter inte kan vara en tillräcklig ledstjärna. Vi måste ständigt få del av ljuset som utgår från Gud.

Kristus sänder alltjämt budskap till dem som lyssnar till hans röst. Under ångestens natt i Getsemane hörde de sovande lärjungarna inte Jesu röst. De hade en svag känsla av änglarnas närvaro, men de gick miste om situationens kraft och härlighet. På grund av sin sömnighet och andliga slöhet gick de miste om de övertygande bevis som skulle ha stärkt dem inför de fruktansvärda händelser som låg framför dem. På samma sätt går i dag de män miste om gudomlig ledning och undervisning som bäst behöver den, därför att de inte söker gemenskap med himmelen.

De frestelser för vilka vi dagligen är utsatta gör bönen till en nödvändighet. Faror lurar på oss överallt. De som söker rädda andra från last och undergång är särskilt utsatta för frestelser. På grund av deras ständiga kontakt med det onda, behöver de en fast förankring i Gud, för att inte själva bli fördärvade. Korta och avgörande är de steg som leder människor ned från en hög och helig ställning till en sinnlig, låg nivå. På ett ögonblick kan beslut fattas som fixerar en människas ställning för evigheten. En underlåtenhet att vinna seger lämnar själen obevakad. En dålig vana, kommer om den inte motstås med beslutsamhet att stärkas till en kedja av stål som binder hela människan.

Bönens män och kvinnor

Orsaken till att många lämnas åt sig själva i sina frestelser är att de inte alltid har Herren för ögonen. När vi tillåter vår gemenskap med Gud att avbrytas, har vi övergett vårt försvar. Alla dina goda uppsåt och planer kommer inte att göra det möjligt för dig att motstå det onda. Det är inte alltid nödvändigt att böja knä för att bedja. Uppodla vanan att samtala med Gud när du är ensam, när du är ute och promenerar och när du är ivrigt upptagen av ditt dagliga arbete. Lyft ständigt ditt hjärta i stilla bön om hjälp, om ljus, om kraft och kunskap. Låt varje andetag bli en bön.

Vi kommer inte att misslyckas, om vi sätter vår tillit till Gud. Kristus i hjärtat, Kristus i livet - detta är vår trygghet. Den atmosfär där han är närvarande kommer att fylla själen med avsky för allt som är ont. Våra syften kommer att så helt sammanfalla med hans, att vi i uppstå och tankar kommer att vara ett med honom.

Det var genom tro och bön som Jakob från att ha varit en svag och syndig människa förvandlades till en Guds furste. På samma sätt kan vi tillägna oss höga och heliga ideal, så att vi inte till något pris åter oss avledas från sanning, rätt och rättvisa. Alla är vi väl nedtyngda av angelägna omsorger, bördor och plikter, men ju svårare vår ställning och ju tyngre våra bördor är, dess mer behöver vi Jesus.

Gudstjänstens förmån

Det är ett allvarligt fel att försumma den offentliga gudstjänsten. Gudstjänsten är en förmån som man inte bör ringakta. De som har vården om de sjuka är ofta förhindrade att tillgodogöra sig dessa förmåner, men de bör se till att de inte i onödan är borta från Guds hus.

Vi måste leva ett tvåfaldigt liv, ett tankens liv och ett handlingens, ett liv i stilla bön och flitig verksamhet. Den kraft vi får i samvaro med Gud, i förening med flitiga ansträngningar att fostra vårt själsliv till omtänksamhet och omsorg, bereder oss för de dagliga plikterna och bevarar vår ande i frid och lugn under alla förhållanden, hur prövande de än må vara.

Många anser sig vara tvungna att vädja till någon jordisk vän, när de kommer i svårigheter, och tala om för honom sina svårigheter och be honom om hjälp. Under prövande omständigheter fyller otro deras hjärtan, och vägen tycks mörk. Och ändå står alltid tidsåldrarnas mäktiga Rådgivare vid deras sida och inbjuder dem att sätta sin förtröstan till honom. Jesus, den mäktiga Hjälparen, säger till oss: ”Kommen till mig. . . så skall jag giva eder ro.” Skall vi då vända oss bort från honom till otillförlitliga mänskliga varelser, som själva är lika beroende av Gud som vi?

Du känner kanske bristerna i din karaktär och dina ringa förmågor i jämförelse med verkets storhet. Men om du ägde det skarpaste intellekt som någonsin getts en människa, skulle detta inte

räcka till för din uppgift. ”Mig förutan kunnen I intet göra”, säger Herren, vår Frälsare. Joh. 15: 5. Resultaten av allt vi uträttar vilar i Guds händer. Vad som än händer skall vi fatta Herrens hand med stadig, uthållig tillförsikt.

När det gäller dina affärer, ditt sällskap på lediga stunder, och en förening med en medmänniska för livet, se då till att alla dina förbindelser knyts efter ivrig, ödmjuk bön. På så sätt visar du att du ärar Gud, och han kommer att ära dig. Bed när du känner dig försagd. När du är nedstämd, slut dina läppar tätt tillsammans inför människor och kasta ingen skugga över andras väg, men omtala allt för Jesus. Sträck dina händer uppåt i bön om hjälp. I din svaghet får du fatta den outtömliga kraftens arm. Bed om ödmjukhet, vishet, mod och mera tro, så att du kan se ljus i Guds ljus och glädjas i hans kärlek.

Än större välsignelser

När vi är ödmjuka och förkrossade kan och vill Gud uppenbara sig för oss. Han tycker om när vi framhåller tidigare nådegåvor och välsignelser såsom en orsak till att han skall skänka oss ännu större välsignelser. Han kommer att mer än uppfylla deras förväntningar, som helt förtröstar på honom. Herren Jesus vet vad hans barn behöver, och hur mycket av gudomlig kraft vi är villiga att tillägna oss för att bli till hjälp och tröst för våra medmänniskor; och han skänker oss allt vi vill använda till andras välsignelse och till att förädla våra egna själar.

Vi måste lära oss att lita mindre på vad vi själva kan göra och mera å vad Herren kan göra genom oss. Du är inte engagerad i ditt eget arbete, du utför Guds verk. Överlämna därför din vilja och din väg åt honom. Gör inga förbehåll, dagtinga inte med ditt eget jag.

Att bara gå i kyrkan, att läsa igenom Bibeln om och om igen eller att höra den förklaras vers för vers kommer inte att göra oss eller den som hör oss någon nytta, om vi inte låter Bibelns sanningar bli vår egen personliga erfarenhet. Vårt förstånd, vår vilja och vår kärlek måste underordnas Guds Ord. Genom den helige Andes verk kommer sedan Guds Ords föreskrifter att bli vårt eget livs principer.

När du ber Herren om hjälp, ära då din Frälsare genom att tro att du får hans välsignelse. All kraft, all vishet står till vårt förfogande. Vi behöver endast bedja om det.

Vandra i Guds ljus

Vandra ständigt i Guds ljus! Tänk på hans karaktär både dag och natt! Då kommer du att se hans underbara skönhet och fröjdas över hans godhet. Ditt hjärta kommer att glöda av att du känner hans kärlek. Du kommer att lyftas upp av de eviga armarna. Genom den kraft och det ljus som Gud ger dig, kommer du att fatta mer och åstadkomma mer än du någonsin tidigare ansett vara möjligt.

Den som förlitar sig på Gud kommer med Paulus att kunna säga: ”Allt förmår jag i honom som giver mig kraft”. Fil. 4: 13. Vilka fel vi än har begått eller hur vi än har misslyckats i det flydda,

kan vi med Guds hjälp resa oss upp över dem alla. Med aposteln Paulus kan vi säga:

”Ett gör jag; jag förgäter det som är bakom mig och sträcker mig mot det som är framför mig och jagar mot målet, för att få den segerlön som hålles framför oss genom Guds kallelse ovanifrån, i Kristus Jesus.” Fil. 3: 13, 14